PSALTERIUM ZORELL

I. 1 Beatus vir, qui non ambulavit in consilio impiorum Et in via peccatorum non stetit et in consessu desipientium non sedit,
2 Sed in lege Domini habet voluptatem suam et de eius lege meditatur die ac nocte.
3 Erit velut arbor plantata ad rivulos aquae, quae fructum suum dat suo tempore, Cuiusque folia non defluunt, et quidquid aget, prospere eveniet.
4 Non sic impii: sed sunt sicut palea quam dispellit ventus.
5 Itaque non subsistent impii in iudicio, nec peccatores in coetu iustorum.
6 Nam novit Dominus viam iustorum, sed via impiorum peribit.

II. 1 Quare tumultuantur gentes, et nationes meditantur inania?
2 Conveniunt reges terrae, et principes consiliantur una contra Dominum et contra Christum eius:
3 "Dirumpamus vincula eorum, et abiciamus a nobis funes eorum!"
4 Qui habitat in caelis, ridet, Dominus subsannat eos.
5 Tum alloquitur eos in ira sua, et in indignatione sua eos consternat:
6 "Sed ego institui regem meum super Sion, montem sanctum meum!"
7 "Sinite narrem de Decreto: Dominus dixit ad me: 'Filius meus es: ego hodie genui te.
8 Postula a me et faciam gentes hereditatem tuam et possessionem tuam fines terrae.
9 Regere eos poteris sceptro ferreo, ut vasa figlina eos confringere.'"
10 Nunc igitur, reges, prudenter agite, sinite vos moneri, omnes rectores terrae.
11 Servite Domino cum timore, et iubilate ei, cum tremore
12 osculamini Filium. Cavete ne irascatur et in perniciem ruatis, nam propemodum exardescit ira eius: beati omnes qui ad eum confugiunt!

III. 1 *Psalmus David in eius fuga a facie Absalom filii sui*. 2
Domine, quam multiplicati sunt adversarii mei! Multi insurgunt
contra me.
3 Multi dicunt de anima mea: "Non est ei salus in Deo."
4 Tu vero, Domine, es clipeus circum me, es gloria mea et
erectum tenens caput meum.
5 Voce mea ad Dominum clamabam; et exaudivit me de monte
sancto suo.
6 Ego decubueram et obdormieram, evigilavi sospes, quia
Dominus sustentabat me.
7 Non timeo multa milia populi, quae se circumcirca collocaverunt
adversus me.
8 O surge, Domine! salva me, mi Deus! Quoniam tu percussisti
omnes inimicos meos in maxilla, dentes impiorum confregisti.
9 Tua Domine, est victoria, super populum tuum sit benedictio
tua!

IV. 1. *Chori Magistro. In fidibus. Psalmus David.*
2 Invocantem exaudi me, iustitiae meae!
qui in angustia sublevasti me, miserere mei et audi orationem
meam.
3 Nobiles viri! quousque vaecordes!
cur diligitis vana, quaeritis fallacia?
4 Scitote igitur, quod Dominus discernit virum Sibi carum,
Dominus audit, quando invoco eum.
5 Irascimini, sed nolite peccare!
recolite hoc super cubile vestrum et considerate,
6 "Sacrificate sacrificia iustitiae,
et sperate in Domino."
7 Multi dicunt: "quis ostendet ei bona?"
eleva super nos serenitatem vultus tui, Domine.
8 Iam indis laetitiam cordi meo, maiorem gaudio temporis. quo
triticum ac vinum oleumque copiose messa sunt.
9 In pace simul decumbam et dormiam: nam tu, Domine, me
desolatum quoque facies manere securum.

V. 1 *Chori Magistro. Ad tibias. Psalmus David.*
2 Verba mea ausculta, Domine,
intende ad gemitum meum.
3 Attende ad vocem supplicationis meae,
mi Rex ac Deus,
quando ad te preces fundo.
4 Domine, iam mane audis vocem meam,
mane me sisto tibi et praestolor.
5 Non enim es Deus, cui placeat impius,
non hospitio tuo fruitur malus.
6 Stare nequeunt insolescentes coram oculis tuis,
odisti omnes malefactores.
7 Pernicieii devoves loquentes mendacium,
virum sanguinis et fraudis avidum abominatur Dominus.
8 Ego vero fretus multitudine pietatis tuae ingredi possum aedem tuam,
prosternere me versus templum sanctum tuum.
In timore tuo,
9 Domine, bene me duc,
in iustitia tua, propter hostes meos,
complana ante me viam tuam.
10 Nulla enim est in ore istorum sinceritas, pectus eorum malitiosum,
sepulcrum apertum est guttur eorum,
linguam suam dolose levigant.
11 Puni eos, Deus!
excidant consiliis suis,
Ob tot eorum crimina repelle eos,
quia rebellant contra te.
12 Laeti vero fac sint omnes qui ad te confugiunt,
in aeternum exultent.
Ac tua fruantur protectione,
et jubilare possint de te qui diligunt nomen tuum,

13 Quod tu benedicas iusto, Domine,
velut scuto benevolentia tua eum circumdes.

VI. 1 *Chori Magistro. Cum fidicinio. Super octavam. Psalmus David.*
2 Domine, ne in ira tua castiges me,
neve in indignatione tua punias me.
3 Miserere mei, Domine, nam infirmus sum,
sana me, Domine, nam conturbata sunt ossa mea.
4 Et anima mea turbata est vehementer:
tu vero, Domine, usquequo?
5 O revertere, Domine, eripe animam meam,
salua me propter pietatem tuam.
6 Nulla enim est in morte tui recordatio,
apud inferos quis te laudibus celebrat?
7 Defessus sum gemitu meo,
flens inundo omni nocte lectum meum,
lacrimis meis stratum meum humecto.
8 Iam caecutit prae maerore oculus meus,
iam inveterasco inter tot hostes meos.
9 Abscedite a me, omnes malefactores,
nam audivit Dominus vocem ploratus mei.
10 Audivit Dominus obsecrationem meam,
Dominus orationem meam suscipit.
11 Confundantur et conturbentur vehementer omnes inimici mei,
recedant, confundantur ilico!

VII. 1 *Querela Davidis, quam cecinit Domino propter verba Chus Beniamenitae.*
2 Domine, mi Deus, ad te confugio,
salua me ex omnibus persequentibus me et eripe me,
3 Secus rapiet aliquis sicut leo animam meam,
discerpet, nec erit qui eruat.

4 Domine, mi Deus, si feci istud,
si est crimen in manibus meis,
5 Si erga eum qui pacem mecum habebat male egi
aut exspoliaui hostem meum plane vacuum,
6 Persequatur inimicus animam meam
et assequatur et proculcet humi vitam meam,
et gloriam meam in pulverem deducat!
7 Eia surge, Domine, in ira tua,
eleva te contra rabiem adversariorum meorum
et exerce pro me iustitiam quam mandasti.
8 Et coetus nationum circumstet te, et super eum in excelso sede.
9 Dominus iudicat populos:
ius meum tuere, Domine,
secundum iustitiam atque innocentiam quae est in me.
10 Finem, quaeso, habeat malitia impiorum, ut confirmes iustum.
Scrutatur corda et renes
Deus iustus.
11 Clipeus meus est in manu Dei,
qui salvat rectos corde.
12 Deus est iudex iustus,
et numen iram minans omni die:
13 Si quis non convertitur, gladium suum acuit,
arcum suum iam tendit ac dirigit,
14 Et illi paravit tela letifera,
sagittas suas facit ardentes.
15 Ecce igitur: qui concipit nefaria et gravidus est iniuriae, pariet
— deceptionem.
16 Cisternam fodit et excavavit,
et — incidit in foveam quam faciebat.
17 Recidet iniuria eius in caput ipsius,
et super ipsius verticem crimen eius descendet.
18 Gratias agere potero Domino pro iustitia eius
et psallere nomen Domini Altissimi.

VIII. 1 *Chori magistro. In Getthaea. Psalmus David.*
2 Domine, Domine noster, quam magnificum est nomen tuum in universa terra, tu, cuius maiestatem praedicat altitudo caeli!
3 Ex ore parvulorum et lactentium perennem comparas laudem, propter adversarious tuos, ut ad silentium redigas inimicum et infensum.
4 Cum video caelum tuum, opus digitorum tuorum, lunam et stallas, quas condidisti:
5 Quid est homunculus, ut eius recorderis, et filius hominis, ut eum visites
6 eumque feceris paulo tantum Deo minorem? Gloria et honore coronas eum,
7 praeficiens eum operibus manuum tuarum. Omnia subiecisti pedibus eius:
8 Oves et boves universas, et etiam pecora campi:
9 Volucres caeli et pisces maris, quidquid pernatat semitas marium.
10 Domine, Domine noster, quam magnificum est nomen tuum in universa terra!

IX. 1 *Chori magistro. ‘Al-mut Labben. Psalmus David.*
2 Gratias tibi agere velim, Domine, toto corde, narrare omnia mirabilia tua,
3 Laetari et exsultare de te, psallere nomen tuum, Altissime:
4 Quod cesserunt inimici mei retrosum, crruentes et pereuntes a facie tua,
5 Quod egsti iudicium meum et causam meam, sedisti in throno iudex iustitiae.
6 Cohibisiti gentiles, perdidisti impium, nomen eorum delevisti in sempiternum,
7 De inimicis actum est, ruinae sunt perpetuae, et ciuitatum, quas destruxisti, interiit nomen cum ipsis.

8 Ecce Domninus in aeternum sedebit, paravit ad regimen solium
suum,
9 Ut ipse regat orbem terrarum cum iustitia, gubernet nationes
cum aequitate:
10 Ut sit Dominus asylum oppresso, asylum pro temporibus
calamitosis,
11 Ut confidant in te qui noverunt nomen tuum: non enim deseris
quarentes te, Domine.
12 Psallite Domino habitanti in Sion, annuntiate in populis magna
facinora eius.
13 Nam ultor effusi sanguinis est eorum recordatus, non fuit
immemor clamoris miserorum.
14 Misertus est mei Dominus, vidit ‘me in miseriam actum’ ab
osoribus meis, me extrahens ex portis mortis,
15 Ut narrare possim omnes laudes tuas in portis Filiae Sion,
iubilare de salutari auxilio tuo.
16 Mersi sunt gentiles in foveam quam fecerunt, reti, quod clam
posuerant, captus est pes ipsorum.
17 Manifestavit se Dominus, iudicium exercuit, suo ipsius artificio
irretitus est impius.
18 Recedant sic impii in orcum, omnes gentiles, Dei immemores!
19 Siquidem non in perpetuum oblivioni dandus est pauper, spes
miserorum fallenda in sempiternum.
20 O surge, Domine! non praevaleat homo! iudicenter gentiles
coram te!
21 Eia iniice, Domine, timorem istis! sentiant gentiles, se esse
homines.
22 (1) Quare, Domine, stas tam procul. abscondis te temporibus
calamitosis,
23 (2) Superbia impii conflagrant miseri, capiuntur dolis quos illi
excogitaverunt?
24 (3) Laudat impius cupiditatem animae suae, et auarus
valedicit, contemnit Dominum.

25 (4) Impius in superbo fastu suo “non Animadvertit,” inquit,
“non est Deus,” est summa cogitationum eius.
26 (5) Profanatae sunt viae illius omni tempore, altissime distant
iudicia tua ab illo, omnes adversantes sibi contemptim exsufflat.
27 (6) Dixit in corde suo: “non labefactabor, a generatione in
generatione felix ero, non infortunatus.”
28 (7) Os eius maledictionis plenum est et fraudis et usurae, sub
lingua eius est molestatio et vexatio.
29 (8) Sedet in insidiis prope vicos, occultis in locis interfecturus
insontem. Oculi eius imbecillum speculantur,
30 (9) insidiatur in occulto, ut leo in virgulto, insidiatur, ut
corripiat miserum, corripiat miserum, abstrahatque in rete suum.
31 (10) Speculatus eum, se dimittit, et — cadunt in ungues eius
imbecilli.
32 (11) Dixit in corde suo: "oblitus est Deus, avertit faciem suam,
non aspicit perpetuo.”
33 (12) Eia surge, Domine! Deus, eleva manum tuam! ne
obliviscaris miserorum!
34 (13) Quo iure contemnere potuit impius Deum, dicere in corde
suo, te non inquisiturum?
35 (14) Vidisti : nam tu labores et aerumnas intueris, ut ea des
manu tua. Tibi se committit imbecillus, orphani tu exsistis
auxiliator.
36 (15) Frange brachium impii, et maligni puni impietatem ita ut
non iam inveniatur.
37 (16) Dominus est rex in aeterna saecula, perierunt gentiles de
terra eius!
38 (17) Desiderium humilium, confido, audies, Domine,
confirmans cor eorum, iis praebens aurem tuam,
39 (18) Ut iura tuearis orphani et oppressi nec amplius superbire
audeat homuncio de terra.

X. 1 *Chori Magistro. Davidis.* Ad Dominum confugio, quomodo
dicitis animae meae: "avola ad montem "sicut passer!?

2 Ecce enim impii tendunt arcum, iam aptant sagittam suam
nervo, ut feriant in obscuro rectos corde.
3 Si fundamenta destruuntur, iustus quid effecit?
4 Dominus est in palatio sancto suo, Dominus— in caelo est
thronus eius. Oculi eius cernunt, palpebrae eius probant filios
hominum.
5 Dominus iustum probat, impium vero et amantem scelera odit
anima Eius.
6 Pluet super impios carbones, ignem et sulphur, et ventus
aestuosus erit portio calicis eorum.
7 Nam iustus est Dominus, quidquid est iustum diligit, probi
intuebuntur faciem eius.

XI. 1 *Chori magistro. Super octavam. Psalmus David.*
2 O salva, Domine! nam deficiunt pii, nam evanescunt fideles ex
filiis hominum.
3 Falsa loquuntur ad alterutrum, sermonem subdolum, corde
insincero loquuntur.
4 Exterminet Dominus omnia labia subdola, linguam
grandiloquam,
5 Eos qui dicunt: "lingua nostra dominabimur, quid loquamur,
penes nos est! quis est dominus nobis?”
6 "Ob suppressionem miserorum, ob gemitum pauperum nunc
surgam” dicit Dominus, "ponam in salute desiderantem eam.”
7 Eloquia Domini sunt eloquia munda, sunt argentum eliquatum in
officina ad terram, purgatum septies.
8 Tu, Domine, custodies nos, praeservabis nos ab ista generatione
in aeternum.
9 In circuitu impii superbe inambulant, praevalente insolentia in
filiis hominum.

XII. 1 *Chori magistro. Psalmus Davidis.*
2 Quousque, Domine, oblivisceris mei perpetuo? quousque
abscondes faciem tuam a me?

3 Quousque immittes dolores animae meae, aerumnam cordi meo
omni die? Quousque triumphabit inimicus meus de me?
4 O aspice! exaudi me, Domine, mi Deus! illumina oculos meos,
ne obdormiscam in mortem,
5 ne dicere possit inimicus meus: "vici eum.” Adversarii mei
iubilarent, si corruerem
6 postquam in pietate tua speravi. Iubilet cor meum de salutari
auxilio tuo, cantare mihi liceat de Domino: "bene providit mihi.”

XIII. 1 *Chori Magistro. Davidis.* Dicit insipiens in corde suo: "non
est Deus,” perverse, turpiter agunt, non est qui faciat bonum.
2 Dominus de caelis prospexit super filios hominum, ut videret
num quis esset intellegens, quaerens Deum.
3 Omnes aberrarunt, pariter corrupti sunt, non est qui faciat
bonum, ne unus quidem.
4 Desipiuntne omnes malefactores, qui devorant populum meum,
ut comeditur panis, qui Deum non invocarunt?
5 Illic pavebunt pavorem: nam Deus est in generatione iusti;
6 consilium miseri si irritare vultis, profecto Dominus est refugium
eius.
7 Utinam veniat ex Sion salus Israel, vertente Domino sortem
populi sui exultet Iacob, laetetur Israel!

XIV. 1 *Psalmus Davidis.* Domine, quis hospitari potest in
tabernaculo tuo, quis habitare in monte sancto tuo?
2 Qui ambulat integer et operatur iustitiam et cogitat veritatem in
corde suo,
3 non obtrectat linguaa suaa: Qui non affecit sodalem suum malis
nec ignominiam intulit propinquo suo:
4 Qui contemptibilis est in suis oculis, abiectus, timentes
Dominum vero honorificat:
5 pecuniam suam non dat ad usuram et munuscula contra
innocentem non accipit. Qui praestat haec, non lebefactabitur in
aeternum.

XV. 1 *Miktam. Davidis.* Conserva me, Deus! nam confugio ad te;
2 dico Domino: dominus meus es tu, bonum meum non est
quidquam praeter te.
3 Sancti, qui sunt in terra, ipsi sunt praeclari, in quibus sunt totae
deliciae meae.
4 Multiplicant suos dolores qui alii se deo devovent: non libabo
libationes eorum de sanguine nec pronuntiabo nomina eorum
labiis meis.
5 Dominus est pars hereditatis meae et calicis mei, tu es qui
tenes sortem meam.
6 Funes ceciderunt mihi in iucunda, atque hereditas perpulchra
obtigit mihi.
7 Benedico Domino, quod mihi consuluit ac nocturnis horis me
monuerunt renes me.
8 Proposui Dominum coram me semper, qui si a dextris meis esf,
non labar.
9 Ideo iam laetatur cor meum et iubilat mens mea, caro quoque
mea decumbet secura.
10 Non enim relinques animam meam inferno, non sines pium
servum tuum videre corruptionem.
11 Monstrabis mihi semitam ad vitam, saturitatem gaudiorum
istic apud te, delicias ad dexteram tuam perpetim.

XVI. 1 *Oratio. Davidis.* O audi, Domine, iustam causam, attende
ad supplicationem meam, ausculta orationem meam ex labiis non
dolosis.
2 A conspectu tuo iudicium de me prodeat, oculi tui cernant quid
aequum sit.
3 Si probas cor meum, si me visitas nocte, si me exploras, exhaud
invenies me cogitasse, quod proloqui nefas esset.
4 In actionibus humanis, iuxta verbum labiorum tuorum, ego
servavi vias divini praecepti.

5 Firmiter inhaeserunt gressus mei semitis tuis, 5, non
titubaverunt pedes mei.
6 Ego te invoco, quia scio, exaudies me, Deus: inclina aurem tuam
mihi, audi sermonem meum.
7 Mirificam ostende pietatem tuam, qui salvas confugientes ab
hostium infestatione ad dexteram tuam,
8 custodi me ut pupillam oculi. Tegmine alarum tuarum absconde
me
9 a facie impiorum qui mihi vim inferunt! Inimici mei cum furore
circumveniunt me,
10 immisericors cor suum claudunt, ore suo loquuntur superbe.
11 Passibus suis nunc iam circumeunt me, oculos suos defigunt,
me prostraturi in terram.
12 Speciem habent leonis inhiantis praedae, vel leunculi sedentis
in latebris.
13 O surge, Domine! occurre illi obviam, prosterne eum! Eripe
animam meam ab impio, gladio tuo,
14 ab istis viris, dextera tua, Domine: A viris — nimis diuturna est
pars eorum in vita, et thesauris tuis impletur venter eorum;
Saturantur filii, et relinquunt, quod eis superest, parvulis suis.
15 Ego fac in iustitia intuear faciem tuam, satier, evigilans, specie
tua.

XVII. 1 *Chori Magistro. Servi Dei David,*
qui locutus est Domino verba huius carminis, quando eum
eripuerat Dominus de manu omnium inimicorum eius et de manu
Saulis.
2 Dixit igitur:
Amo te, Domine, fortitudo mea,
3 Domine, petra mea et arx mea et refugium meum, Deus meus,
rupes mea in quam suffugio,
clipeus meus et cornu salutis meum, asylum meum.
4 Laudans invoco Dominum, et ab inimicis meis salvus fio.

5 Iam me circumstrepebant fluctus mortis,
et torrentes Averni terrebant me;
6 funes inferni me circumplexi sunt,
praeoccupaverunt me laquei mortis.
7 In periculo meo invocabam Dominum,
et Dei mei auxilium implorabam;
audiit ex palatio suo vocem meam,
et meus coram eo clamor pervenit ad aures eius.
8 Et concussa est et contremuit terra,
et fundamenta montium nutabant,
et concussa sunt, quia iratus erat.
9 Ascendit fumus per iram eius,
et ignis ex ore eius prodibat vorans,
carbones exarserunt ab eo succensi.
10 Et declinavit caelum et descendit,
atrum nubilum habens sub pedibus suis.
11 Et vectus est super cherub et volavit,
et devolavit super alas venti.
12 Ponebat tenebras velamen suum circum se,
velut tegumen suum caliginem aquosam, nubila aetheris.
13 Prae fulgore ante eum nubes eius exundarunt,
grando cadebat et scintillae ignis.
14 Et tonuit in caelo Dominus,
et Altissimus emittebat vocem suam;
grando cadebat et scintillae igneae.
15 Et misit sagittas suas et dissipavit illos,
et fulmina iecit multa et consternavit eos.
16 Et apparuerunt rivi aquae,
et retecta sunt fundamenta orbis terrae,
ab increpatione Domini,
ab halitu spiritus irae eius.
17 Porrigebat de excelso, prehendebat me,
extrahebat me ex aquis multis.

18 Eripiebat me inimico meo truci,
et osoribus meis, quia me valentiores erant.
19 Praevenire me volebant die mihi fatali,
sed exstitit Dominus praesidium mihi.
20 Et eduxit me in tutum,
eripiebat me quia ei placebam.
21 Remunerabatur me Dominus pro iustitia mea,
pro puritate manuum mearum rependebat mihi.
22 Nam custodiveram vias Domini,
nec impie defeceram a Deo meo.
23 Omnia enim edicta eius mihi prae oculis erant,
et statuta eius non aversabar.
24 Sed fui integer erga eum
et cavi mihi, ne delinquerem.
25 Et retribuit mihi Dominus secundum iustitiam meam,
pro puritate manuum mearum coram oculis eius.
26 Erga pium te ostendis pium,
erga virum integrum integre agis.
27 Erga mundum te monstras mundum,
erga perversum vero versute te geris.
28 Tu enim populum humilem salvas,
oculos vero elatos humilias.
29 Enimvero tu facis ut luceat lucerna mea, Domine;
Deus meus illuminat tenebras meas.
30 Profecto te fretus assilire audeo in agmen,
Deo meo fretus transilio murum.
31 Dei perfecta est via,
eloquium Domini est bene probatum,
clipeus ipse est omnibus confugientibus ad se.
32 Quis enim est Deus praeter Dominum,
aut quod numen praeter Deum nostrum?
33 Hunc fortem Deum qui me accinxit virtute
et reddidit prosperrimam viam meam,

34 qui aeque celeres fecit pedes meos ac cervorum
et super excelsa mea me victorem statuit,
35 qui docuit manus meas bellum,
et brachia mea tendere arcum aereum;
36 et tradidisti mihi tuum clipeum salutis,
et dextera tua me fulciebat,
et sollicitudo tua me grandem reddebat.
37 Efficiebas ut latis passibus currerem,
neque labaverunt pedes mei.
38 Persequebar inimicos meos et assequebar eos,
nec revertebar donec eos deviceram.
39 Conterebam eos nec poterant resurgere,
cadebant sub pedibus meis.
40 Et accinxisti me fortitudine ad bellum,
subigens mihi eos qui contra me surrexerant.
41 Et inimicos meos coegisti ut tergum verterent,
et osores meos ad silentium redigebas.
42 Vociferabantur, sed non erat qui salvaret;
ad Dominum — nec exaudivit eos.
43 Et dispellebam eos, ut pulverem ventus,
velut lutum platearum conterebam eos.
44 Liberabas me a seditionibus populi,
constituebas me caput gentium;
populus quem non noveram mihi serviebat.
45 Attenta aure se mihi oboedientes praestabant,
alienigenae mihi cedebant.
46 Alienigenae expallescebant,
et prodibant ex claustris suis.
47 Vivat Dominus! et benedictum sit numen meum,
et exaltetur Deus salutis meae,
48 Ille fortis Deus qui mihi concessit vindictas
et subegit populos mihi:

49 Qui me liberavit ab inimicis meis
atque iis qui contra me surrexerant me superiorem reddidit,
a viro violento me eripiens:
50 Ideo gratias tibi agam in gentibus, Domine,
et nomini tuo psallam,
51 Qui magnas tribuit victorias regi suo
et fecit pietatem uncto suo, Davidi,
et semini eius usque in aeternum.

XVIII. 1. *Chori Magistro. Psalmus David.*
2 Caelum narrat gloriam Dei, et operationem manuum eius
nuntiat firmamentum.
3 Dies Diei fundit verbum, et nox nocti explanat scientiam.
4 Non est sermo nec sunt verba, inaudibilis est vox illorum.
5 In totam tamen terram exit praeconium eorum et in fines orbis
terrarum eloquia eorum. Soli posuit tabernaculum in illo,
6 et is est sponso similis procedenti ex thalamo suo, gaudet velut
gigas cursurus viam.
7 A fine caeli fit egressio eius et circuitus eius usque ad ultimos
limites eius, et nihil se subtrahit calori eius.
8 Lex Domini est perfecta: restaurat animam, testimonium Domini
est fidum: sapientia imbuit rudem.
9 Praecepta Domini sunt recta: laetificant cor, mandatum Domini
est mundum: illuminat oculos.
10 Timor Domini est purus: permanet in saecula, iudicia Domini
sunt veritas: iusta sunt universa.
11 Sunt desiderabiliora auro et obrizo multo et dulciora melle et
liquore favi.
12 Etiam servus tuus illustratur illis: iis servatis habetur merces
multa;
13 delicta quis animadvertit: ab iis quae me latent absolve me.
14 A passionibus quoque cohibe servum tuum: ne dominentur in
me! tum integer ero et innocens a delicto gravi.

15 Sint grata verba oris mei et meditatio cordis mei coram te, Domine, petra mea et redemptor meus!

IXX. 1 *Chori Magistro. Psalmus David.*
2 Exaudiat te Dominus die adversitatis, protegat te nomen Dei Iacob.
3 Mittat tibi auxilium de sanctuario, et de Sion suffulciat te.
4 Memor sit omnium oblationum tuarum, et holocaustum tuum gratum habeat.
5 Det tibi quae optat cor tuum, Et totum consilium tuum impleat.
6 Exsultare possimus de victoria tua. et per nomen Dei nostri triumphare! impleat Dominus omnes petitiones tuas!
7 Nunc iam novi, quod victoriam tribuit Dominus Christo suo. Exaudiet illum de caelis sanctis suis per potentiam opiferam dexterae suae.
8 Illi curribus et isti equis, nos vero nomine Domini, Dei nostri, fortes erimus.
9 Illi certo collabentur et cadent, nos vero stabimus et superstites erimus.
10 Domine, o victoriam tribue regi, et exaudi nos hoc die quo te invocamus.

XX. 1 *Chori Magistro. Psalmus David.*
2 Domine, de potentia tua laetatur rex, et de subsidio tuo quam iubilat valde!
3 Desiderium cordis eius tribuisti ei, et vota labiorum eius non denegasti.
4 Nam praevenis eum benedictionibus faustis, imponis capiti eius diadema aureum.
5 Vitam petiit a te, dedisti ei: longaevam, aeternam.
6 Magna est gloria eius per subsidium tuum, decus et honorem congeris super eum.
7 Etenim constituis eum benedictionibus plenum in saeculum, exhilaras eum laetitia in conspectu tuo.

8 Nam rex confidit in Domino, et per favorem Altissimi
inconcussus stat.
9 Superveniat manus tua omnibus inimicis tuis, dextera tua
inveniat odientes te!
10 Pones eos velut in camino ignis, tempore quo apparebis.
Dominus ira sua conficiet eos, et consumet eos ignis.
11 Subolem eorum de terra perdes, et posteritatem eorum ex filiis
hominum.
12 Si quid intentant in te mali, si excogitaverint dolum, nihil
valebunt.
13 Nam in fugam eos convertes, et tenso arcu tuo collineabis in
pectus eorum.
14 Exaltare, Domine, in fortitudine tua, fac cantare possimus et
psallere potentiam tuam.
XXI. 1 *Chori Magistro super cervam aurorae. Psalmus David.*
2 Mi Deus, mi Deus! quare dereliquisti me? longe absunt a salute
mea verba rugitus mei.
3 Mi Deus, clamo interdiu, nec respondes, et noctu, nec est
requies mihi.
4 Et tamen tu es Sanctus, qui habitas inter laudes Israel.
5 In te speraverunt patres nostri, speraverunt et liberasti eos.
6 Ad te clamaverunt et erepti sunt, in te confisi sunt nec sunt
confusi.
7 Ego vero sum vermis, non homo, opprobrium hominum et
contemptus a populo.
8 Omnes qui me vident, subsannant me, diducunt labium, agitant
caput:
9 “Commendatus est Domino,” inquiunt, “liberet eum! eripiat
eum, quoniam placet ei!”
10 Profecto tu es fiducia mea inde ab utero, qui securum me
reddebas iam in gremio matris meae.
11 Tibi concreditus sum inde ab utero, iam ex quo gestabar a
matre, Deus meus es.
12 Noli procul manere a me, nam periculum prope instat, et nemo

est qui subveniat.
13 Circumstant me iuvenci multi, tauri Basan me circumeunt.
14 Aperiunt contra me os suum velut leo rapax et rugiens.
15 Velut aqua effusus sum, et distorta sunt omnia ossa mea.
Factum est cor meum velut cera, colliquescit intra ventrem
meum.
16 Exaruit velut testa palatum meum, et lingua mea agglutinata
est faucibus meis, et in pulvere mortis deponis me.
17 Nam circumstant me canes, caterva maleficorum cingit me.
Foderunt manus meas et pedes meos.
18 Numerare possum omnia ossa mea. Ipsi aspiciunt et intuentur
me.
19 Dividunt vestimenta mea sibi, et de tunica mea mittunt
sortem.
20 Tu igitur, Domine, ne procul detineas adiutorium meum, ad
mihi auxiliandum propera.
21 O eripe ex gladio animam meam, ex potestate canis me
desolatum.
22 Salva me ex ore leonis, et a cornibus bubalorum exaudi me.
23 Fac narrare possim nomen tuum fratribus meis, in medio coetu
te laudare:
24 Qui timetis Dominum, laudate eum, universi posteri Iacob,
glorificate eum, et reveremini eum, omnes posteri Israel.
25 Nam non sprevit nec contempsit miseriam miseri, nec avertit
faciem suam ab eo, sed, auxilium suum implorantem, eum
audivit.
26 Te favente auditur hymnus meus in coetu numeroso, vota mea
persolvo coram timentibus eum.
27 Manducent humiles et se satient, laudent Dominum qui
quaerunt eum, vivat cor vestrum in sempiternum.
28 Recordentur et revertantur ad Dominum omnes fines terrae, et
adorent eum universae familiae gentium.
29 Nam Domini est regnum, et dominatur in gentibus.
30 Ipsum solum adorent omnes optimates terrae, coram eo se

incurvent omnes qui descenderunt in pulverem et qui sese
sustentare non valuerunt.
31 Posteritas mea ei serviat: narret de Domino generationi
venturae,
32 et praedicent eius iustitiam populo nascituro, quod id fecit
Dominus.

XXII. 1 *Psalmus Davidis.* Dominus est pastor meus: nihil mihi
deerit.
2 In pascuis graminosis me recubare facit, ad aquas quietas me
adducit.
3 Animam meam refocillat, bene me dirigit in semitis rectis
propter nomen suum.
4 Etiam si incedam per vallem Umbrae mortis, non timeo mala.
Nam tu mecum es: fustis tuus et baculus tuus, ista me
consolantur.
5 Paras coram me mensam ex adversum tribulantes me; inunxisti
oleo caput meum, calix meus exuberat.
6 Mera bonitas et pietas me comitantur omnes dies vitae meae,
et habitare mihi licet in domo Domini in longitudinem dierum.

XXIII. 1 *Davidis Psalmus.* Domini est terra et quae eam implent,
orbis terrarum et omnes incolae eius.
2 Nam ipse super maria fundavit eum, et super flumina stabilit
eum.
3 Quis ascendere poterit in montem Domini, et quis stare in loco
sancto eius?
4 Innocens manibus et mundus corde, is qui non dedidit sese
nequitiae nec iuravit cum dolo proximo suo.
5 Hic reportabit benedictionem a Domino, et iustitiam a Deo
salvatore suo.
6 Talis est generatio quaerentium Dominum, quaerentes faciem
Dei Iacob.
7 Levate, portae, capita vestra, et elevamini, ianuae antiquae, ut

ingrediatur Rex gloriae.
8 Quis est iste Rex gloriae? Dominus, fortis et potens, Dominus, potens in proelio.
9 Elevate, portae, capita vestra, et elevamini, ianuae antiquae, ut ingrediatur Rex gloriae.
10 Quis est iste Rex gloriae? Dominus Sabaoth est Rex gloriae.

XXIV. 1 *Davidis.* Ad te, Domine, animam meam elevo.
2 Deus meus, in te confido: ne confundar! ne exultent inimici mei de me.
3 Omnino nulli in te sperantes confundentur, confundentur ii qui rebellant vacui.
4 Vias tuas, Domine, fac cognoscam, semitas tuas doce me.
5 Dirige me veritate tua et doce me; nam tu es Deus salutis meae, te exspecto assidue.
6 Reminiscere misericordiae tuae, Domine, ac frequentis pietatis tuae: nam ab antiquissimo tempore sunt.
7 Mea peccata adulescentiae ac delicta ne memineris; pietatis tuae recordare tu pro me, propter bonitatem tuam, Domine.
8 Bonus et rectus est Dominus; ideo edocet peccatores de via.
9 Dirigit humiles in calle iustitiae, et docet mansuetos viam suam.
10 Omnes semitae Domini sunt pietas et fides erga eos qui observant foedus ac monita eius.
11 Propter nomen tuum, Domine, condona culpam meam: profecto multifaria est.
12 Quis est vir timens Dominum? Eum instruit de via quam eligat.
13 Ipse in bonis commorabitur, et posteritas eius possidebit Terram.
14 Familiaritas Domini est obtingit eum, et foedus suum iis communicat.
15 Oculi mei semper ad Dominum, quia ipse expedire poterit e reti pedes meos.
16 Converte te ad me et miserere mei, nam desolatus et miser sum.

17 Angustiae cordis mei opprimunt me; ab anxietatibus meis educ me.
18 Fini miseriam atque aerumnam meam, et condona omnia peccata mea.
19 Vide inimicos meos: nam multi sunt, et odio iniquo oderunt me.
20 Custodi animam meam et eripe me, ne confundar, postquam confugi ad te.
21 Integritas et probitas me conservent, nam spero in te.
22 Libera, Deus, Israel ex omnibus angustiis eius.

XXV. 1 *Davidis.* Ius meum tuere, Domine! nam ego in innocentia mea ambulavi, et in Domino confido: non vacillo.
2 Proba me, Domine, et tenta me, explora renes meos et cor meum.
3 Nam pietas tua erat ante oculos meos, et ambulabam in veritate tua.
4 Non sedi cum viris nequam, et cum lucifugis non conveniebam.
5 Odi coetum maleficorum, et cum impiis non considebam.
6 Lavo in innocentia manus meas, et versari volo circa altare tuum, Domine,
7 ut canam alta voce laudem, et narrem universa mirabilia tua.
8 Domine, diligo habitaculum domus tuae, et locum domicilii maiestatis tuae.
9 Ne abstrahas cum peccatoribus animam meam, et cum viris sanguinum vitam meam,
10 in quorum manibus est scelus, et quorum manus ‘acceptavit’ munuscula.
11 Sed, quia ego in innocentia mea ambulo, libera me et miserere mei.
12 Iam pes meus stat in plano; in conventibus benedicam Dominum.

XXVI. 1 *Davidis.* Dominus est lux ac salus mea: quem timeam?
Dominus est munimen vitae meae: quem formidem?
2 Cum appropinquarent contra me malefici, ut ederent carnem meam,
adversarii atque inimici mei ipsi labarunt et ceciderunt.
3 Si castrametatur contra me agmen, non timet cor meum;
si exsurgit adversus me bellum, tamen confido.
4 Unum petivi a Domino, hoc flagito:
ut habitare possim in domo Domini omnibus diebus vitae meae,
frui suavitate Domini et visere templum eius.
5 Nam si abdit me in umbraculo suo die adversitatis,
si me occultat in tegmine tabernaculi sui,
In tutam petram attollit me.
6 et iam nunc se erigit caput meum adversus inimicos meos circa me;
Et offerre volo in tabernaculo eius hostias iubilationis,
cantare et psallere Domino.
7 Audi, Domine, vocem meam clamantis: miserere mei et exaudi me!
8 Tibi dicit cor meum: "Quaerite, iniquis, faciem meam!
Faciem tuam, Domine, quaero.”
9 Ne abscondas faciem tuam a me, ne abigas in ira servum tuum.
Qui iam auxilium meum fuisti, ne me abicias, neve me derelinquas, Deus salutis meae.
10 Nam pater meus et mater mea me dereliquere debuerunt, sed Dominus me suscipiet!
11 Instrue me, Domine, de via tua,
et bene me duc in semita recta propter hostes meos.
12 Ne me tradas furori adversariorum meorum:
nam insurrexerunt contra me accusatores mendaces et sceleris avidi.
13 Ah! si fidem haberem me fruiturum bonitate Domini in terra viventium?!

14 “Exspecta Dominum, fortis esto et firmum sit cor tuum,
et exspecta Dominum!”
XXVII. 1 *Davidis*. Ad te, Domine, clamo, petra mea, ne te
praebeas mihi surdum. Ne, si me inexauditum dimittas, similis
fiam descendentibus in foveam.
2 Audi vocem deprecationis meae, dum supplico tibi, dum elevo
manus meas versus adytum sanctuarii tui.
3 Ne me abstrahas cum impiis et cum malefactoribus, qui
loquuntur de pace cum proximo suo, at pessima in animo habent.
4 Da istis 'meritum' operis sui et malitiae facinorum suorum;
'meritum' actionum suarum da illis: redde ipsis mercedem suam.
5 Quia non attendunt ad opera Dei et ad 'gesta ab eo', destruat
illos et non aedificet eos!
6 Benedictus sit Dominus! nam audivit vocem deprecationis
meae.
7 Dominus est robur meum et clipeus meus, in ipso confisum est
cor meum. Et iam auxilium obtinui et exsultat cor meum et
carmine meo gratias ei ago.
8 Dominus est robur populo suo, et propugnaculum salutis christi
sui est.
9 O salva populum tuum et benedic plebi tuae, et pasce eos et
subleva eos usque in aeternum!

XXVIII. 1 *Psalmus David.* Tribuite Domino, filii Dei, tribuite
Domino gloriam et laudem.
2 Tribuite Domino gloriam nominis sui, adorate Dominum in
ornatu sacro.
3 En vox Domini super aquas! Deus gloriae tonuit, Dominus super
aquas immensas.
4 En vox Domini! — cum vehementia! en vox Domini — cum
magnificentia!
5 En vox Domini — confringit cedros, confringit Dominus cedros
Libani.
6 Facitque ut subsiliant, velut vitulus Libanon, et Sarion velut

pullus bubalorum.
7 En vox Domini — spargit flammas ignis:
8 En vox Domini — conquassat desertum, conquassat Dominus
desertum Cades.
9 En vox Domini — conterret cervas et decorticat silvas, dum in
palatio eius unusquisque dicit: Gloria!
10 Dominus ad diluvium sedit, et sedebit Dominus rex in
aeternum.
11 Dominus robur populo suo dabit, Dominus benedicet populo
suo per pacem.

XXIX. 1 *Chori Magistro. Canticum in dedicatione domus. Davidis.*
2 Exalto te, Domine, quod extraxisti me, nec laetari sivisti
inimicos meos de me.
3 Domine, mi Deus! clamavi ad te et sanasti me.
4 Domine, eduxisti ab inferis animam meam, ad vitam me
reservasti ex descendentibus in foveam.
5 Psallite Domino, pii servi eius, et gratias agite nomini sancto
eius.
6 Nam ad momentum erat ira eius, ad vitam benevolentia eius:
vespere devertebatur fletus, et mane iubilum.
7 Equidem dixeram in tranquilla securitate mea: “non
labefactabor unquam.”
8 Domine, dum mihi favebas, stabilem dederas monti meo ubi
abscondisti faciem tuam, fui conturbatus.
9 Ad te, Domine, clamabam, et Domini clementiam implorabam:
10 “Quid proderit, si obmutescam, si descendam in corruptionem?
Num te laudibus efferre potest pulvis, num praedicare clementiam
tuam?”
11 Audivit Dominus et misertus est mei, Dominus factus est
adiutor mihi.
12 Mutasti luctum meum in choream, solvisti saccum meum et
cinxisti me laetitia,

13 Ut psallat tibi animus meus nec conticescat: Domine, mi Deus, in aeternum gratias tibi agam.

XXX. 1 *Chori Magistro. Psalmus David.*
2 In te, Domine, confido: ne confundar unquam, in iustitia tua eripe me.
3 Inclina ad me aurem tuam, festina, erue me, esto mihi petra suffugii, castellum ad me salvandum.
4 Nam petra atque arx mea es tu, et propter nomen tuum bene duces ac diriges me.
5 Educes me ex reti quod clam posuerunt mihi; nam tu es refugium meum.
6 In manum tuam commendo spiritum meum, certe liberabis me, Domine, Deus fidelis.
7 Odisti eos qui observant idola vana: sed ego in Domino spero.
8 Fac iubilare possim ac laetari de pietate tua, quod respexeris miseriam meam, provideris angustiis animae meae,
9 nec me tradideris in manum inimici, statueris in tuto loco pedes meos.
10 Miserere mei, Domine, nam in angustia sum: tabescit maerore mihi oculus, animus ac corpus.
11 Nam effluxit inter aerumnas vita mea et anni mei inter gemitus, collapsum est miseria robur meum et ossa mea tabuerunt.
12 Apud omnes adversarios meos factus sum opprobrium, et vicinis meis timor, et terror notis meis: qui me vident in via, evitant me.
13 Oblivioni datus sum, velut iam mortuus, ex corde; sum haud plus quam vas amissum.
14 Etenim audivi malevolum sermonem multorum, terrore circumfusus, congregati una contra me, auferre mihi vitam deliberarunt.
15 Sed ego in te spero, Domine, dico: Deus meus es tu.
16 In manu tua sunt tempora mea: eripe me e manu inimicorum

ac persecutorum meorum.
17 Serenum praebe vultum tuum servo tuo, salva me pro pietate
tua.
18 Domine, non confundar, postquam invocavi te; confundantur
impii, conticescant in orco.
19 Ad silentium redigantur labia mendacia, ii qui loquuntur contra
iustum insolenter, cum superbia et contemptu.
20 Quam copiosa est bonitas tua, quam reservas timentibus te,
quam opere exhibes confidentibus in te, coram ceteris filiis
hominum!
21 Abscondis eos sub te vultus tui a turba virorum, abdis eos
velut in tugurio procul a rixa linguarum.
22 Benedictus sit Dominus! nam mirabilem exhibuit pietatem
suam mihi tamquam urbs munita.
23 Equidem iam putabam in consternatione mea, me abscissum
esse a conspectu tuo, sed tu audisti vocem supplicationis meae,
quando vociferabar ad te.
24 Diligite Dominum, omnes pii servi eius, fideles conservat
Dominus, sed rependit ad amussim superbe agentibus.
25 Confortamini et firmi estote corde, omnes qui fiducialiter
exspectatis Dominum.

XXXI. 1 *Davidis. Maskil*. Beatus, cuius crimen condonatum, cuius
peccatum obtectum est!
2 Beatus homo, cui non imputat Deus culpam, et in cuius spiritu
nulla est insinceritas!
3 Quia tacui, emarcuerunt ossa mea, inter gemitus meos
assiduos.
4 Etenim interdiu et noctu gravabat me manus tua, conversum
est robur meum velut ardoribus aestivis.
5 Peccatum meum tibi confitebar, et culpam meam non obtexi.
Dixi: contiteor adversus me crimina mea Domino: et tu remisisti
culpam peccati mei.

6 Ideo preces fundat ad te omnis pius tempore quo inveniri potes,
profecto, quando irruent aquae multae, ad ipsum non pervenient.
9 In tegimen es mihi, ab adversario me praeservas, iubilis
obtentae salvationis me circumdas.
10 “Sine Erudiam atque Instruam te de via quam ambules,
consilium tibi Dem, oculo meo te adspiciens.
11 Nolite esse ut equus vel ut mulus ratione carentes, quorum
cursus est freno et habena domandus, qui ad te accedere nolunt.”
12 Multi sunt dolores impio, sed eum, qui sperat in Domino, pietas
circumdat.
13 Laetamini in Domino et exsultate, iusti, et iubilate, omnes recti
corde!

XXXII. 1 Iubilate, iusti, in Domino, rectos decet collaudatio.
2 Gratias agite Domino ad citharam, nablio decachordo psallite ei.
3 Cantate ei canticum novum, bene pulsate lyram cum
iubilatione.
4 Nam rectum est verbum Domini, et omne opus eius fit cum fide.
5 Diligit iustitiam et ius, pietatis Domini plena est terra.
6 Per verbum Domini caelum factum est, et per spiritum oris eius
omnia agmina eius.
7 Congregavit velut in utre aquas maris, posuit in reconditoria
oceanos.
8 Timeat Dominum universa terra, ipsum formident omnes incolae
orbis.
9 Nam ipse edixit et factum est, ipse mandavit, et exstitit.
10 Dominus disturbat consilia gentium, ad irritum redigit
cogitationes populorum.
11 Consilium Domini in aeternum stat, cogitationes cordis eius in
generationem et generationem.
12 Beata gens cuius Deus est Dominus, populus quem elegit in
hereditatem sibi.
13 De caelis spectat Dominus, videt omnes filios hominum.
14 De suggestu sedis suae prospicit ad omnes incolas terrae:

15 Ipse qui finxit universorum corda eorum, qui attendit ad omnia
opera eorum.
16 Nequaquam rex vincit multitudine copiarum, fortis vir non se
salvat magnitudine roboris.
17 Insufficiens est equus ad salutem, et praestantia roboris eius
equitem non reddit incolumem.
18 Ecce oculus Domini adspicit timentes eum, eos qui fiducialiter
exspectant pietatem eius,
19 Ut eripiat a morte animam eorum et vivos eos servet famis
tempore.
20 Anima nostra praestolatur Domino, auxilium ac scutum
nostrum ipse est.
21 In Profecto in ipso laetatur cor nostrum, et in nomine sancto
eius speramus.
22 Sit pietas tua, Domine, super nos, quemadmodum speramus in
te.

XXXIII. 1 *Davidis, quando se simulavit dementem coram
Abimelech et ab hoc expulsus abiit.*
2 Benedicam Dominum omni tempore, semper laus eius sit in ore
meo.
3 In Domino gloriabitur anima mea, audiant humiles et laetentur.
4 Magnificate Dominum mecum, et exaltemus una nomen eius.
5 Adii Dominum et exaudivit me, et ex omnibus pavoribus meis
eripuit me.
6 Aspicite ad ipsum, et exhilarabimini, et facies vestrae non
erubescent.
7 Hic est miser, quem invocantem Dominus exaudivit, et ex
omnibus eius angustiis salvavit.
8 Castrametatur angelus Domini circa timentes Eum eosque
eripit.
9 Gustate et videte, quod bonus est Dominus: beatus vir qui
confidit in eo!

10 Timete Dominum, sancti eius, non enim est inopia timentibus
eum.
11 Divites pauperes facti sunt et esurierunt, sed quaerentes
Dominum nullo egebunt bono.
12 Venite, filii, audite me, timorem Domini docebo vos.
13 Quis est vir cupiens vitam, amans habere dies ad fruendum
bonis?
14 Praeserva linguam tuam a malo et labia tua a loquendo dolose.
15 Evita malum et fac bonum, stude paci et sectare eam.
16 Oculi Domini ad iustos, et aures eius ad supplicationem eorum.
17 Vultus Domini adversus facientes malum, ut exterminet de
terra memoriam eorum.
18 Clamaverunt iusti et Dominus audivit, et ex omnibus periculis
eorum eripuit eos.
19 Propinquus est Dominus contritis corde, et afflictos spiritu
salvat.
20 Multa sunt infortunia iusti, sed ex illis omnibus tandem eum
eripit Dominus.
21 Custodit Dominus omnia ossa eorum, ne unum quidem ex iis
frangitur.
22 In mortem agit impium malitia, et osores iusti damnum
habebunt.
23 Liberat Dominus animam servorum suorum, et nullum
damnum ferent quicunque ei fidem servant.

XXXIV. 1 *Davidis.* Certa, Domine, cum certantibus mecum,
impugna impugnantes me.
2 Apprehende parmam et scutum, et surge ad auxilium mihi.
3 Prome lanceam et praeclude viam persequentibus me, dic
animae meae: “Salus tua sum ego.”
4 Confundantur et ignominia afficiantur qui quaerunt animam
meam, cedant retrorsum et pudefiant qui cogitant mala mihi.
5 Sint velut palea ante ventum, Angelo Domini urgente.
6 Sit eorum via obscura et lubrica, angelo Domini eos

persequente.
7 Nam sine causa clam posuerunt mihi perniciosum rete, sine
causa foveam fecerunt animae meae.
8 Veniat illi interitus improvisus, et rete, quod abscondit, ipsum
capiat: in interitum ipse incidat.
9 Tum anima mea iubilabit in Domino, gaudebit de subsidio eius.
10 omnia ossa mea dicent: “Domine, quis est tibi par, qui eripis
miserum validiori, [et miserum] et pauperem spolianti illum?”
11 Surgunt accusatores scelesti, quae plane ignoro, exquirunt a
me.
12 Retribuunt mihi malum pro bono, orbitatem infligunt animae
meae.
13 Et tamen ego, cum aegrotarent, induebam cilicium, et
macerabam me ieiunio, et ‘preces profunde inclinatus fundebam.’
14 Velut pro amico, velut pro fratre aliquo meo lugens, incessi,
velut in luctu pro matre, maestus me incurvavi.
15 Cum vero ego labarem, laetati ac congregati sunt, congregati
sunt contra me alieni et mihi ignoti; diduxerunt nec tacuerunt.
16 Tentaverunt me, subsannaverunt me subsannatione, striderunt
contra me dentibus suis.
17 Domine, quanta patienter vides? subtrahe animam meam
flagitiis istorum, istis leunculis ‘me desolatum.’
18 Fac gratias tibi agere possim [Domine] in coetu frequenti, in
populo numeroso te laudare.
19 Ne fiat ut laetentur de me qui me dolose infestant, aut qui me
sine causa oderunt invicem oculis annuant.
20 Non enim pacem loquuntur, sed contra mitissimos terrae
dolosa excogitant.
21 Et iam late aperiunt contra me os suum, dicunt “hahae!
hahae! laeta videt oculus noster!”
22 Vidisti, Domine: ne sileas! Domine, ne maneas procul a me!
23 O expergiscere et evigila ad defensionem meam, mi Deus ac
Domine, ad tutelam meam.

24 Defende me secundum iustitiam tuam, Domine, mi Deus, ne laetentur de me.
25 Ne dicere possint in corde suo: “hahae! anima nostra!” ne dicant: “devoravimus eum!”
26 Confundantur et ignominia oppleantur una qui laetantur malis meis; induantur confusione et contumelia qui superbe se efferunt contra me.
27 Iubilent et laetentur qui favent iustae causae meae, et dicere possint semper “magnificetur Dominus! cui placet incolumitas servi sui!”
28 Et lingua mea edisseret iustitiam tuam, assidue laudem tuam.

XXXV. 1 *Chori magistro. Servi Domini, Davidis.*
2 Insusurrat iniquitas impio in corde eius, non est terror Dei ante oculos eius.
3 Etenim leniter Hic agit erga eum in oculis eius, in inveniendo delicto eius, in odiendo.
4 Sermones oris eius sunt nequitia et dolus, desiit intellectu uti ad bene agendum.
5 Inania cogitat super cubile suum, se collocat in via non bona, malum non aversatur.
6 Domine, in caelum usque eminet pietas tua, clementia tua usque ad summum aethera.
7 Iustitia tua celsa est ut montes Dei, iudicia tua profunda ut abyssus immensa: hominibus et animalibus salutem praebes, Domine.
8 Quam pretiosa est pietas tua, Deus, cum filii hominum possint in umbram alarum tuarum confugere!
9 Inebriantur de pinguedine domus tuae, et torrente deliciarum tuarum eos potas.
10 Quoniam apud te est fons vitae et in luce tua videmus lumen,
11 Continua pietatem tuam erga cognoscentes te, et iustitiam tuam erga rectos corde.

12 Non me invadat pes superbiae et manus impiorum non me
concutiat,
13 Illic ciciderunt malefactores detrusi sunt nec possunt iam
surgere.

XXXVI. 1 *Davidis.* Noli excandescere propter maleficos, aut
invidia commoveri propter facientes iniquitatem.
2 Nam sicut fenum festine marcescent, et sicut herba viridis
flaccescent.
3 Spera in Domino et fac bonum: sic manebis in terra et experieris
Fidelitatem.
4 Delectare in Domino, ut det tibi petitiones cordis tui.
5 Committe Domino viam tuam, et spera in eum, et Ipse aget.
6 Et producet velut lucem iustitiam tuam, et ius tuum velut
meridiem.
7 Acquiesce Domino, et patienter praestolare ei. Noli
excandescere propter eum cui res fauste procedunt, propter
virum qui peragit male excogitata.
8 Desiste ab ira et derelinque furorem, noli excandescere: tantum
rem peiorares.
9 Nam male agentes exterminabuntur, sed qui expectant
Dominum, hi possidebunt Terram.
10 Et adhuc modicum, et non exsistet impius; et si adspicies
locum eius, aberit.
11 Sed mites possidebunt Terram, et delectabuntur multitudine
pacis.
12 Mala machinatur impius iusto, et frendit contra eum dentibus
suis.
13 Dominus ridet de illo, nam praevidet venturum esse diem eius.
14 Gladium educunt impii et tendunt arcum suum, [ut prosternant
miserum ac pauperem,] ut mactent rectos corde.
15 Gladius eorum penetrat in cor ipsorum, et arcus eorum
confringuntur.

16 Melius est modicum quod habet iustus quam rerum copia
impiorum multorum.
17 Nam brachia impiorum frangentur, sed sustentator iustorum
est Dominus.
18 Novit Dominus dies et fata innocentium, et hereditas eorum
aeterna erit.
19 Non confunduntur tempore calamitatis, et in diebus famis se
satiare possunt.
20 Profecto impii interibunt, et inimici Domini: sicut flores
pratorum marcescent, sicut fumus evanescent.
21 Mutuatur impius nec restituere potest, iustus vero donare
potest ac largiri.
22 Nam ab Eo benedicti possidebunt Terram, ab Eo vero maledicti
exterminabuntur.
23 Gressus viri (iusti) a Domino firmantur, et iter eius suo favore
prosequitur.
24 Quando labat, non prosternitur, nam Dominus sustentat
manum eius.
25 Puer fui et iam consenui, nec vidi iustum desertum [nec
subolem eius quaerentem panem.]
26 Assidue largitur et commodat, et posteri eius benedictioni
sunt.
27 Evita malum et fac bonum, ut inhabites in aeternum.
28 Nam Dominus diligit iustitiam, nec deserit pios suos. Improbi
certe delebuntur, et posteritas impiorum exterminabitur.
29 Iusti possidebunt Terram, et habitabunt in sempiternum super
eam.
30 Os iusti edisserit sapientiam, et lingua eius loquitur ‘quod
iustum est.’
31 Lex Dei eius est in corde eius: non labant gressus eius.
32 Speculatur impius iustum..., et studet ei necem parare.
33 Dominus non relinquet hunc in manu eius, nec eum
condemnari sinet, quando iudicatur.

34 Fiducialiter expecta Dominum, et observa viam eius: Ut te
exaltet sinatque hereditare Terram et exterminationem impiorum
laete videas.
35 Videram impium terribilem et se expandentem ut indigenam
plantam virentem.
36 Et praeterii, et ecce — afuit; et quaesivi eum nec inventus est
locus eius.
37 Observa integrum et vide probum, quod postrema sors tali viro
sit pax.
38 Sed rebelles deletioni devoti sunt cuncti, et posteritas
impiorum exterminationi.
39 Salus iustorum est Dominus, eorum praesidium tempore
adversitatis.
40 Et auxiliatur eis Dominus et liberat eos ab impiis, et salvat eos,
quia confisi sunt ei.

XXXVII. 1 *Psalmus David. Ad commemorationem.*
2 Domine, ne in ira tua castiges me, neve in indignatione tua
punias me.
3 Etenim sagittae tuae infixae sunt mihi, et incumbit super me
manus tua.
4 Nihil est sani in carne mea prae furore tuo, nihil integri in
ossibus meis ob peccatum meum.
5 Nam culparum mearum poenae transierunt super caput meum,
tamquam onus grave nimis degravant me.
6 Foetent, tabent vibices meae ob insipientiam meam.
7 Afflictus sum, incurvatus sum vehementer, assidue maerens
incedo.
8 Nam lumbi mei scatent inflammatione, et non est sana pars in
carne mea.
9 Torpefactus, afflictus sum vehementer, rugivi velut mugitu
leaenae.
10 Domine, tibi patet omne desiderium meum, et suspirium
meum tibi non est occultum.

11 Cor meum palpitat, dereliquit me robur meum, et lux oculorum
quoque meorum me deficit.
12 Amici ac sodales mei e conspectu plagae meae sistunt, et
propinqui mei procul stant.
13 et exprobrant. Qui quaerunt animam meam ac mihi intentant
mala, minantur perniciem, et fraudes assidue moliuntur.
14 Ego autem, quasi sim surdus, non audio, et sum sicut mutus,
qui non aperit cor suum.
15 Et factus sum sicut homo qui non audit et in cuius ore non sunt
redargutiones.
16 Quoniam te, Domine, exspecto, tu me exaudies, Domine, mi
Deus.
17 Nam metuo ne de me victo laetentur, et, labante pede meo,
contra me se efferant.
18 Sum enim ad lapsum directus, et dolor meus coram me est
semper.
19 Etenim culpam meam profiteor, et metuo ob peccatum meum.
20 Qui me vero sine causa infestant, fortes sunt, et multi sunt qui
me iniuste oderunt,
21 Et qui rependunt malum pro bono, me infestant pro eo quod
sector bonum.
22 Ne me deseras, Domine, mi Deus, ne procul maneas a me.
23 O succurre ad mihi auxiliandum, Domine, salus mea!

XXXVIII. 1 *Chori magistro Idithun. Psalmus David.*
2 Dixeram: observabo vias meas, ne peccem lingua mea, retinebo
ad os meum capistrum, quamdiu impius est exadversum me.
3 Silui ‘tacens,’ reticui vel bona, sed dolor meus recruduit.
4 Efferbuit cor meum in pectore meo, dum re considerabam,
exardescebat ignis, prolocutus sum lingua mea.
5 Fac, Domine, ut cognoscam terminum meum et mensuram
dierum meorum, quantilla sit, ut sciam quam caducus sim.

6 Ecce paucarum palmarum fecisti dies meos, et aetas mea velut nihil est, prae te, dumtaxat mera vanitas est omnis homo exsistens.
7 Tantum ut umbra perambulat homo, tantum vane strepunt, coacervat aliquis nec scit quis ea percepturus sit.
8 Nunc igitur quid spero? Domine, universa expectatio mea ad te est.
9 Ab omnibus delictis meis eripe me, contumeliae insipientis noli me exponere.
10 Iam sileo: non aperiam os meum, memor quod tu egisti.
11 Aufer a me plagam tuam, afflictione manus tuae ego deficio.
12 Castigationibus pro culpa si quem punis, consumi sinis velut a tinea ei carissima: tantum mera vanitas est omnis homo.
13 O audi orationem meam, Domine, et supplicationem meam ausculta, ad lacrimas meas ne surdus sis. Advena enim sum apud te, peregrinus, sicut omnes patres mei.
14 Vultum deflecte a me, ut exhilarescam, antequam decedam et hic esse desinam.

XXXIX. 1 *Chori magistro. David. Psalmus.*
2 Exspectavi, exspectavi Dominum, et inclinavit se ad me et audivit supplicationem meam.
3Et extraxit me ex cisterna perniciali, e luto caeni. Et statuit super petram pedes meos, firmavit gressus meos.
4 Et indidit ori meo canticum novum, carmen Deo nostro. Videant multi, et vereantur et sperent in Domino.
5 Beatus vir, qui ponit in Domino spem suam, et non se convertit ad superbos atque in mendacia pronos!
6 Multa fecisti tu, Domine mi Deus, mirabilia tua, et tuae pro nobis cogitationes sunt incomparabiles: Enuntiare eas et eloqui velim: plures sunt quam ut narrari queant.
7 Sacrificium et oblationem non voluisti, aures forasti mihi: Holocaustum et piaculum non postulasti:
8 tunc dixi: Ecce venio. In volumine Libri praescriptum est mihi

9 ut faciam voluntatem tuam. Mi Deus, id volo libenter, et Lex tua
est in intimis praecordiis meis.
10 Laete annuntiavi iustitiam in coetu numeroso, ecce labia mea
non claudebam: Domine, tu scis.
11 Iustitiam tuam non occului intra cor meum, de tua fidelitate
atque ope salutari dixi. Non reticui pietatem tuam, nec
clementiam tuam a coetu numeroso.
12 Tu vicissim, Domine, non claudes misericordiam tuam a me,
pietas ac clementia tua semper conservabunt me.
13 Nam undique me obruunt mala plane innumera, assecuta sunt
me delicta mea. si possem ea videre, plura essent capillis capitis
mei, et cor meum iam derelinquit me.
14 Dignare, Domine, me eripere, Domine, ad auxiliandum mihi
festina.
15 Confundantur et erubescant pariter qui quaerunt animam
meam, ut auferant eam, cedant retrorsum et ignominia afficiantur
qui delectantur infortunio meo.
16 Obstupefiant ob mercedem suae confusionis qui dicunt mihi
“hahae! hahae!”
17 Gaudeant et laetentur in te omnes quaerentes te, Domine,
dicant semper “magnificetur Dominus!” qui diligunt salutare
tuum.
18 Ego autem miser et pauper sum: Dominus cogitet de me!
Auxilium ac perfugium meum es tu, mi Deus, ne moreris.

XL. 1 *Chori magistro. Psalmus David.*
2 Beatus qui animum advertit ad inopem et pauperem, die
infortunii eripiat eum Dominus.
3 Dominus conservet ac vivificet eum, et beatus sit in terra, et —
ne tradas eum furori inimicorum eius.
4 Dominus suffulciat eum in lecto infirmitatis, totam eius
aegrotationem vertes in bonum in morbo eius.
5 Ego dixi: Domine, miserere mei! o sana animam meam! nam
heu peccavi in te.

6 Inimici mei dixerunt pessimum de me: “quando morietur et
peribit nomen eius?”
7 Et si quis venit ad visendum, vana loquitur, cor eius colligit sibi
malevola, exit foras, ea elocuturus.
8 Una contra me mussitant omnes qui me oderunt, contra me
cogitant pessimum de me:
9 “Lues fatalis infusa est ei,” et “is qui decubuit, non iterum
surget.”
10 Vir quoque mihi familiaris, cui fisus eram, qui vescebatur pane
meo, magnopere adversatus est mihi in vicem.
11 Tu vero Domine, miserere mei, et erige me, ut rependam illis.
12 Per hoc novero, quod faveas mihi, si non iubilare poterit
inimicus meus de me,
13 Sed me incolumem sustentaveris et stare me sines coram te in
aeternum.
14 Benedictus Dominus, Deus Israel, ab aeterno in aeternum.
Amen. Amen.

XLI. 1 *Chori magistro. Maskil. Filiorum Core.*
2 Sicut cerva desiderat ad rivulos aquae, ita anima mea desiderat
ad te, Deus.
3 Sitit anima ad Deum, Deum vivum, quando venire potero et
videre faciem Dei?
4 Factae sunt mihi lacrimae meae cibus diurnus ac nocturnus,
dum dicunt ad me assidue: “ubi est Deus tuus?”
5 Illud recordari libet et effundere in me animam meam, quod
olim incedebam turba stipatus, Sollemniter eos ducens usque ad
domum Dei, inter voces iubili et collaudationis, vulgo ovante.
6 Quid te contristas, anima mea, et ingemiscis in me? Eia spera in
Deum nam adhuc gratias ei agam saluti vultus mei
7 et Deo meo. In me anima mea se contristat: ideo tui recordor ex
terra Iordanis, et Hermonum, a Monte parvo.
8 Gurges gurgiti occlamat, strepentibus cataractis tuis; omnes tui
aestus atque undae super me transierunt.

9 Interdiu largiri dignatus Dominus pietatem suam, et noctu sacrum carmen mecum est, oratio ad Deum vitae meae.
10 Dicere velim Deo: Petra mea! quare oblitus es mei? quare tristis incedere debeo, vexante inimico?
11 ‘Velut ossa mihi frangi sentio,’ dum me illudunt adversarii mei, dum dicunt ad me assidue: “ubi est Deus tuus?”
12 Quid te contristas, anima mea, et quid ingemiscis in me? Eia, spera in Deum! nam adhuc gratias ei agam, saluti vultus mei et Deo meo.
XLII. 1 Ius meum tuere, Deus, et defende causam meam a gente non pia, a viro doloso et scelesto libera me.
2 Nam tu, Deus, es fortitudo mea: quare me repulisti? quare tristis incedere debeo, vexante inimico?
3 Mitte lucem ac fidem tuam: ea me ducent, me perducent ad montem sanctum tuum et ad tabernacula tua.
4 Ut veniam ad altare Dei, ad Deum laetitiae et exsultationis meae, et gratiam tibi agam ad citharam, Deus, mi Deus.
5 Quid te contristas, anima mea, et quid ingemiscis in me? Eia spera in Deum! nam adhuc gratias ei agam, saluti vultus mei et Deo meo.

XLIII. 1 *Chori magistro. Filiorum Core. Maskil.*
2 Deus, auribus nostris audivimus, patres nostri narraverunt nobis:
grande opus patravisti aetate illorum, diebus priscis.
3 Tu tua manu gentes exheredasti et illos implantasti, afflixisti nationes et illos germinare fecisti.
4 Non enim gladio suo occupaverunt terram, neque brachium suum eos victores reddidit,
Sed tua dextera et tuum brachium et tua vultus serenitas, quia iis favisti.
5 Tu idem es rex meus et Deus meus, qui mandat victorias Iacob.
6 Per te adversarios nostros arietare possumus, per nomen tuum calcare hostes nostros.

7 Neque enim arcui meo fido, et gladius meus non me reddet
victorem.
8 Si victoriam nobis tribueris de adversariis nostris et odientes
nos confuderis,
9 Deum laudabimus assidue, et nomini tuo in aeternum gratias
agemus.
10 Verumtamen reppulisti et ignominia affecisti nos, neque
egrederis cum exercitibus nostris.
11 Cedere nos sinis retrorsum ab adversario, et ii, qui nos
oderunt, praedam abstulerunt sibi.
12 Tradis nos velut oves esui destinatas, et inter gentes dispersisti
nos.
13 Venumdas populum tuum vilissimo, nec magnum acquisivisti
pretium ex iis.
14 Exponis nos opprobriis vicinorum nostrorum, risui et ludibrio
circumsitarum nobis regionum.
15 Facis ut simus fabula gentibus, ut caput propter nos agitent
nationes.
16 Assidue ignominia mea est coram me, et pudor faciem meam
operit,
17 Ob vocem exprobrantis et blasphemantis, ob praesentiam
inimici et ultionis avidi.
18 Hoc totum venit super nos etsi non sumus tui obliti nec
violavimus foedus tecum initum.
19 Non cessit retrorsum cor nostrum nec deflexit gressus noster a
semita tua,
20 Ut ideo nos contriveris in loco draconum et cooperueris nos
umbra mortis.
21 Si obliti essemus nominis Dei nostri et extendissemus manus
nostras ad deum alienum,
22 Nonne Deus hoc exploraret? ipse enim novit secreta cordis.
23 Quodsi propter Te ‘morti expositi sumus’ assidue et
aestimamur velut oves mactandae,

24 O expergiscere! quare dormis, Domine? o evigila! ne nos
proicias in perpetuum!
25 Cur faciem tuam abscondis, oblivisceris miseriae ac vexationis
nostrae?
25 Depressa enim est in pulverem anima nostra, adhaeret terrae
venter noster.
26 Surge in auxilium nobis et libera nos propter pietatem tuam!

XLIV. 1 *Chori magistro. Super Liliis. Filiorum Core. Maskil.*
Canticum amoris.
2 Ebullit cor meum verbo bono: dicturus sum poema meum regi;
lingua mea est velut stilus scribae velocis.
3 Speciosus es prae filiis hominum, effusa est gratia in labia tua:
itaque benedixit tibi Deus — in aeternum!
4 Accinge gladium tuum super femur, potentissime!
decorem ornatumque tuum.
5 Macte virtute! evehere pro causa veritatis et aequitatis et
iustitiae,
et doceat te terribilia dextera tua.
6 Sagittae tuae sunt acutae, populi sub te cadant,
in cor inimicorum regis.
7 Thronus tuus, Deus, est in aeterna saecula,
sceptrum aequitatis est sceptrum regni tui.
8 Diligis iustitiam et odisti iniquitatem,
propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo laetitiae prae
consortibus tuis.
9 Myrrha, aloe, casia halant vestimenta tua,
ex palatiis eboratis fidium cantus te laetificat.
10 Filiae regum sunt inter caras tuas,
adstat regina ad dexteram tuam splendens auro Ophireo.
11 Audi, filia, et vide, et inclina aurem tuam:
Et obliviscere populum tuum et domum patris tui,
12 et sine desideret rex pulchritudinem tuam.
Quoniam ipse est dominus tuus, adora ipsum.

13 Et (veniet) Filia Tyrus cum munere, favorem tuum poscent
divites plebis.
14 Omnimodis gloriosa filia regis adit introrsum,
ex texturis aureis est amictus eius.
15 Variegata veste induta adducitur regi,
virgines post eam, amicae eius, introducuntur tibi.
16 Afferuntur cum laetitia et iubilo, intrant in palatium regis.
17 Successores patrum tuorum sint filii tui,
constitues eos principes per universam terram.
18 Celebre facere velim nomen tuum in generationem et
generationem, ideo populi te laudibus efferant in aeterna saecula!

XLV. 1 *Chori magistro. Filiorum Core. Al-Alamot. Canticum.*
2 Deus est nobis praesidium et robur,
auxiliator in periculis, inventu facilis.
3 Propterea non timemus, quando recedit terra,
et quando nutant montes in corde maris.
4 Fremant, spument aquae eius,
contremiscant montes aestuatione eius:
(Dominus Sabaoth est nobiscum, tutum asylum nobis est Deus
Iacob.
5 Flumen quoddam undis suis laetificat civitatem Dei,
sanctissimum tabernaculum Altissimi.
6 Deus est in ea, inconcussa stabit,
auxiliabitur ei Deus sub lucis ortum.
7 Fremunt gentes, labant regna,
Ipso tonante fluitat terra:
8Dominus Sabaoth est nobiscum, tutum asylum nobis est Deus
Iacob.
8 Ite, spectate grandia facinora Domini,
qui peregit stupenda in terra:
9 Qui sedat bella usque ad finem terrae,
arcus conterit et confringit hastas,
parmas comburit igne.

10 “Desistite, et cognoscite Me esse Deum!
excelsus ero in gentibus, excelsus in terra.”
11 Dominus Sabaoth est nobiscum,
tutum asylum nobis est Deus Iacob.

XLVI. 1 *Chori magistro. Filiorum Core. Psalmus.*
2 Omnes populi, plaudite manibus,
iubilate Deo voce exsultationis.
3 Nam Dominus Altissimus est metuendus,
Rex magnus super universam terram.
4 Subicit populos nobis,
et nationes pedibus nostris.
5 Eligit nobis hereditatem nostram,
decus Iacob quem diligit.
6 Ascendit Deus cum iubilatione,
Deus cum clangore tubae.
7 Psallite Deo, psallite!
Psallite Regi nostro, psallite!
8 Profecto rex totius terrae est Deus:
psallite hymnum!
9 Iam regnum capessit Deus super gentes,
iam Deus considit in throno sancto suo.
10 Iam principes populorum congregantur,
populus Dei Abraham. Nam Dei sunt clipei terrae:
valde exaltatus est!

XLVII. 1 *Canticum. Psalmus. Filiorum Core.*
2 Magnus est Dominus et laudandus valde
in civitate Dei nostri, in monte sancto eius.
3 Pulchre eminet, gaudium est totius terrae mons Sion,
angulus borealis, Urbs Regis magni.
4 Deus est intra arces eius,
manifestavit se ut tutum munimentum.

5 Ecce enim reges congregati sunt,
advenerunt simul.
6 Hi viderunt, illico obstupuerunt,
conturbati sunt, diffugerunt.
7 Tremor eos comprehenderat,
illic dolores erant velut parturientis.
8 Vento euri confringis naves Tharsis:
9 Sicut praeaudieramus, sic fieri vidimus,
in civitate Domini Sabaoth, in civitate Dei nostri:
Deus eam stabiliet in aeternum.
10 Perpendimus, Deus, pietatem tuam
intra templum tuum.
11 Sicut nomen tuum, Deus,
ita laus tua est usque ad fines terrae, iustitia cuius plena fuit dextera tua.
12 Laetetur mons Sion, exsultent filiae Iuda,
propter iudicia tua, Domine.
13 Ambite Sion et circumambulate eam,
numerate turres eius.
15 Animadvertite ad firmum murum eius,
percurrite arces eius,
ut narretis generationi posterae:
16 Vere hic est Deus,
Deus noster in aeterna saecula,
ipse nos tuto ducet super ‘mortis periculum.’

XLVIII. 1 *Chori magistro. Filiorum Core. Psalmus.*
2 Audite hoc, omnes populi,
auscultate, omnes incolae mundi,
3 Tam plebeii quam proceres,
una dives et pauper.
4 Os meum loquetur altam sapientiam,
et meditatio cordis mei est summa prudentia.

5 Praebebo proverbio os meum,
recludam ad lyrae sonum aenigma meum.
6 Quare timeam in diebus mali,
quando nequitia insequentium me circumdat,
7 Qui fidunt opibus suis
et copia divitiarum suarum gloriantur.
8 Vah! non liberabitur, non liberabitur quisquam,
non dabit Deo redemptionis suae pretium:
9 Nimio constat redemptio animae eorum,
desistetque ab tali conatu in aeternum,
10 Ut vivere velit porro in perpetuum
nec videre interitum.
11 Videmus enim sapientes mori
nec minus stultum et brutum interire,
relinquere debuisse aliis opes suas.
12 Ipsorum sepulcra sunt domus eorum in aeternum,
domicilia eorum in generationem et generationem,
qui indiderant nomina sua praediis.
13 Homo igitur in luxu non permanet,
similis evasit pecudibus quae iugulantur.
14 Haec est via eorum, haec spes illis! sed dum futura sua ore
suo depraedicant
15 iam ut oves ad infernum deferuntur,
a Morte pascendi. Et triumphabunt eos iusti mane,
et figura eorum absumenda datur Inferno
procul a domicilio suo proprio.
16 Verum Deus liberabit animam meam
de manu Inferni,
nam Assumet me.
17 Noli timere, si ditescit aliquis,
si augetur gloria domus eius.
18 Neque enim, quando morietur, secum sumet omnia,
non sequetur eum illuc, quo descenderit, gloria sua.

19 Si sibi ipsi, in vita sua benedicit,
et tibi gratulantur quod tibi benefacias,
20 veniet tamen ad domicilium patrum suorum,
in perpetuum non visurus lumen.
21 Homo in luxu vivens nec haec considerans
similis evasit pecudibus quae iugulantur.

XLIX. 1 *Psalmus. Asaphi.* Praepotens, Deus, Dominus locutus est
et convocavit terram,
omnes ab ortu solis usque ad eius occasum.
2 Ex Sion consummata pulchritudo,
Deus, effulget,
3 advenit Deus noster neque amplius tacebit.
Ignis ante eum vorat,
et circum eum tempestas saevit.
4 Advocabit caelos desuper,
et terram,
iudicaturus populum suum:
5 “Congregate mihi pios meos,
qui pepigerunt mecum foedus inter sacrificium!”.
6 Et annuntiabunt caeli iustitiam eius,
nam Deus iudicaturus est:
7 “Audi, mi popule, et sine me loqui,
Israel, sine me te commonere:
Deus, Deus tuus sum ego.
8 Non ob sacrificia tua te vituperabo,
nam holocausta tua coram me sunt semper.
9 Non sumam ex domo tua vitulum,
ex caulis tuis hircos.
10 Meae enim sunt omnes beluae silvestres,
iumenta in montibus pecuariis;
11 novi omnia volatilia caeli,
et quidquid in agris movetur, penes me est.

12 Si esurirem, non dicerem tibi,
meus est enim orbis terrae et plenitudo eius.
13 Num comedam carnem taurorum
aut sanguinem hircorum bibam?
14 Sacrifica Deo laudem,
et persolve Altissimo vota tua.
15 Et invoca me die angustiae,
eripiam te et honorabis me.”
16 Impio vero dicit Deus:
“Quid tibi vis, quod enumeras praecepta mea
et versas foedus meum ore tuo,
17 Cum oderis disciplinam
et reieceris verba mea post te?
18 Si vidisti furem, cucurristi cum eo,
et adulterorum es particeps.
19 Os tuum libere aperuisti ad malum,
et lingua tua concinnat dolum.
20 Sedes, adversus fratrem tuum loquens,
filium matris tuae afficis ignominia.
21 Haec cum feceris, ego sileam?
opinatus es fore ut sim tui similis?
vituperabo te et exprobro tibi coram.
22 Intellegite, quaeso, hoc, immemores Dei!
Cavete ne vos corripiam
et nemo eripiat!
23 Qui sacrificat laudem, me honorat,
et qui facit viam,
ei fruendam dabo salutem Dei.

L. 1 *Chori magistro. Psalmus David,*
2 cum venisset ad eum Nathan propheta,
postquam rem habuit cum Bethsabee.

3 Miserere mei, Deus, secundum pietatem tuam,
secundum multitudinem misericordiae tuae
dele iniquitatem meam.
4 Multum me lava a culpa mea,
et a peccato meo munda me.
5 Nam iniquitates meas ego cognosco,
et peccatum meum coram me est semper.
6 Tibi soli peccavi,
et quod in oculis tuis malum est feci:
ut iustus appareas in sententia tua,
inculpatus in iudicio tuo.
7 En in culpa iam partus sum,
et peccato infectum concepit me mater mea.
8 En veritate delectaris in praecordiis,
et secreto sapientiae tuae me instruis:
9 Asperges me hyssopo ut emunder,
lavabis me, ut nive albior fiam.
10 Auditui meo dabis gaudium et laetitiam,
exsultabunt ossa quae contrivisti.
11 Absconde faciem tuam a peccatis meis,
et omnia delicta mea deterge.
12 Cor mundum crea mihi, Deus,
et spiritum rectum renova in pectore meo.
13 Ne proicias me a facie tua,
et spiritum sanctum tuum ne auferas a me.
14 Redde mihi gaudium salutis tuae,
et spiritu generoso fulci me.
15 Docere volo iniquos vias tuas,
et peccatores ad te convertentur.
16 Libera me de sanguinibus, Deus,
Deus salutis meae,
laudabit lingua mea iustitiam tuam.
17 Domine, labia mea aperies,
et os meum pronuntiabit laudem tuam.

18 Quia non tibi placet sacrificium,
et si dare vellem holocaustum,
non acceptares,
19 Sacrificium meum, Deus, sit spiritus contritus,
cor contritum et humiliatum Deus, non despicies.
20 Benigne age pro benevolentia tua cum Sion,
aedificans muros Ierusalem.
21 Tunc acceptabis sacrificia iusta,
oblationem et holocaustum,
tunc offerent super altare tuum vitulos.

LI. 1 *Chori magistro. Maskil Davidis.*
2 *Cum venisset Doeg Edomita et denuntiasset Sauli, dicens ei: Intravit David in domum Achimelech.*
3 Quid gloriaris malitia, fortissime!
favor Dei adest assidue.
4 Exitiosa cogitas,
lingua tua est velut novacula acuta, patrator doli!
5 Diligis malum, non bonum,
fraudem, non loqui iusta.
6 Diligis omnes sermones perniciosos,
lingua fallax!
7 Etiam fortis Deus te destruet,
in perpetuum te removebit.
Extrahetque te ex tentorio,
et radicitus te exscindet e regione vitae.
8 Id videbunt iusti et verebuntur,
et de isto ridebunt et dicent:
9 “Ecce vir qui non constituebat in Deo refugium suum,
sed confisus est in multitudine divitiarum suarum,
se ferociens opibus suis.
10 Ego vero sum velut oliva viridans in domo Dei,
spero in favore Dei in sempiternum.”

11 Gratias tibi agam in aeternum, quia sic egisti,
et praeconabor nomen tuum, quod bonum est, coram piis tuis.

LII. 1 *Chori magistro. Al-Mahalat. Maskil Davidis.*
2 Dixit insipiens in corde suo: “non est Deus,”
perverse et turpiter deliquerunt, non est qui faciat bonum.
3 Deus de caelis prospexit super filios hominum,
ut videret, essetne aliquis intellegens, quaerens Deum.
4 Omnes exerrarunt, pariter corrupti sunt,
non est qui faciat bonum, ne unus quidem.
5 Desipiuntne malefactores,
qui devorarunt populum meum ut comeditur panis,
qui Deum non invocaverunt?
6 Illic paverunt pavorem, ubi pavendum non erat,
nam Deus dissipavit ossa obsidentium te,
ignominia illos opplevisti, quia Deus eos repudiavit.
7 Utinam veniat ex Sion salus Israel,
convertente Deo sortem Sion exsultet Iacob, laetetur Israel!

LIII. 1 *Chori magistro. In fidibus. Maskil Davidis,*
2 *cum venissent Ziphaei et dixissent Sauli: Ecce David abscondit se apud nos.*
3Deus, nomine tuo salva me, et potentia tua tuere me.
4 Deus, audi orationem meam, ausculta verba oris mei.
5 Nam alieni insurrexerunt contra me, et crudeles quaesierunt animam meam, non proposuerunt Deum in conspectu suo.
6 Ecce Deus auxiliatur mihi,
Dominus sustentat animam meam,
7 Retorquebit malum in hostes meos.
In fidelitate tua ad silentium redige illos,
8 Spontaneum donum fac sacrificare queam tibi,
gratias agere nomini tuo, Domine:
“Vere benignus est:

nam ex omni periculo eripuit me,
et in inimicis meis laeta vidit oculus meus.”

LIV. 1 *Chori magistro. In fidibus. Maskil Davidis.*
2 O ausculta, Deus, orationem meam, et ne te subtrahas obsecrationi meae.
3 Attende ad me et exaudi me, sollicitum lamentis meis et gementem,
4 Propter minas inimici, ob pressuram impii. Nam devolvunt super me mala,
et iracunde me infestant.
5 Cor meum trepidat in pectore meo,
et pavores mortis ceciderunt super me.
6 Timor et tremor invadunt me,
et obtegit me horror,
7 et dico: utinam alas haberem ut columba,
volare possem et alicubi subsidere!
8 Ecce procul aufugerem,
morarer in deserto.
9 Festinarem invenire suffugium mihi,
procul a turbine saevo, a procella.
10 Dirime, Domine! divide linguas eorum!
nam video violentiam et iurgium in civitate.
11 Die ac nocte circumdant eam ut moenia eius,
et molestatio et vexatio sunt in ea.
12 Nefaria fiunt in ea,
nec recedit a foro eius oppressio et dolus.
13 Si inimicus meus mihi improperasset, id sustinuissem, si quis me perosus contra me se efferret, ab eo me abscondissem.
14 Sed tu, vir mihi aequalis, sodalis ac familiaris meus,
15 quocum dulcia habebam secreta
et in aede Dei incedebam in ovante turba!

16 Irruat mors super illos!
descendant ad orcum viventes,
quia mala sunt in habitaculo eorum, quamdiu prope sunt.
17 Ego Deum invocabo,
et Dominus salvabit me.
18 Vespere et mane et meridie lamentabor et gemam,
et audiet vocem meam.
19 Liberabit in pacem animam meam ab aggrediente me,
numerosi enim iam sunt qui mihi obstant.
20 Audiat Deus, illosque humiliet,
is cuius thronus est ab antiquo, incorrigibiles, nec Deum timentes.
21 Quorum quisque extendit manum contra eos qui cum eo pacem habent,
violato pacto suo.
22 Laevior butyro est facies eius, sed cor pugnax,
teneriores oleo videbantur sermones eius, sed sunt gladii.
23 "Proice, super Dominum curam tuam et ipse te sustentabit,
non sinet in aeternum labi iustum."
24 Tu igitur, Deus, eos demittes in puteum interitus,
viros caedis et fraudis:
Isti non dimidium explebunt dierum suorum,
ego vero suffugium habebo in te.

LV. 1 *Chori magistro. 'Al-jonat elem rehoqim. Davidis. Miktam, cum eum tenerent Philisthaei in Geth.*
2 Miserere mei, Deus, nam inhiat mihi homo, assidue bellator vexat me.
3 Inhiant hostes mei assidue, multi enim pugnant contra me.
4 'Absit ut ullo' die timeam! ego in te spero.
5 Deo fretus laudo eius promissum, in Deo confido: non timeo, quid faciat caro mihi.
6 Assidue res meas contristant, contra me sunt omnes eorum cogitationes, in malum.
7 Metuant, se abscondant ipsi! vestigia mea observare debeant,

sicut impetiverunt vitam meam.
8 In tanta nequitia — evadere illis licebit? in ira ‘istos’ deiice, Deus!
9 Meos errabundi passus numerasti tu; o pone lacrimas meas in utre tuo, ‘pone’ in libro tuo.
10 ‘Olim’ recedent inimici retrorsum, quando te invocabo, hoc scio, Deum esse pro me.
11 Deo fretus laudabo promissum, Domino fretus laudabo promissum.
12 In Deo confido: non timeo, quid faciat homo mihi.
13 In me suscepi, Deus, vota, persolvam gratiarum actiones tibi,
14 Quod eripueris animam meam de morte, item pedes meos a lapsu, Ut ambulem coram Deo in luce vitae.
LVI. 1 *Chori magistro. Ne perdas. Davidis. Miktam. Cum fugisset a facie Saul in speluncam.*
2 Miserere mei, Deus, miserere mei, nam in te confidit anima mea. Et in umbram alarum tuarum permitte suffugiam, donec praetereat calamitas.
3 Invoco Deum Altissimum, Deum cui cura est de me.
4 Mittat caelitus opem et me salvet, Ipse, cui improperavit insecutor metus. Mittat Deus pietatem ac fidem suam,
5 tum ego in leonum spelunca secure decumbam. Flammantes ferae sunt filii hominum: dentes eorum sunt lancea et sagittae et lingua eorum gladius acutus.
6 Excelsus appare supra caelum, Deus, super universam terram fulgeat gloria tua!
7 Rete paraverunt pedibus meis: detinuit animam meam. Foderunt pro me foveam: inciderunt in eam.
8 Iam securum est cor meum, Deus, iam securum est cor meum: cantare libet et psallere.
9 Eia, evigila, mens mea, evigilate, nablium et cithara, cantu excitemus auroram!
10 Gratias tibi agam in populis, Domine, tibi psallam in nationibus,

11 Quod magna est usque ad caelum pietas tua, et usque ad
aethera alta fides tua.
12 Excelsus appare supra caelum, Deus, super universam terram
fulgeat gloria tua.

LVII. 1 *Chori magistro. Ne perdas. Davidis. Miktam.*
2 Num revera, divi! iustitiam loquimini, cum aequitate iudicatis
filios hominum?
3 Immo in corde iniquitates machinamini, in terra iniustitiam
manibus vestris dispensatis.
4 Deviant impii iam inde ab utero, errarunt inde a vulva qui
loquuntur mendacium.
5 Venenum habent ut venenum serpentis, ad viperae instar quae
obturat aurem suam,
6 Ne audiat vocem incantatorum, alicuius carminum magicorum
periti.
7 Deus, contere istorum dentes in ore eorum, molares
leunculorum contunde, Domine!
8 Dilabantur uti aquae diffluentes! Dirigat sagittam suam in ipsos!
demetantur!
9 Sint velut limax, qui liquescit prorepens, ut abortivi fetus
mulieris, qui non vident solem.
10 Priusquam sentiant ollae vestrae rhamnum, dum adhuc
crudum est, velut in ira Exturbet illos!
11 Laetabitur iustus, cum viderit vindictam, cum pedes suos
lavabit in sanguine impii.
12 Et dicent homines: “profecto fructum habet iustus, profecto
exsistit Deus, iudicans in terra.”

LVIII. 1 *Chori magistro. Ne perdas. Davidis. Miktam. Quando misit
Saul qui observarent domum, ut eum interficerent.*
2 Eripe me ex inimicis meis, mi Deus, et ab insurgentibus contra
me defende me.
3 Eripe me ex malefactoribus, et a viris sanguinum salva me.

4 Ecce enim insidiantur animae meae, aggrediuntur me fortes, absque meo crimine aut peccato, Domine.
5 Sine mea culpa accurrunt et se parant, eia evigila, veni mihi obviam et vide!
6 Tu igitur, Domine, Deus Sabaoth, Deus Israel, eia expergiscere ad visitandas omnes gentes. ne indulgeas omnibus perfidis nequam!
7 Revertuntur vespere, latrantes ut canes, ut circumeant civitatem.
8 Ecce garriunt ore suo, (gladii sunt in labiis eorum): “quis,” inquiunt, “audit?”
9 Tu vero, Domine, irridebis eos, subsannabis omnes gentes.
10 Fortitudo mea! de te fac psallere possim: “vere Deus est asylum meum,”

11 Deus erga me piissimus. Obviam mihi veniat Deus, faciat me videre laeta in hostibus meis!
12 Ne occidas illos, ne obliviscantur populum meum! concute eos potentia tua et prosterne eos! Tutor noster, Domine,
13 quantum peccatum oris eorum, verbum labiorum eorum! Capiantur igitur sua ipsorum superbia, propter exsecrationes et mendacia quae effutiunt!
14 Finem fac in iracundia, finem fac ut videri desinant, ut cognoscatur, Deum dominari in Iacob, usque ad fines terrae.
15 Redeant igitur ad vesperam, latrent ut canes et circumeant civitatem;
16 Isti vagentur voraces, si non satientur, ululent:
17 Sed ego cantabo potentiam tuam, et iubilabo mane de pietate tua, quod fueris mihi asylum et suffugium die tribulationis meae.
17 Fortitudo mea! de te fac psallere possim: “vere Deus est asylum meum, Deus erga me piissimus.”

LIX. 1 *Chori magistro. Super lilio testimonii. Miktam Davidis. Ad docendum.*

2 *Cum certaret cum Mesopotamia et Aram-Soba et Ioab reverteretur et Edomitas in valle Salis devinceret XII milia.*
3 Deus, proiecisti nos, perrupisti nos, iratus es, retrovertisti nos.
4 Concussisti terram, fidisti eam; o sana rupturas eius, nam nutavit.
5 Sivisti populum tuum videre dura, potasti nos vino vertiginis.
6 Posuisti timentibus te vexillum, ut se reciperent a facie arcus.
7 Ut liberentur carissimi tui, subsidium da dextera tua et exaudi me!
8 Deus pollicitus est per sanctitatem suam: “Exsultabo, partiar Sichem, et vallem Succoth dimetiar.
9 Mea est Galaad et mea Manasse, et Ephraim tegimen capitis mei, Iuda sceptrum meum.
10 Moab pelvim lotionis meae, Idumaeae committo calceamentum meum, propter me, Philisthaea, eiula!”
11 Quis ducet me ad urbem munitam? quis me perducet usque in Idumaeam?
12 En tu, Deus, nos proiecisti, nec egrederis Deus cum exercitibus nostris.
13 O praebe nobis auxilium contra adversarium, nam inane est subsidium hominum.
14 Cum Deo agamus fortiter! et ipse subiget adversarios nostros.

LX. 1 *Chori magistro. In fidibus. Davidis.*
2 O audi, Deus, clamorem meum, attende ad orationem meam.
3 Inde a fine terrae ad te clamo, coangustato corde. In petram mihi nimis altam oportet ducas me,
4 es enim praesidium meum, turris fortis a facie inimici.
5 Hospitari mihi liceat in tabernaculo tuo in saecula, suffugium habere in tegmine alarum tuarum.
6 Certe tu, Deus, audisti vota mea, dedisti hereditatem timentium nomen tuum.
7 Dies ad dies regis superaddes, annos eius aequos fac illis in priscis generationibus.

8 Maneat in omne tempus coram Deo, pietas et clementia, iube, eum conservent.
9 Sic fac psallere possim nomen tuum in saeculum, persolvens vota mea per singulos dies.

LXI. 1 *Chori magistro super Idithun. Psalmus David.*
2 Tantum apud Deum est tranquillitas, anima mea! ab ipso est salus mea.
3 Tantum ipse est petra ac salus mea, asylum meum: non commovebor nimis.
4 Quousque invehemini in virum, contundentes eum cuncti ut parietem inclinatum murumve subvertendum.
5 Tantum a celso suo loco eum deliberarunt depellere, delectantur mendacio: ore suo benedicunt, corde suo maledicunt.
6 Tantum Deo tranquille fide, anima mea! nam ab ipso veniet quod spero.
7 Tantum ipse est petra ac salus mea, asylum meum: non commovebor.
8 In Deo est salus mea et honor meus, petram roboris mei, suffugium meum habeo in Deo.
9 Sperate in eo omni tempore, popule! effundite coram eo cor vestrum, Deus est praesidium nobis.
10 Tantum vanitas sunt filii hominum, fallaces viri, in trutina leviores sunt re inani universi.
11 Nolite fidere oppressioni nec rapina vane gloriari, opes si abundant, nolite his dedere cor.
12 Unum locutus est Deus, secundum illud audivi; quod potentia Deo est, Et tibi, Domine, pietas: profecto tu retribues unicuique secundum opus suum.

LXII. 1 *Psalmus David, cum esset in deserto Iuda.*
2 Deus, mi Deus, te sollicite quaero: sitit te anima mea, cupit te caro mea in terra arida, languens, sine aqua.
3 Sic in sanctuario invisi te, ut viderem potentiam ac gloriam

tuam.
4 Quod suavior est pietas tua quam vita, labia mea te praedicant.
5 Sic tibi benedicere volo tota vita mea, in nomine tuo elevare manus meas.
6 Quasi adipe et pinguedine se satiabit anima mea, et labiis exsultabundis laudes dicet os meum,
7 Si meminero tui super stratum meum, per vigilias meditabor de te,
8 quod fueris auxilio mihi. Et in tegmine alarum tuarum iubilabo:
9 “adhaeret tibi fideliter anima mea, me sustentat dextera tua.”
10 Illi vero — ad perniciem quaesierunt animam meam: venient in inferna terrae,
11 Tradentur in manus gladii, portio vulpium erunt.
12 Rex vero laetabitur in Deo, gloriabitur quisquis iurat per Eum, quando obturabitur os loquentium perfida.

LXIII. 1 *Chori magistro. Psalmus David.*
2 Audi Deus vocem meam querentis, a terrore inimici tuere vitam meam.
3 Absconde me a concilio malignorum, a turba malefactorum,
4 Qui acuerunt velut gladium linguam suam, arcum tendunt, pro sagitta sua sumuntes verbum amarum,
5 Ut feriant in occultis insontem: subito eum ferient, —nec timent.
6 Confirmant sibi rem malam, dictitant se bene occulturos decipulas, dicunt: “Quis videbit eas?”
7 Callide excogitant nefaria, occulunt consilium callide excogitatum, et ingenium uniuscuiusque ac cor est profundum.
8 Et — feriet ipsos Deus: sagitta subitanea! vulnerati sunt!
9 Et prostravit eos: super ipsos venit ‘quod minati sunt,’ agitant capita omnes qui eos conspiciunt.
10 Et extimuerunt omnes homines, et professi sunt opus Dei, et ab ipso factum intellexerunt.
11 Laetabitur iustus in Domino et ad ipsum fidenter confugiet, et gloriabuntur omnes recti corde.

LXIV. 1 *Chori magistro. Psalmus David. Canticum.*
2 Te decet laus Deus in Sion, et tibi persolvatur votum in Ierusalem.
3 Qui exaudis orationem, ad te omnis caro veniat.
4 Culpae criminum praevalent contra me: delicta nostra tu condonas.
5 O beatum quem eligis et assumis ut habitet in atriis tuis! Satiamur bonis domus tuae, sacris templi tui!
6 Stupendis modis in iustitia exaudis nos, Deus salvator noster, in quem sperant omnes fines terrae et gentes longinquae.
7 Qui statuis montes virtute tua, accinctus potentia,
8 mitigas aestum marium, aestum fluctuum eorum et tumultum nationum.
9 Et modo extimescunt incolae finium mundi a signis tuis, modo plagas matutinae ac vespertinae lucis iubilo reples.
10 Visitasti terram et locupletasti eam, ubertim eam ditans, rivus Dei plenus erat aquis: praeparabas frumentum eorum, sic enim illam praeparas:
11 Sulcos eius irrigas, humefacis glebas eius, imbribus eam emollis, germinibus eius benedicis.
12 Coronasti annum benignitatis tuae, et orbitae tuae ea stillant.
13 Pinguedine stillant arva deserti, et exsultatione colles se accingunt.
14 Vestiti sunt campi ovium gregibus, et valles se induunt frugibus; iubilant omnes et cantant.
LXV. 1 *Chori magistro. Canticum. Psalmus.* Iubilate Deo omnis terra!
2 psallite gloriam nominis eius, tribuite honorem laudis eius.
3 Dicite Deo: quam terribile est opus tuum! ob multitudinem roboris tui cedunt tibi inimici tui.
4 Omnes in terra adorent te et psallant tibi, psallant nomen tuum.
5 Venite et videte opera Dei, qui terribilia operatur in filiis hominum!

6 Is qui olim convertit mare in aridam, ita ut fluenta traicerent
pedibus, fecit id de quo laetamur!
7 Qui dominatur per potentiam suam iugiter, eius oculi gentes
perlustrant: rebelles ne sibi alti videantur.
8 Benedicite, populi, Deo nostro, et proclamate alta voce laudem
eius,
9 Qui posuit animam nostram in vitam nec permisit ut lapsaret
pes noster.
10 Nam probasti nos, Deus, liquasti nos ut liquatur argentum,
11 induxisti nos in laqueum, imposuisti onus lumbis nostris.
12 Imposuisti homines capiti nostro, venimus in ignem et aquam,
sed tandem eduxisti nos in refrigerium.
13 Ingrediar in aedem tuam cum holocaustis, exsolvo tibi votum
meum
14 quod pronuntiarunt labia mea, et quae promisit os meum cum
in periculo essem:
15 “Holocausta pinguium ovium offeram tibi, cum nidore arietum,
immolabo tibi boves cum hircis.”
16 Venite, audite et narrabo, omnes qui timetis Deum, quid fecerit
animae meae.
17 Ipsum ore meo invocavi, hymnum versans sub lingua mea;
18 aliquid pravum spectassem corde meo, non exaudiret
Dominus.
19 Verumtamen audivit Deus, attendit ad vocem orationis meae.
20 Benedictus sit Deus, qui non subtraxit mihi orationem meam
et pietatem suam!

LXVI. 1 *Chori magistro. In fidibus. Psalmus. Canticum.*
2 Deus misereatur nostri et benedicat nobis, serenet vultum suum
erga nos:
3 Ut cognoscant in terra viam tuam, in omnibus gentibus salutare
tuum.
4 Celebrent te populi, Deus, celebrent te populi omnes!
5 Laetentur et exsultent nationes, quod gubernes populos cum

aequitate et nationes in terra bene ducas.
6 Celebrent te populi, Deus, celebrent te populi omnes.
7 Terra dedit proventum suum, benedicit nobis Deus, Deus noster.
8 Benedicat nobis Deus, et timeant eum omnes fines terrae.

LXVII. 1 *Chori magistro. Davidis. Psalmus. Canticum.*
2 Surgit Deus: dissipentur inimici eius, et fugiant qui eum oderunt
a facie eius.
3 Ut difflatur fumus, difflentur! ut liquescit cera a facie ignis,
pereant impii a facie Dei.
4 Iusti vero laetentur, exsultent coram Deo et gaudeant in laetitia.
5 Cantate Deo, psallite nomen eius, iter parate Ei qui vehitur per
desertum. Iahve est nomen eius: proin iubilate coram eo.
6 Pater orphanorum et tutor viduarum Deus est in habitaculo
sancto suo.
7 Deus adducit desolatos domum, educit captivos in libertatem;
tantum rebelles remanent in arida.
8 Deus, cum exires ante populum tuum, cum gradereris per
solitudinem,
9 Terra tremuit, caelum quoque stillavit coram Deo, saluit Sina
coram Deo, Deo Israel.
10 Imbrem largitionum depluebas, Deus, plebem tuam, cum esset
exhausta, tu refecisti.
11 Animalia tua consederunt in ea, praeparabas de bonis tuis
egentibus, Deus.
12 Dominus dabat quod dixerat: laetae nuntiae veniebant numero
ingenti:
13 “Reges exercituum fugiunt, fugiunt, et domisedae partiuntur
spolia.
14 Quid quiescitis inter caulas et pennae columbae micant ut
deargentatae et alae eius flavore auri?
15 Dum dissipare vult Omnipotens reges, ningit in Selmon!”
16 Mons Dei est mons Basan, mons cacuminosus est mons Basan.
17 Cur torve aspicitis, montes cacuminosi, montem in quo

desiderat Deus sedem figere, in quo etiam Dominus habitabit in perpetuum?
18 Curruum Dei sunt myriades, milia milium, Dominus venit de Sinai in sanctuarium.
19 Ascendisti in altum, captis captivis, accepisti dona in hominibus, rebelles quoque habitare debebunt apud Dominum Deum.
20 Benedictus sit Dominus! de die in diem ‘gerit curam’ pro nobis, Deus est salus nostra.
21 Deus nobis est Deus ad salutem, et penes Dominum Deum sunt de morte exitus.
22 Profecto Deus conquassabit caput inimicorum suorum, verticem hirsutum incedentis in criminibus suis.
23 Dixit Dominus: “Ex Basan eos reducam, reducam ex profundis maris.”
24 Oportebit laves pedem tuum in sanguine, linguae canum tuorum erit de inimicis pars sua.
25 Videte processiones Dei, processiones Dei mei, Regis mei, in sanctuario.
26 Praecedunt cantores, postea citharoedi, in medio virgines tympanistriae.
27 In festivis coetibus benedicite Deo, Domino vos, progenies Israel!
28 Ibi est Beniamin, natu minimus, eos ducens, principes Iuda, turma eorum, principes Zabulon, principes Nephthali.
29 Manda, Deus, potentiae tuae, corrobora, Deus, quod operatus pro nobis!
30 Propter templum tuum in Ierusalem tibi fac offerant reges munera.
31 Increpans abige beluam arundineti, catervam taurorum inter iuvencos populorum. Supprime avidos argenti, dissipa populos, qui bellis delectantur.
32 Veniant proceres ex Aegypto, Aethiopia cito mittat manus suas plenas ad Deum.

33 Regna terrae, cantate Deo, psallite Domino,
34 ei qui vehens per caelum caelorum antiquum, en edit voce sua sonum fortem.
35 Tribuite laudem Deo, cuius maiestas super Israel ac potentia regnat in aethere.
36 Terribilis est Deus ex sanctuario suo, Deus Israel; ipse dat robur et vires populo: benedictus Deus.

LXVIII. 1 *Chori magistro. Super lilia. Davidis.*
2 Salva me, Deus, iam enim venit aqua usque ad animam.
3 Immersus sum in limo profundi, ubi stare non potest, incidi in profunda aquosa, et iam fluctus me abripiunt.
4 Fatigatus sum clamando, raucae sunt fauces meae, iam hebetantur oculi mei ab exspectando Deum meum.
5 Plures sunt quam capilli capitis mei odientes me sine causa, numerosi qui me perdere volunt, mihi immerito infensi: quod non rapui, id reddere debeo.
6 Deus, tu nosti si quid insipienter egi, et delicta mea tibi non sunt occulta.
7 O ne confundantur in me qui sperant in te, Domine Deus Sabaoth, non pudefiant in me qui te quaerunt, Deus Israel.
8 Propter te enim portavi opprobrium, operuit ignominia faciem meam.
9 Extraneus factus sum fratribus meis et alienus filiis matris meae.
10 Nam zelus pro domo tua consumpsit me, ‘ideo’ opprobria opprobrantium tibi ceciderunt super me.
11 Et ploravi, ieiunio me castigans: id factum est opprobrium mihi.
12 Et feci vestem meam saccum: tum fui illis ludibrio.
13 Tractabant de me qui sedebant ad portam, et cantilenae potantium siceram.
14 Mea igitur oratio ad te veniat, Domine, in tempore gratiae, Deus, pro multitudine pietatis tuae exaudi me, pro clementia tua

salutari.
15 Eripe me ex luto, ne submergar, o fac eripiar ex odientibus me
et de profundis aquae.
16 Non me abripiat fluctus aquae, non me gluttiat vorago, et non
claudat super me puteus os suum.
17 Exaudi me, Domine: nam benigna est pietas tua, secundum
multitudinem misericordiae tuae respice me.
18 Et ne abscondas faciem tuam a servo tuo, quia in periculo
sum, festina, exaudi me.
19 O appropinqua animae meae, defende eam, propter inimicos
meos libera me.
20 Tu nosti opprobrium et confusionem atque ignominiam meam,
coram te sunt omnes tribulantes me,
21 Ignominia fregit cor meum et titubo, et exspectavi aliquem
commiserantem, sed nullus est, et consolantes, sed nullos inveni.
22 Et indidederunt in escam meam venenum, et in siti mea
potaverunt me aceto.
23 Fiat mensa eorum coram ipsis laqueus et pacifica eorum
tendicula.
24 Caligent oculi eorum, ut non videant, et lumbi eorum fac
semper vacillent.
25 Effunde super eos indignationem tuam, et fervor irae tuae
assequatur eos.
26 Fiat habitatio eorum desolata, in tabernaculis eorum non sit
qui inhabitet.
27 Quia eum, quem percussisti, persecuti sunt, et dolorem a te
vulneratorum auxerunt,
28 Superadde poenam poenae eorum et non perveniant ad hoc ut
a te iusti declarentur.
29 Deleantur ex libro viventium, et cum iustis ne scribantur.
30 Me vero miserum et dolentem, subsidium tuum, Deus, tueatur.
31 Fac laudare possim nomen Dei cantico, et magnificare illud
gratiarum actione,
32 Et placeat id Domino non minus quam taurus iuvencus, bene

cornutus, ungulatus.
33 Videte, humiles, et laetamini! qui quaeritis Deum, reviviscat cor vestrum!
34 Nam exaudit pauperes Dominus, et suos in vincula coniectos non spernit.
35 Laudent eum caelum et terra, maria et quaecumque moventur in eis.
36 Deus enim salvabit Sion et reaedificabit civitates Iuda et revertentur illuc et possidebunt eam.
37 Et posteritas servorum Eius hereditabit eam, et, qui diligunt nomen Eius, incolent eam.

LXIX. 1 *Chori magistro. Davidis. Ad commemorationem.*
2 Deus, ad me eripiendum, Domine, ad auxiliandum mihi festina.
3 Confundantur et erubescant qui quaerunt animam meam, cedant retrorsum et ignominia afficiantur qui delectantur infortunio meo.
4 Revertantur ob mercedem suae confusionis qui dicunt: “Hahae! hahae!”
5 Gaudeant et laetentur in te omnes quaerentes te, et dicant semper: “magnificetur Deus!” qui diligunt salutare tuum.
6 Ego autem miser et pauper sum: Deus, succurre mihi! Auxilium ac perfugium meum es tu, Domine, ne moreris!

LXX. 1 In te, Domine, confido: ne, quaeso confundar unquam!
2 In iustitia tua eripe ac libera me, inclina ad me aurem tuam et salva me.
3 Esto mihi petra domicilii, quo intrare semper possim, iube me salvari, quia rupes atque arx mea es tu.
4 Mi Deus, fac evadam manum impii, pugnum improbi et violenti.
5 Tu es enim spes mea, Domine, Deus, confidentia mea inde a pueritia mea.
6 Tibi innixus sum iam inde ab utero, ex ventre matris meae es protector meus, in te erat fiducia mea semper.

7 Velut prodigium fui multis, cum tu esses praesidium meum
forte.
8 Plenum sit os meum laude tua, assidue glorificatione tua!
9 Ne me abiicias tempore senectutis, dum deficit robur meum, ne
me deseras.
10 Iam enim dicunt inimici mei de me, et qui invident mihi,
consiliantur una,
11 Dicuntque: “Deus eum deseruit, persequimini et
comprehendite eum! non enim adest qui eripiat.”
12 Deus, ne sis procul a me! Mi Deus, ad mihi auxiliandum
propera.
13 Confundantur et conficiantur qui infestant animam meam,
operiantur ignominia et pudore qui quaerunt malum mihi.
14 Ego autem semper spem habebo, et pergam in omni laude
tua.
15 Os meum narrabit iustitiam tuam, assidue opiferum auxilium
tuum, quia non calleo litteraturam.
16 Proferam potenter a Domino gesta, Domine, memoriae prodam
tuam solius iustitiam.
17 Deus, docuisti me ab infantia mea, et hucusque praedico
mirabilia tua.
18 Et usque in senectam et canitiem, Deus, ne me deseras, dum
annuntiavero brachium tuum huic generationi et omni venturae
potentiam tuam.
19 Et iustitia tua, Deus, est usque ad caelum alta, quae fecisti
sunt magna: Deus, quis tibi aequalis est?
20 Cum me experiri volueris tribulationes multas et malas, iterum
me vivificabis et de abyssis terrae rursum relevabis.
21 Magnificabis iustitiam tuam, et rursus consolaberis me.
22 Ego vicissim tibi gratias agam ‘ad lyrarum sonum’ pro
clementia tua, mi Deus, psallam tibi cithara, Sancte Israel!
23 Iubilabunt labia mea, dum psallam tibi, et anima mea, quam
liberasti.

24 Lingua quoque mea assidue edisseret iustitiam tuam, quod confusi atque pudefacti sint qui quaesiverunt malum mihi.

LXXI. 1 *Salomonis.* Deus, iudicium tuum regi da, et iustitiam tuam filio regis.
2 Gubernet populum tuum cum iustitia et tuos miseros cum aequitate.
3 Ferant montes pacem populo et colles iustitiam.
4 Iura tueatur egenorum populi, salvet filios pauperis, conterat vero oppressorem.
5 Diu regnet, ‘dum sol lucebit,’ et ‘quamdiu luna splendebit,’ ab aetate in aetatem.
6 Descendat sicut pluvia super gramen, ut stillae irrorantes terram.
7 Floreat in diebus eius iustitia, et multa sit pax, donec deficiat luna.
8 Et imperet a mari usque ad mare, et a fluvio usque ad terminos terrae.
9 Coram eo se incurvent adversarii eius, et inimici eius pulverem lingant.
10 Reges Tharsis et insularum munera reddant, reges Arabiae et Saba tributum afferant.
11 Et adorent eum omnes reges terrae, omnes gentes ei serviant.
12 Nam eripiet pauperem auxilium petentem, et miserum eumque cui non est adiutor.
13 Parcet inopi et pauperi, et animas pauperum salvabit.
14 Ab iniuria et violentia defendet animam eorum, et pretiosus erit sanguis eorum in oculis eius,
15 ut vivant. Dabit eis de auro Arabiae, et orabunt pro ipso semper, assiduo benedicent ei.
16 Erit copia frumenti in terra, in cacumine montium, fluctuans strepet, ut Libanus, fructus eius, et florebunt in urbibus cives ut gramina terrae.

17 Sit nomen eius aeternum, quamdiu sol splendebit, germinet
nomen eius! Et benedicant sibi in eo omnes familiae terrae,
omnes gentes eum beatum praedicent.
18 Benedictus Dominus, Deus Israel, qui facit mirabilia solus.
19 Et benedictum sit nomen gloriosum eius in aeternum, et
repleatur gloria eius tota terra. Amen. Amen.
20 Finitae sunt orationes David, filii Iesse.

LXXII. 1 *Psalmus. Asaphi***.** Omnino bonus erga probum est Deus,
Deus erga mundos corde.
2 Equidem pene nutarunt pedes mei, fere effusi sunt gressus mei.
3 Invidebam enim procacibus, prosperitatem impiorum videbam:
4 Nulla enim tormenta habent, integrum ac pingue est abdomen
eorum.
5 In aerumnis hominum non sunt, nec cum mortalibus
flagellantur.
6 Ideo ceu torquis eos cingit superbia, vestit eos quasi amictus
violentia.
7 Prominent ex pinguedine oculi eorum, translucent inde pravae
cogitationes cordis.
8 Cavillantur et loquuntur maligne de oppressione, superbissime
loquuntur.
9 Impetunt caelum ore suo, et lingua eorum perstringit terram.
10 Ideo convertit se populus meus huc, et aquas pleno ore
sorbent sibi.
11 et dicunt: “Quomodo scit Deus? et estne cognitio in Altissimo?
12 Ecce hi impii sunt, et tamen iugiter incolumes ingentes faciunt
divitias.
13 Omnino incassum innocens servavi cor meum, et lavare potui
in innocentia manus meas;
14 Fuique sub flagellis assidue, et castigatio mea redibat omni
mane.”
15 Si dixissem: “Oh loqui possem his similia,” a generatione
filiorum tuorum defecissem.

16 Percogitare ubi volebam, ut cognoscerem hoc, arduum id erat in oculis meis,
17 Donec intrabam in sacra mysteria Dei, animadvertebam ultimam sortem illorum:
18 Tantum in lubricis collocas res illorum, collabi eos sinis in ruinas.
19 Quomodo facti sunt vastati in momento! finiti sunt, consummati ab horribilibus fatis.
20 Ut quis somnium, simulatque evigilat, sic, Domine, ubi expergisceris, imaginem eorum spernes.
21 Si se exacerbabat cor meum et in mente mea me discruciabam,
22 Eram stultus et nihil scivi, brutum pecus fui erga te.
23 Enimvero sum semper tecum, apprehendisti manum dexteram meam,
24 Consilio tuo me gubernas, et tandem cum honore me suscipis.
25 Quis mihi est in caelis? et praeter te nihil mihi placet in terra:
26 Deperit caro mea et cor meum, robur cordis mei et portio mea est Deus in aeternum.
27 Ecce enim qui se elongant a te, pereunt, interimis omnem fornicantem a te,
28 mihi vero prope Deum esse bonum est. Pono in Domino Deo fiduciam meam, narrare cupiens omnia beneficia tua in portis Filiae Sion.

LXXIII. 1 *Maskil. Asaph.* Quare, Deus, reppulisti in perpetuum, fumat ira tua adversus gregem pascuae tuae?
2 Recordare Congregationis tuae, quam condidisti pridem, quam redemisti in tribum tibi propriam, montis Sion istius, in quo habitare voluisti.
3 O eleva gressus tuos ad has ruinas ‘irreparabiles,’ ubi omnia devastavit inimicus in sanctuario.
4 Rugierunt adversarii intra synagogam tuam, posuerunt signa sua ceu signa.

5 Caedebant, velut qui elevat in altum in denso arboreto securim.
6 Et nunc caelaturas pariter ascia et bipennibus contundunt.
7 Immiserunt ignem sanctuario tuo, solo aequatum profanarunt
habitaculum nominis tui.
8 Dixerunt in corde suo: “opprimamus eos universos! comburite
omnes synagogas Dei in terra!”
9 Signa nostra non vidimus, nullus amplius exsistit propheta,
neque est apud nos qui sciat quousque.
10 Quamdiu, Deus, insultabit adversarius, blasphemabit inimicus
nomen tuum perpetuo?
11 Quare retrahis manum tuam et dexteram tuam? e medio sinu
tuo eam profer et finem fac!
12 Deus enimvero est rex meus antiquitus, opera patrans salvifica
in terra:
13 Tu discidisti potentia tua mare, confregisti capita beluarum
super aquas:
14 Tu contudisti capita Leviathan, dedisti eum escam populo
ferarum deserti.
15 Tu elicuisti fontem et torrentem, tu siccasti fluvios perennes.
16 Tuus est dies, tua quoque nox, tu stabilisti luminare et solem.
17 Tu statuisti omnes terminos terrae, aestatem et hiemem tu
formasti.
18 Recordare hoc: inimicus blasphemavit Dominum, et populus
insipiens insultavit nomen tuum.
19 Ne tradas feris animam turturis tui, vitae tuorum afflictorum ne
obliviscaris perpetuo.
20 Respice in foedus tuum, plena enim est ‘infelix terra’ domiciliis
violentiae.
21 Ne revertatur inops confusus, miser et pauper fac laudent
nomen tuum.
22 o surge, Deus, defende causam tuam! Memento tui ab isto
insipiente opprobrii assidui,
23 ne obliviscaris vocis hostium tuorum, fremitus insurgentium
contra te ascendentis semper.

LXXIV. 1 *Chori magistro. Ne perdas. Psalmus Asaph. Canticum.*
2 Gratias agimus tibi, Deus, gratias agimus tibi, Et proclamamus nomen tuum, tu cuius narraverunt omnia mirabilia!
3 “Quando Accipiam iustum tempus, Ego cum aequitate iudicabo.
4 Si liquefiunt terra et omnes incolae eius, Ego stabiliam columnas eius. Sela.
5 Dico insolentibus: nolite insolescere! et impiis: nolite attollere cornu!
6 Nolite attollere in excelsum cornu vestrum, loqui arrecto collo proterva.”
7 Profecto neque ab Oriente aut ab Occidente, neque a deserto venit exaltatio,
8 sed Deus diiudicat: hunc humiliat, et hunc exaltat.
9 Poculum enim est in manu Domini, cum vino spumante, pleno mixturae, iamque infundit ex hoc: meras eius faeces sorbebunt, ebibent omnes impii terrae.
10 Ego vero iubilabo in aeternum, psallam Deo Iacob.
11 Et omnia cornua impiorum confringam, exaltabuntur cornua iusti.

LXXV. 1 *Chori magistro. In fidibus. Psalmus Asaph. Canticum.*
2 Manifestat se in Iuda Deus, in Israel magnum est nomen eius.
3 Exsistitque in Salem tabernaculum eius et habitatio eius in Sion.
4 Ibi confregit fulmina arcuum, scutum et gladium et bellicum apparatum.
5 Illustris es, gloriosus a montibus praedae.
6 Mente turbati sunt cordatissimi, dormierunt somnum suum, et imbecillas senserunt omnes fortes manus suas.
7 A comminatione tua, Deus Iacob, consopiti sunt qui ascenderant equos.
8 Tu terribilis es, et quis obsistere tibi potest, ex quo irasceris?
9 Caelitus indixisti iudicium, terra timuit et siluit,

10 Cum surgeret ad iudicium Deus, ut salvaret omnes humiles
terrae.
11 Utique ira hominum te glorificat, reliquae irae te festo
honorabunt.
12 Vovete et vota persolvite Domino, Deo vestro, omnes eius
circumvicini afferant munus Terribili,
13 Et qui abscindit superbum spiritum principum, terribili regibus
terrae.

LXXVI. 1 *Chori magistro. Super Idithun. Asaphi. Psalmus.* 2 Vox
mea ad Deum ascendat, ut clamem, vox mea ad Deum, ut
auscultet me.
3 die angustiae meae. Dominum quaesivi, manus mea per
noctem expansa est, indefessa, renuit solacium accipere anima
mea.
4 Recordor Dei et gemo, meditor, et anxiatur spiritus meus.
5 Tenes ‘vigiles’ oculos meos, velut contusus sum nec loqui
possum.
6 Percogito dies pristinos, annorum antiquorum recordor.
7 Anxie cogitavi noctu, cum corde meo commentabar, et
pensitavit spiritus meus:
8 Num in saecula repudiabit Dominus nec iam repropitiabitur
amplius?
9 Num desiit in perpetuum pietas eius, finem habet promissum in
generationem et generationem?
10 Num oblitus est clementer agere Deus, aut occlusit iratus
misericordiam suam?
11 Et iam dixi: Infirmitas mea est ea, quod mutata est dextera
Altissimi.
12 Reminiscar facinora Domini, utique, reminisci volo tua olim
miracula,
13 Et perpendere totum opus tuum et de magnis gestis tuis
meditari.
14 Deus, in sanctitate est via tua, quis est numen magnum sicut

Deus?
15 Tu es ille fortis Deus qui fecit miracula, qui manifestasti in populis potentiam tuam.
16 Liberasti brachio tuo populum tuum, filios Iacob et Ioseph.
17 Viderunt te aquae, Deus, viderunt te aquae trementes, ac trepidabant aequora.
18 Spargebant aquas nubes, voces emiserunt nubila, ac sagittae tuae pervolabant.
19 Sonuit tonitru tuum in turbine, illuminaverunt fulgura orbem terrae, extimuit et contremuit terra.
20 Per mare fiebat iter tuum et semita tua per aquas immensas, etsi vestigia tua cognita non sunt.
21 Provide duxisti, ceu ovium gregem, populum tuum per Mosen et Aaron.

LXXVII. 1 *Maskil. Asaph.* Attende, mi popule, ad doctrinam meam, praebete aurem vestram verbis oris mei.
2 Sinite aperiam ad sententias os meum, proferam aenigmata ex prisco tempore.
3 Ea quae audivimus et comperimus et quae patres nostri narraverunt nobis,
4 Non reticebimus ab eorum filiis, generationi posterae narrantes laudes Dei et potentiam eius et mirabilia eius quae patravit:
5 Et ut constituerit normam in Iacob et legem deposuerit in Israel, quam iussit patres nostros notificare suis filiis,
6 Ut cognoscat eam generatio postera, filii nascituri surgant narrentque suis liberis:
7 Ut collocent in Deo spem suam et oblivioni non dent gesta Dei, sed mandata eius observent:
8 Neve fiant, ut patres sui, generatio contumax et rebellis, generatio quae constans cor non habuit nec fidelem erga Deum spiritum.
9 Filii Ephraim sunt velut vafarrimi sagittariorum, qui se retro vertunt die proelii:

10 Non servaverunt foedus cum Deo initum, et in lege eius recusarunt ambulare.
11 Et obliti sunt gesta eius et miracula eius quae ‘ipsis videntibus fecerat.’
12 Coram eorum patribus fecerat prodigium in terra Aegypti, regione Tanis:
13 Scidit mare et perduxit eos et stare fecit aquas velut aggerem.
14 Et duxit eos nube interdiu et totam noctem luce ignis.
15 Et scidit rupes in deserto, et potavit eos velut aequore copiose,
16 Et elicuit fluenta de saxo, et defudit, fluviorum instar, aquam.
17 Sed perrexerunt ultra peccare in Eum, obsistere Altissimo in arida.
18 Et tentaverunt Deum in corde suo, poscentes cibum animae suae.
19 Et locuti sunt adversus Deum ac dixerunt: “poteritne Deus parare mensam in deserto?
20 En percussit petram et profluxit aqua et torrentes emanabant: num panem quoque poterit dare vel praeparabit carnem populo suo?”
21 Ideo, ubi id audivit Dominus, ira commotus est. Et ignis exarsit adversus Iacob, atque ira suborta est contra Israel,
22 Quia non crediderunt Deo, nec speraverunt in opifero eius auxilio.
23 Sed mandavit nubibus desuper et valvas caeli aperuit.
24 Et pluit super eos manna quod comederent, et triticum caeleste dedit eis.
25 Panem fortium manducavit homo, alimenta misit eis ad saturitatem.
26 Commovit Eurum in caelo et adduxit potentia sua Africum.
27 Et pluit super eos, copiose ut pulverem, carnem, et velut arenam marium, volatilia pennata.
28 Et ciciderunt ea in mediis castris Eius, circum tabernacula Eius.
29 Et comederunt et saturati sunt plene, et, quod desideraverant,

afferebat eis.
30 ‘Vixdum’ vero desierant ab appetitu suo, dum adhuc cibus
eorum erat in ore eorum,
31 ira Dei suborta est in eos, et caedem fecit in pinguissimis
eorum, et iuvenes Israel prostravit.
32 Nihilominus peccaverunt ultra, nec fidem adhibuerunt
miraculis eius.
33 Et consumpsit in inanitate dies eorum et annos eorum
conturbatione.
34 Si eos interemerat, requirebant eum et convertebantur et
quaerebant Deum.
35 Et recordati sunt, Deum esse petram suam, et Deum
Altissimum esse tutorem suum.
36 Et decipiebant eum ore suo, et lingua sua mentiebantur ei,
37 Cum cor eorum insincerum esset erga eum nec fideliter
adhaererent inito cum eo foederi.
38 Verum Ipse misericors indulgebat culpae nec perniciem
infligebat, et saepe retinebat iram suam nec erumpere sinebat
totam indignationem suam.
39 Et recordatus est eos esse carnem, halitum abeuntem nec
reversurum.
40 Quotiens provocabant eum in deserto, contristabant eum in
eremo!
41 Et iterum tentaverunt Deum et Sanctum Israel concitaverunt.
42 Non fuerunt memores manus eius, illius diei quo eos
liberaverat ab adversario,
43 Quo patraverat in Aegypto signa sua et portenta sua in campis
Tanis:
44 Converteratque in sanguinem fluvios illorum et rivos illorum, ut
bibere non possent. [I]
45 Immittebat illis coenomyias voraces et ranas iis perniciabiles.
[II-IV]
46 Et dedit brucho proventum eorum et fruges eorum locustae.
[VIII]

47 Interficiebat grandine vites eorum, et moros eorum brumali
procella. [VII]
48 Et tradidit pesti iumenta eorum [V], et pecu eorum pestilentiis.
49 Immittebat illis ardorem irae suae, indignationem et
aegrimoniam et tribulationem, legationem angelorum
maliferorum. [IX]
50 Planabat semitam irae suae; non praeservavit a lue ipsos [VI],
et vitam eorum pesti tradidit.
51 Et occidit omne primogenitum in Aegyptiis, 'primitias partuum'
in tabernaculis Cham. [X]
52 Et abduxit, ut oves, populum suum, et minavit eos, ut gregem,
in desertum.
53 Et provide duxit eos securos et impavidos, inimicos vero eorum
operuit mare.
54 Et perduxit eos ad territorium sanctum suum, ad montana
quae sibi acquisivit dextera eius.
55 Et expulit ante eos gentes, et subiecit eas funiculo sortitionis,
et habitare fecit in earum tabernaculis tribus Israel.
56 Et ibi tentaverunt et provocaverunt Deum Altissimum, et
monita eius non servaverunt.
57 Et recesserunt et desciverunt sicut patres eorum, inversi sunt
sicuti arcus fallax.
58 Et lacessiverunt Eum excelsis fanis suis, et sculptilibus suis
eum irritabant.
59 Audivit id Deus et ira commotus est, et reprobavit vehementer
Israel.
60 Et dereliquit tabernaculum Silo, tabernaculum ubi habitavit
inter homines.
61 Et dedit in captivitatem maiestatem suam et gloriam suam in
manum adversarii.
62 Et tradidit gladio populum suum et plebi suae succensuit.
63 Iuvenes eius voravit ignis virginesque eius non sunt
desponsatae,

64 sacerdotes eius gladio ceciderunt et viduae eius plorare non
poterant.
65 Et evigilavit velut ‘ex somno’ Dominus, sicut fortis heros
iubilans a vino.
66 Et percussit adversarios suos retro, ignominiam aeternam
dedit illis.
67 Et reprobavit tabernaculum Ioseph, et tribum Ephraim non
elegit,
68 Sed elegit tribum Iuda, montem Sion, quem diligebat.
69 Et aedificavit alte ut caeli excelsa sanctuarium suum, firmiter
ut terram, quam fundavit in aeternum.
70 Et elegit David, servum suum, et dempsit eum de caulis
ovium.
71 ‘vita pastorali’ accersivit eum, ad pascendum Iacob, populum
suum, et Israel, plebem suam:
72 Et ille pavit eos in integritate cordis sui et in intellegentia
manuum suarum duxit eos.

LXXVIII. 1 *Psalmus. Asaphi.* Deus, invaserunt gentes hereditatem
tuam, polluerunt templum sanctum tuum, redegerunt Ierusalem
in ruinas.
2 Dederunt cadavera servorum tuorum escam volatilibus caeli,
carnem piorum tuorum bestiis terrae.
3 Effuderunt sanguinem eorum sicut aquam circa Ierusalem,
nec erat qui sepeliret.
4 Sumus opprobrio expositi vicinorum nostrorum,
ludibrio et irrisioni circumcolentium.
5 Quousque, Domine, irasceris perpetuo,
ardebit velut ignis zelus tuus?
6 Effunde indignationem tuam super gentes quae te non
agnoscunt,
et super regna quae nomen tuum non invocant.
7 Quia comederunt Iacob,
et arva eius devastaverunt.

8 Ne animadvertas in nobis culpas maiorum,
cito obveniat nobis misericordia tua: nam inopes sumus valde.
9 Auxiliare nobis, Deus salvator noster, gloriae nominis tui causa,
et eripe nos et ignosce peccatis nostris propter nomen tuum.
10 Quare dicant gentiles: “ubi est Deus eorum?”
Manifestetur in gentilibus, coram oculis nostris, ultio sanguinis te colentium effusi.
11 Perveniant ante te gemitus captivorum,
secundum magnitudinem brachii tui exsolve destinatos ad necem.
12 Et retribue vicinis nostris septempliciter in sinum eorum
opprobrium ipsorum quo te affecerunt, Domine.
13 Nos vero, populus tuus et grex pascuae tuae,
fac gratias agere tibi possimus in aeternum,
in generationem et generationem narrare laudem tuam.

LXXIX. 1 *Chori magistro. Super lilia. Testimonium. Asaphi. Psalmus.*
2 Pastor Israelis, ausculta, qui ducis, velut gregem, Ioseph. Qui sedes super Cherubim, appare
3 coram Ephraim et Beniamin et Manasse. Excita potentiam tuam et veni in subsidium nobis.
4 Deus, restaura nos, et serenum ostende vultum tuum, ut salvemur.
5 Domine, Deus Sabaoth, quamdiu iam succenses oranti populo tuo?
6 Cibasti eos pane lacrimarum et potasti eos lacrimis ‘copiose.’
7 Facis ut de nobis rixentur vicini nostri, et inimici nostri illudunt nos.
8 Deus Sabaoth, restaura nos, et serenum ostende vultum tuum, ut salvemur.
9 Vitem ex Aegypto transplantaturus, expellebas gentes, illamque implantasti.
10 Praeparasti ei solum, et radices egit et implevit terram.
11 Operti sunt montes umbra eius, et ramis eius cedri Dei.

12 Promittit surculos suos usque ad mare et versus Fluvium propagines suas.
13 Quare destruxisti maceriam eius, ita ut ex ea decerpant omnes transeuntes per viam?
14 Devastat eam aper de silva, et ferae agrestes eam depascuntur.
15 Deus Sabaoth, revertere, quaesumus! aspice de caelis et vide!
16 Et visita hanc vitem, et surculum quem plantavit dextera tua. Et super filium quem destinasti tibi.
17 Succensa igne, concisa, a minis vultus tui omnia pereunt.
18 Fiat manus tua super virum dexterae tuae, super filium hominis, quem destinasti tibi.
19 Tunc non recedemus a te: ad vitam nos revocabis, et nomen tuum proclamabimus.
20 Domine, Deus Sabaoth, restaura nos, serenum ostende vultum tuum, ut salvemur.

LXXX. 1 *Chori magistro. In Gethaea. Asaphi.*
2 Exsultate Deo, robori nostro, jubilate Deo Iacob.
3 Sumite psalterium et date tympanum, citharam suavisonam cum nablio.
4 Clangite hoc mense tuba, in plenilunio, ad diem festum nostrum.
5 Nam statutum pro Israel id est, praeceptum a Deo Iacob.
6 Ut ritum id in Ioseph instituit, quando egressus est contra terram Aegypti.
7 Sermonem tum eousque incognitum audivi: “iam cessare facio ab onere humerum eius, manus eius a cophino desistant!”
8 “In tribulatione invocasti me et eripui te, allocutus sum te in latibulo tonitrui, probavi te apud Aquam contradictionis.
9 Audi, mi popule, et sine moneam te, Israel, o si audias me!
10 Non esto apud te deus alienus, neve adorato deum peregrinum.
11 Ego Deus sum Deus tuus, qui eduxi te de terra Aegypti; late

aperi os tuum, ut illud impleam!
12 Sed non oboedivit mihi populus meus, Israel non obtemperavit mihi.
13 Et sivi eos abire in obstinatione cordis sui: ambulent pro arbitrio suo!
14 O si populus meus audiret me, Israel in viis meis ambularet!
15 Brevi inimicos eorum humiliarem et super adversarios eorum iterum extenderem manum meam.
16 Qui oderunt Dominum, eis succumberent, essetque de illis actum in aeternum.
17 Cibarem eos de medulla tritici, et ex petra melle te saturarem."

LXXXI. 1 *Psalmus. Asaphi.* Deus adstat in concilio divino, in medio deorum iudicat.
2 "Quousque ius dicetis improbe, et impiis inique favebitis?"
3 Ius suum tribuite pupillo et inopi, miserum et egenum iuste tractate.
4 Liberate inopem et pauperem, de manu impiorum eum eripite."
5 "Non sciunt nec intellegunt, in tenebris ambulant: labefactantur omnia fundamenta terrae.
6 Equidem dixi: dii estis et filii Altissimi vos omnes.
7 Verumtamen sicut ceteri homines moriemini, et sicut unus de principibus cadetis."
8 Eia surge, Deus! guberna terram! nam tu possideas oportet omnes gentes.
LXXXII. 1 *Canticum. Psalmus. Asaphi.*
2 Deus, ne sit tibi tranquillitas, ne sileas neve quiescas, fortis Deus!
3 Ecce enim inimici tui fremunt, et osores tui efferunt caput.
4 Contra populum tuum callidum faciunt consilium, et consultant contra clientes tuos,
5 et iam dicunt: "Venite exstirpemus eos e numero gentium, ut non memoretur nomen Israel amplius."

6 Deliberaverunt enim concorditer, contra te foedus pangentes.
7 Contubernia Edomitarum et Ismaelitarum, Moabitae et
Hagareni,
8 Gebaleni, Ammonitae et Amalekitae, Philisthaei cum incolis Tyri.
9 Assyrii quoque adhaeserunt illis, facti sunt adiutores filiis Lot.
10 Fac illis idem quod Madianitis, quod Sisarae, quod Iabin in valle
torrentis Cison:
11 Qui interempti sunt apud En-Dor, in campo iacuerunt velut
stercora.
12 Redde eorum principes similes Oreb et Zeeb, et similes Zebee
et Salmana omnes tribunos eorum:
13 Quippe qui dixerunt: "occupemus nobis habitacula Dei!"
14 Mi Deus, fac eos ut glomus turbine rotatum, similes stipulae
ante faciem venti.
15 Quemadmodum ignis, qui succendit silvam, et sicut flamma,
quae exurit montes,
16 Sic eos persequere tempestate tua, et procella tua eos
perturba.
17 Imple facies eorum ignominia, ut quaerant nomen tuum,
Domine.
18 Confundantur et perturbetur usque in sempiternum, et
erubescant et pereant.
19 Et cognoscant quod tuum nomen est Deus, solus es Altissimus
super omnem terram.

LXXXIII. 1 *Chori magistro. Super Gethaeam. Filiorum Core.*
Psalmus.
2 Quam amabilia sunt tabernacula tua, Domine Sabaoth!
3 Cupit ac desiderat anima mea atria Domini, cor meum et caro
mea iubilant ad Deum vivum, regem ac Deum meum.
4 Vel passer ibi invenit domum et hirundo nidum sibi, ubi ponit
pullos suos, apud altaria tua, Domine Sabaoth.
5 O beatos incolas domus tuae, Domine, qui perpetuo te laudare
possunt!

6 Beatus homo, cui est robur per te, ii qui sacra itinera in animo
habent!
7 Peragrantes Vallem fletus, fontem eam faciunt, eam etiam
benedictionibus vestit tempestiva pluvia.
8 Procedunt in dies magis vegeti, apparent apud Deum in Sion.
9 Domine, Deus Sabaoth, o audi orationem meam, ausculta, Deus
Iacob.
10 Defensorem nostrum aspice, Deus, et respice faciem Uncti tui.
11 Profecto melior est dies unus in atriis tuis quam mille alibi,
malo ad limen stare in domo Dei mei, quam morari in tabernaculis
impietatis.
12 Sol enim et scutum est Dominus Deus, gratiam et gloriam
donat Dominus, non abnuit bona ambulantibus innocenter.
13 Domine Sabaoth, beatus homo qui sperat in te.

LXXXIV. 1 *Chori magistro. Filiorum Core. Psalmus.*
2 Benevolus fuisti, Domine, terrae tuae, in melius convertisti
sortem Iacob.
3 Remisisti delictum populi tui, operuisti totum peccatum eorum.
4 Retraxisti totam indignationem tuam, imminuisti fervorem irae
tuae.
5 Restaura nos, Deus Salvator noster, et depone tuam adversus
nos indignationem.
6 Num in aeternum irasci vis nobis, trahere iram tuam a
generatione in generationem?
7 Nonne tu iterum nos reviviscere sines, et populus tuus laetari
poterit in te?
8 Fac experiamur, Domine, pietatem tuam, et salutem tuam dona
nobis.
9 Audiam, quid loquatur Deus Dominus! Profecto loquitur pacem,
pacem, pro populo suo et devotis sibi, et pro revertentibus ad se
fiduciam.
10 Omnino propinqua est timentibus eum salus eius, habitatura
est gloria in terra nostra.

11 Iam pietas et fides sibi invicem occurrunt, iam iustitia et pax
inter se osculantur.
12 Fidelitas ex terra germinat, et iustitia caelitus emicat.
13 Utique Dominus dabit omne bonum, et terra nostra dabit
proventum suum.
14 Iustitia ante Eum incedet, et animadvertet ad viam gressuum
Eius.
LXXXV. 1 *Oratio. Davidis.* Inclina, Domine, aurem tuam, exaudi
me, nam miser et pauper sum.
2 O custodi animam meam, quia pius sum; salva servum tuum, mi
Deus, sperantem in te.
3 Miserere mei, Domine, nam ad te clamo assidue.
4 Laetifica animam servi tui, nam ad te, Domine, animam meam
elevo.
5 Tu enim, Domine, es benignus et indulgens, et multae pietatis
erga omnes invocantes te.
6 O ausculta, Domine, orationem meam, et attende ad vocem
precum mearum.
7 Quo die in periculo sum, invoco te, confidens quod exaudies me.
8 Non est tibi par in diis, Domine, et nihil est quod aequet opera
tua.
9 Omnes gentes, quas fecisti, veniant et prosternant se coram te,
Domine, et honorent nomen tuum.
10 "Profecto magnus es et facis mirabilia, tu es Deus solus."
11 Instrue me, Domine, de via tua, ut ambulem in veritate tua, ad
hoc unum dirige cor meum, ut revereatur nomen tuum.
12 Fac gratias tibi agere possim, Domine, mi Deus, toto corde
meo, et glorificare nomen tuum in aeternum.
13 Quod pietas tua magna sit erga me et eripueris animam meam
ex Orco inferno.
14 Deus, superbi insurrexerunt contra me, et turba crudelium
quaesierunt animam meam, et qui non posuerunt te coram se.
15 Sed tu, Domine, es Deus misericors et clemens, longanimis,
multae pietatis et fidelitatis.

16 Respice ad me et miserere mei: o da robur servo tuo, et salva
filium ancillae tuae.
17 Fac mecum signum in bonum, ut videant osores mei cum
pudore, Quod tu es Deus, mihi auxiliatus ac me consolatus.

LXXXVI. 1 *Filiorum Core. Psalmus. Canticum.* Fundationem suam
in montibus sanctis
2 diligit Dominus, portas Sion super omnia habitacula Iacob.
3 Gloriosa praedicuntur de te, civitas Dei.
4 “Accensebo Rahab et Babel cognoscentibus Me, ecce Philisthaea
et Tyrus et populus Aethiopum, hic natus est ibi.
5 Et de Sion dicetur: viritim omnes nati sunt in ea, et ipse eam
firmabit Altissimus.”
6 Dominus inscribet in libro populorum: “hic natus est ibi.”
7 Et cantabunt velut laete tripudiantes: “omnes fontes mei sunt in
te.”

LXXXVII. 1 *Chori magistro. Al-Mahalath. Ad canendum. Maskil.
Heman Ezrahitae.*
2 Domine, mi Deus, opem tuam imploravi per diem clamavi per
noctem coram te.
3 Perveniat ad conspectum tuum oratio mea, inclina aurem tuam
ad lamentum meum.
4 Nam saturata est malis anima mea, et vita mea inferno
appropinquavit.
5 Iam accenseor descendentibus in foveam, factus sum ut vir
carens auxilio,
6 apud mortuos demum liber. Par sum occisis iacentibus in
sepulcro, quorum non recordaris amplius, quique de manu tua
abscissi sunt.
7 Iam collocas me in fovea inferorum, in caligine, in profundis.
8 Deprimit me indignatio tua, et mones aestus tuos irruere sinis
super me.

9 Removisti notos meos a me, fecisti me illis abominabilem,
inclusum, exeundi incapacem.
10 Oculus meus tebescit prae miseria, invoco te, Domine, cotidie,
expando versus te manus meas.
11 Num mortuis facis miracula, aut defuncti surgunt te ladaturi?
12 Num narratur in sepulcro de peitate tua, de benignitate tua in
interitu?
13 Num se manifestat in tenebris mirabilis operatio tua, et
beneficentia tua in terra oblivionis?
14 Ego igitur ad te, Domine, ut opem feras calmo, et mane oratio
mea te praevenit:
15 Quare, Domine, spernis animam meam, abscondis faciem
tuam a me?
16 Miser sum et morituriens, iam inde a pueritia, pertuli terrores
tuos et elangui.
17 Super me transierunt irae tuae, terrores tui me oppreserunt.
18 Circumfluxerunt me velut aquae, assidue circumvenerunt me
una.
19 Removisti a me amicum et sodalem: familiarum meorum vices
agit caligo.

LXXXVIII. 1 *Maskil. Ethan Ezrahitae.*
2 Gratias tuas, Domine, aeternum velim cantare, omni aetati
praedicare fidelitatem tuam ore meo.
3 Dixisti enim: “aeterna aera gratiae aedificabitur,” in caelis
confirmans fidelitatem tuam:
4 “pango foedus meum cum electo meo, iuro David, servo meo:
5 Usque in aeternum stabiliam semen tuum, et aedificabo in
generationem et generationem thronum tuum.”
6 Celebrent igitur caeli mirabile opus tuum, Domine, ac
fidelitatem tuam in concilio Sanctorum.
7 Nam quis in aethere par est Domino, aequalis Domino inter filios
Dei?

8 Deus est terribilis in coetu Sanctorum, grandis et venerabilis
prae omnibus circa eum.
9 Domine, Deus Sabaoth, quis tibi est par, praepotens Domine,
quando fidelitas tua te circumsplendet?
10 Tu dominaris superbiae maris, cum saeviunt undae eius, tu eas
compescis.
11 Tu contrivisti, ut caesum hostem, Rahab, brachio tuo valido
dispersisti inimicos tuos.
12 Tuum est caelum, ac tua terra, orbem terrae et quae eum
implent tu fundasti.
13 Boream et Austrum tu creasti, Thabor et Hermon in nomine tuo
exsultant.
14 Tibi est brachium cum potentia: fortiter agit manus tua, alte se
erigit dextera tua.
15 Ius et fas sunt basis throni tui, pietas et clementia incedunt
coram te.
16 Beatus populus qui scit iubilare, Domine, beati qui serenitate
vultus tui fruuntur,
17 De nomine tuo exsultant assidue et de iustitia tua iubilant:
18 Profecto decus roboris nostri es tu, et benevolentia tua alte
crescit cornu nostrum.
19 Nam Domini est defensor noster, et Sancti Israel rex noster.
20 Quondam locutus es in visione et dixisti caris tuis: “Posui
adiutorium super potentem, exaltavi iuvenem ex populo.
21 Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum:
22 Cum ipso manus mea perseverabit, ipsum brachium meum
confortabit.
23 Non decipiet inimicus illum, nec filius iniquitatis eum opprimet.
24 Sed conteram a facie eius adversarios eius, et osores eius
contundam.
25 Et fidelitas ac pietas mea cum eo erit, et per nomen meum
altum fiet cornu eius.
26 Et faciam ut dominetur in mari manus eius et in fluviis dextera
eius.

27 Ipse me appellabit: “pater meus es tu, Deus meus et petra
salutis meae,”
28 Atque ego eum primogenitum constituam, celsissimum regum
terrae.
29 In aeternum servabo ei pietatem meam, et foedus meum
fidum ei erit,
30 Et faciam aeternam posteritatem eius et thronum eius
perennem ut dies caeli.
31 Si deserent filii eius legem meam et in praeceptis meis non
ambulabunt,
32 Si statuta mea violabunt et mandata mea non custodient:
33 Puniam virga delictum eorum et plagis scelus eorum;
34 Sed pietatem meam non subtraham ei, nec fallam fidem
meam.
35 Non violabo foedus meum, et effatum oris mei non mutabo.
36 Unum iuravi per sanctitatem meam: nunquam Davidi fidem
fallam.
37 Semen eius in aeternum erit, et thronus eius, quamdiu sol,
coram me.
38 Quamdiu luna perseverabit in aeternum; et testis in caelo
fidelis est.”
39 Nunc vero proiecisti et reppulisti, succensuisti uncto tuo.
40 Irritasti foedus cum servo tuo, ad terram proiecisti diadema
eius.
41 Destruxisti omnes macerias eius, fecisti castella eius terroris
plena.
42 Spoliaverunt eum omnes transeuntes per viam fuit ludibrio
vicinis suis.
43 Exaltasti dexteram adversariorum eius, gaudio affecisti
inimicos eius.
44 Rettudisti aciem gladii eius, nec subsistere eum sivisti in bello.
45 Imminuisti splendorem eius, et thronum eius in terram
deiecisti.

46 Abbreviasti dies iuvenilis vigoris eius, cooperuisti eum
ignominia.
47 Quousque, Domine, te abscondes perpetuo. ardebit sicut ignis
indignatio tua.
48 Memento, quaeso, quid sit vitae spatium, ad quid vanitatis
creaveris omnes filios hominum.
49 Quis est vir qui vivat nec videat mortem, qui eripiat animam
suam ex manu inferni?
50 Ubi sunt gratiae tuae priores, Domine, quas iurasti Davidi in
fidelitate tua?
51 Memento, Domine, ignominiae servi tui, quomodo portem in
sinu meo contumeliam multorum populorum,
52 Qua affecerunt inimici tui, Domine, qua affecerunt vestigia
Uncti tui.
53 Benedictus Dominus in aeternum. Amen. Amen.

LXXXIX. 1 *Oratio. Mosis, viri Dei.* Domine, refugium es tu,
adiuvisti nobis omni aetate.
2 Priusquam montes nascerentur et parturiretur terra et orbis, et
ab aeterno usque in aeternum tu es.
3 Noli remittere nos homunculos in pulverem et dicere:
“revertimini, filii Adam!”
4 Nam millennium est in oculis tuis tamquam dies hesternus:
praeterit enim et sequitur vigilia nocturna.
5 Abrumpis illos — obdormiscunt: mane aliquis ut gramen virescit,
6 Mane floret et viret, ad vesperum marcescit et aret.
7 Etenim consumpti sumus ira tua et indignatione tua conturbati.
8 Posuisti delicta nostra coram te, secreta peccata nostra in luce
faciei tuae.
9 Omnes enim dies nostri effluxerunt sub iracundia tua, finivimus
annos nostros suspirii instar.
10 Dies annorum nostrorum continent septuaginta annos, et, si
cum robore, octoginta annos. Et horum superba gloria est labor et
aerumna, nam effluxit velocissime et avolavimus.

11 Quis recte perpendit severitatem irae tuae, et indignationem tuam, ut decet timentes te?
12 Numerare dies nostros ita doce, ut acquiramus cor sapiens.
13 O revertere, Domine, tandem aliquando! et repropitiare servis tuis!
14 Satia nos mox pietate tua, ut iubilemus et laetemur omnibus diebus nostris.
15 Laetifica nos, pro diebus quibus nos afflixisti, pro annis quibus vidimus mala.
16 Appareat super servos tuos opus tuum et gloria tua super filios eorum.
17 Et sit suavitas Domini Dei nostri super nos, et opus manuum nostrarum dirige [super nos, et opus manuum nostrarum dirige].

XC. 1 Qui habitas in tegmine Altissimi et in umbram Omnipotentis te recipis,
2 dic Domino: “refugium ac munimen meum, Deus meus, in quem spero!”
3 Nam ipse te eripiet ex reti aucupis, ab eventu funesto.
4 Ala sua conteget te et sub pennis eius suffugium habebis, scutum et lorica est fides eius.
5 Non est cur timeas terrorem noctis, sagittam advolantem interdiu,
6 Pestem in caligine grassantem, luem vastantem meridie.
7 Cadant a latere tuo mille et decem milia a dextris tuis, ad te illa non appropinquabit.
8 Tantum oculis tuis spectabis et, quae retribuuntur impiis, videbis.
9 Quia habes Dominum refugium tuum et Altissimum constituisti praesidium tuum,
10 Non admittetur ad te malum, et plaga non accedet ad tentorium tuum.
11 Nam Angelis suis mandabit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis.

12 Supra manus tollent te, ne allidas lapidi pedem tuum.
13 Super aspidem et viperam gradieris, calcabis leonem et draconem.
14 “Quia me amavit, eripiam eum, tutabor eum, quia cognovit nomen meum.
15 Invocet me, et ego exaudiam eum, cum ipso sum in tribulatione, eripiam atque honorificabo eum.
16 Longitudine vitae satiabo eum, et intuendam ei praebebo salutem meam.”

XCI. 1 *Psalmus. Canticum. Ad diem Sabbati.*
2 Bonum est laudibus efferre Dominum et psallere nomini tuo, Altissime,
3 Annuntiare mane pietatem tuam et fidelitatem tuam per noctem.
4 Opus mihi est decachordo ac nablio, opus mihi est melodia ad citharam.
5 Nam laetificasti me, Domine, opificio tuo, de operibus manuum tuarum iubilo.
6 Quam magna sunt opera tua, Domine! valde profundae sunt cogitationes tuae
9 et tu ipse sublimis in aeternum, Domine.
7 Homo animalis non cognoscit, et insipiens non intellegit hoc.
8 Nam germinant impii ut herba et florent tot malefactores, sed interituri in sempiternum.
10 Ecce enim inimici tui, Domine, ecce enim inimici tui peribunt, dispergentur omnes malefactores.
11 Sed alte crevit, velut unicornium, cornu meum, madeo oleo viridi.
12 Et victos videt oculus meus hostes meos, et de maleficis contra me insurgentibus laetitia audiunt aures meae.
13 Iustus ut palma floret, sicut cedrus in Libano, grandescit.
14 Plantati in domo Domini, in atriis Dei nostri florent.
15 Adhuc prospere crescunt in senectute, opimi ac vegeti sunt,
16 Annuntiantes: “rectus est Dominus, petra mea, et nulla est iniquitas in eo.”

XCII. 1 Dominus regnat, maiestatem induit, induit se Dominus virtute, accinxit se. Itaque stabilis erit mundus, inconcussus,
2 firmus est thronus tuus inde a principio, ab aeterno tu ipse es.
3 Elevant flumina, Domine, elevant flumina vocem suam. Elevant flumina strepitum suum
4 fortius sonitibus aequoris magni. Magnificentior est aestibus maris, magnificentior in excelsis Dominus.
5 Testimonia tua fida sunt valde, domum tuam decet sanctitas, Domine, in longitudinem dierum.

XCIII. 1 Deus ultionum, Domine, Deus ultionum appare!
2 Exaltare, iudex terrae, retribue, quod merentur, superbis!
3 Quousque impii, Domine, quousque impii exsultabunt,
4 Effutient, loquentur proterva, sermones conferent omnes malefactores?
5 Populum, Domine, opprimunt, et plebem tuam divexant;
6 Viduam et accolam interimunt, et orphanos necant,
7 Et dicunt: “non videt Dominus, nec animadvertit Deus Iacob.”
8 Intellegite, stulti in populo! et insipientes! quandonam sapietis?
9 Is qui plantavit aurem numquid non audiet? aut Is qui finxit oculum numquid non aspiciet?
10 qui educat gentes, numquid non puniet? Is qui docet homines scientiam,
11 Dominus novit cogitationes hominum, quod vanae sunt.
12 Beatus vir, quem educas, Domine, et ex doctrina tua edoces,
13 Ut requiem ei des a diebus malis, donec fodiatur impio fovea.
14 Non enim derelinquit Dominus populum suum et plebem suam non deserit,
15 Sed ad iustitiam reducet iudicium, Ipsumque sequentur omnes recti corde.
16 “Quis consurget pro Me contra maligne agentes? quis stabit pro Me contra malefactores?”
17 Nisi Dominus auxilio mihi esset, pene iam habitaret in Silentio anima mea.
18 Si iam cogito: “lapsat pes meus,” pietas tua, Domine,

sustentat me.
19 Domine, quando multiplicantur aerumnae in pectore meo, consolationes tuae delectant animam meam.
20 Num ‘tecum regnare decet’ thronum nequitiae, supprimentem licebit violentiae omne ius?
21 Invadunt animam iusti et innocentem capitis damnent:
22 Sed se praebuit Dominus mihi asylum, et Deus meus petram suffugii mei.
23 Et retribuit illis iniquitatem ipsorum et sua ipsorum malitia eos perdet: perdet eos Dominus, Deus noster.

XCIV. 1 Venite, exsultemus Domino, iubilemus Petrae salutis nostrae.
2 Appareamus in conspectu eius cum gratiarum actione, psalmis iubilemus ei.
3 Nam Deus magnus est Dominus et rex magnus super omnes deos.
4 Ipsius in manu sunt profunda terrae, et cacumina montium sunt eius.
5 Ipsius est mare, quoniam ipse fecit illud, et continens, quam manus eius formaverunt.
6 Venite, adoremus et nos prosternamus, genuflectamus coram Domino, Factore nostro.
7 Ipse enim est Deus noster, et nos sumus populus regiminis eius et grex curae eius, hodie quoque, si voci eius oboediatis.
8 “Nolite obdurare cor vestrum ut apud Meriba, ut olim in Massa in deserto,
9 Ubi me tentaverunt patres vestri, probaverunt me, etsi viderant opus meum.
10 Quadraginta per annos taedium patiebar apud istam generationem, dixique: Populus sunt corde errantium, quippe qui ignorent vias meas.
11 Ita ut iuraverim in ira mea: “absit ut introeant in requiem meam.”

XCV. 1 Cantate Domino canticum novum, cantate Domino, tota terra,
2 cantate Domino, benedicite nomini eius. Laete annuntiate de die in diem salutare eius,
3 narrate in gentibus gloriam eius, apud omnes populos mirabilia eius.
4 Nam magnus est Dominus et laude multa dignus, cum timore colendus prae omnibus diis.
5 Profecto omnes dii populorum sunt deastri, Dominus vero caelos fecit.
6 Gloria et magnificentia sint coram eo, laus et decus in sanctuario eius!
7 Tribuite Domino, familiae populorum, tribuite Domino gloriam et laudem,
8 tribuite Domino gloriam nominis eius. Afferte donaria et intrate in atria eius,
9 adorate Dominum in ornatu sancto. Tremite coram eo, omnis terra,
10 dicite inter gentes: “Dominus regnat:
Stabilivit quoque orbem, ut immobilis stet, gubernabit populos cum aequitate.”
11 Laetetur caelum et congaudeat terra, tonet mare et quae illud implent.
12 Exsultet campus et omnia quae in eo sunt, simul iubilent omnes arbores silvarum,
13 Adventante Domino, nam venit gubernare terram, gubernabit orbem cum iustitia, et populos fidelitate sua.

XCVI. 1 Dominus regnat: exsultet terra, laetentur insulae multae!
2 Nubilum et caligo sunt circum eum, iustitia et ius sunt basis throni eius.
3 Ignis ante ipsum praecedit, ut inflammet circumquaque adversarios eius.

4 Illuminant fulgura eius orbem, id videt et trepidat terra.
5 Montes ut cera colliquescunt ab adventu Domini, ab adventu
domini totius terrae.
6 Iam annuntiant caeli iustitiam eius, et vident omnes populi
gloriam eius.
7 “Confundantur omnes qui coluerunt sculptile,
qui gloriati sunt deastris! adorate eum, omnes dii!”
8 Id audivit et laetatur Sion, et exsultant filiae Iudae propter
iudicia tua, Domine.
9 Quod tu, Domine, altissimus es super omnem terram, summe
exaltatus super omnes deos.
10 “Diligit Dominus eos qui oderunt malum.
servat animas Suorum carorum, de manu impiorum eos eripit.”
11 Lux orta est iusto et rectis corde laetitia.
12 Laetamini, iusti, in Domino, et gratias agite nomini sancto eius.

XCVII. 1 *Psalmus.* Cantate Domino canticum novum,
nam admirabilia fecit.
Victoriam ei comparavit dextera eius et brachium sanctum eius.
2 Manifestavit Dominus victoriam suam,
oculis gentium revelavit iustitiam suam.
3 Memor fuit pietatis ac fidei suae domui Israel,
viderunt omnes fines terrae victoriam Dei nostri.
4 Iubilate Domino, omnes in terra, triumphate et exsultate et
psallite!
5 Psallite Domino cithara et voce psalterii,
6 tubis et sono bucinae iubilate coram Rege Domino.
7 Tonet mare et quae illud implent, orbis terrarum et incolae eius,
8 flumina applaudant, una montes iubilent:
9 Adventante Domino: advénit enim gubernaturus terram,
gubernaturus orbem terrarum cum iustitia et populos cum
aequitate.

XCVIII. 1 Dominus regnat: trepident populi!
Qui sedet super cherubim: commoveatur terra!
2 Dominus in Sion magnus est,
et excelsus super omnes populos.
3 laudent nomen tuum: “magnum, venerabile ac sanctum est.”
4 Et virtutem Regis laudant, qui ius diligit:
“tu statuisti aequitatis normas,
ius et iustitiam in Iacob tu fecisti.”
5 Exaltate Dominum, Deum nostrum,
et prosternite vos ad scabellum pedum eius:
sanctus est.
6 Moses et Aaron, inter sacerdotes eius,
et Samuel una cum invocantibus nomen eius,
invocabant Dominum, et ipse exaudiebat eos.
7 In columna nubis alloquebatur eos,
observaverunt monita eius et praeceptum quod dedit eis.
8 Domine, Deus noster, tu exaudisti eos,
Deus indulgens fuisti eis,
ultor vero pro facinoribus eorum.
9 Exaltate Dominum Deum nostrum,
et prosternite vos ad montem sanctum eius:
nam sanctus est Dominus Deus noster.

XCIX. 1 *Psalmus. Ad gratiarum actionem.* Iubilate Domino,
universa terra,
2 servite Domino cum laetitia,
venite in conspectum eius cum exsultatione.
3 Scitote quod Dominus est Deus,
ipse fecit nos, et ipsius sumus,
populus eius et grex pascuae eius.
4 Intrate per portas eius cum gratiarum actione,
in atria eius cum laude,
gratias ei agite, benedicite nomini eius.

5 Nam bonus est Dominus:
aeterna est pietas eius,
et in perpetuas aetates fidelitas eius.

C. 1 *Davidis. Psalmus.*
Pietatem et iustitiam canere volo,
tibi, Domine, psallere,
2 considerare viam integritatis. Quandocumque venies ad me,
ambulabo in integritate cordis in domo mea.
3 Non ponam mihi ante oculos rem nefariam,
committere illicita odi: non mihi id inhaerebit.
4 Cor perversum procul aberit a me,
quidquid est malum ignorabo.
5 Qui clam obtrectat proximo suo,
eum ad silentium redigam,
elatis oculis et laxiori corde virum non tolerabo.
6 Oculos meos intendam ad fideles terrae,
ut habitent mecum,
qui ambulat in via integritatis, is mihi ministrabit.
7 Non manebit domi meae qui committit fraudem,
qui loquitur mendacia, non subsistet coram me.
8 In matutinis interimam omnes impios terrae,
exterminans de civitate Domini omnes malefactores.

CI. 1 *Oratio miseri, quando anxiatur et coram Domino effundit querimoniam suam.*
2 Domine, audi orationem meam, et clamor meus ad te perveniat.
3 Ne abscondas faciem tuam a me, dum angor,
inclina ad me aurem tuam, quando te invoco. Festina, exaudi me!
4 iam enim deficiunt velut fumus dies mei,
et ossa mea velut in fornace torrentur.
5 Perustum est, sicut fenum, et aruit cor meum,
quia obliviscor comedere panem meum.

6 Ob vehementiam gemitus mei
adhaerent ossa mea cuti meae.
7 Similis evasi pelicano deserti,
factus sum sicut noctua ruinarum.
8 Insomnis sum et singulto,
sicut passer solitarius in tecto.
9 Assidue ludificantur me inimici mei,
contra me furentes exsecrantur me.
10 Quia cinerem tamquam panem comedi,
et potiones meas cum fletu miscui,
110 Propter indignationem atque iram tuam,
quoniam elevasti ac deiecisti me.
12 Dies mei sunt velut umbra longe protensa,
et ego sicut herba exarui.
132 Tu autem, Domine, qui in aeternum permanes et cuius
memoriale est in generationem et generationem:
14 Tu surges et misereberis Sionis,
quia tempus est ut ei repropitieris,
quoniam advenit opportunum tempus.
15 Etenim placet servis tuis
restaurare lapides eius,
et pulveris eius eos miseret,
16 Ut revereantur gentes nomen Domini,
et omnes reges terrae gloriam tuam.
17 Cum reaedificaverit Dominus Sion,
apparuerit in gloria sua,
18 Se converterit ad orationem exspoliatorum
nec repudiaverit orationem eorum;
19 Scribetur hoc a generatione postera,
et populus denuo creatus laudabit Dominum:
20 Quod respexit de celsa sede sua sancta Dominus,
de caelis terram est intuitus.
21 Ut audiret suspiria captivorum,
ut liberaret destinatos ad mortem,

22 Ut narretur in Sion nomen Domini
et laus eius in Ierusalem,
23 Quando eo conveniunt populi in unum
et regna ad colendum Dominum.”
24 Contrivit in via robur meum,
abbreviavit dies meos.
25 Oro: mi Deus!
ne me abstrahas in dimidio dierum meorum.
tu cuius anni sunt in generationem et generationem.
26 Pridem terram fundasti,
et opus manuum tuarum est caelum.
27 Ista peribunt, dum tu permanebis,
et universa velut vestis veterascent.
Ut amictum mutabis ea et transibunt,
28 tu vero idem manebis,
et anni tui finem non habebunt.
29 Filii servorum tuorum illic inhabitent,
et posteritas eorum coram te perseveret.

CII. 1 *Davidis.* Benedic, anima mea, Domino,
et omnia intima mea nomini sancto eius.
2 Benedic, anima mea, Domino,
et noli oblivisci tot beneficia eius:
3 Qui condonavit omne delictum tuum,
qui sanavit omnes infirmitates tuas,
4 Qui redemit ab interitu vitam tuam:
Qui te coronat pietate et misericordia,
5 qui satiat bonis desiderium tuum,
ut se renovet, velut aquilae, iuventus tua.
6 Beneficia tribuit Dominus et tutelam omnibus oppressis.
7 Manifestavit vias suas Mosi,
filiis Israel grandia opera sua.
8 Misericors et clemens est Dominus,
longanimis et multae pietatis:

9 non perpetuo litigat
aut in aeternum succenset.
10 Non ut meruerant peccata nostra fecit nobis,
nec condigna culpis nostris retribuit nobis.
11 Nam quam alte eminet caelum super terram,
tantopere praevaluit pietas eius super timentes eum.
12 Quam procul distat Oriens ab Occidente,
tam procul removit a nobis delicta nostra.
13 Quomodo miseretur pater filiorum,
miseretur Dominus timentium Se.
14 Ipse enim scit ‘qualis figmenti simus,’
recordans, nos esse pulverem.
15 Hominis dies sunt pauci sicut graminis,
sicut flos campi ita floret.
16 Si aura perstringit eum, esse desinit,
nec eum cognoscit amplius locus eius.
17 Verum pietas Domini ab aeterno in aeternum est super
timentes eum, et iustitia eius in filios filiorum
18 Pro iis qui observant initium cum eo foedus
et memores sunt praeceptorum eius, ut ea faciant.
19 Dominus in caelis statuit thronum suum
et regia maiestas eius universorum dominatur.
20 Benedicite Domino, angeli eius, heroes fortes,
qui exsequimini verbum eius, oboedientes edicto eius.
21 Benedicite Domino, omne exercitus eius,
ministri eius, qui peragitis placita eius.
22 Benedicite Domino, omnes creaturae eius
in omnibus locis imperii eius!
benedic, anima mea, Domino!

CIII. 1 Benedic, anima mea, Domino!
Domine, mi Deus, magnus es valde!
Maiestate et decore indutus es,

2 amictus luce tamquam pallio:
qui expandisti caelum velut aulaeum,
3 qui construxisti super aquas supernas cameras tuas;
qui facis nubes currum tuum,
qui ambulas super alas venti;
4 Qui uteris ut nuntiis tuis ventis,
ut ministris tuis flammis ignis.
5 Qui fundasti tellurem super bases suas,
ita ut immobilis stet in aeterna saecula.
6 Oceano velut amictu eam contexeras,
supra montes stabant aquae.
7 A comminatione tua refugiebant,
a voce tonitrui tui reformidabant,
8 Ascendebant montes et descendebant valles,
ad locum quem assignaveras illis.
9 Limitem statuisti quem non transgrediantur,
ut non iterum obtegant terram.
10 Mittis fontes per valles,
qui inter montes fluant,
11 Ut potum praebeant omnibus feris campi,
ut restinguant onagri sitim suam.
12 Iuxta illos volucres caeli habitant,
inter ramos cantillant.
13 Qui irrigas montes ex supernis cameris tuis,
ut fructibus creaturarum tuarum te satiet terra.
14 Qui progerminas gramina pecori
et herbas servituti hominum,
ad producenda cibaria de terra:
15 Et vinum quod laetificet cor hominis,
ad nitefaciendos vultus olea,
et panem qui cor hominis corroboret.
16 Saturantur arbores Domini,
cedri Libani, quas plantavit,

17 ubi aves nidificant:
Ardearum cypressi sunt domicilium,
18 montes excelsi ibicibus,
rupes suffugium sunt hyracibus.
19 Qui fecisti lunam ad designanda tempora,
soli assignasti occasum suum.
20 Cum inducis tenebras et fit nox,
tum prorepunt omnes ferae silvae.
21 Leunculi rugiunt, praedaturi,
et quaesituri a Deo cibum suum.
22 Cum oriri facis solem, se recipiunt
et ad antra sua cubitum eunt.
23 Egreditur homo ad opus suum
et ad laborem suum usque ad vesperam.
24 Quam multifaria sunt opera tua, Domine!
universa cum sapientia fecisti.
Plena est terra creaturarum tuarum,
25 Item mare magnum et late patens:
Illic reptilia sunt absque numero,
animantia parva cum magnis;
26 Ibi naves commeant,
leviathan iste quem formasti ut ludat in eo.
27 Omnia ista te exspectant,
ut des illis cibum suum tempore suo.
28 Si tribuis eis, colligunt,
si aperis manum tuam, satiantur bonis.
29 Si occultas faciem tuam, perturbantur,
si subtrahis spiritum tuum, moriuntur
et in pulverem suum revertuntur.
30 Si mittis spiritum tuum, creantur,
et renovas faciem terrae.
31 Sit gloria Domini in aeternum,
laetetur Dominus de facturis suis:

32 Qui si aspicit terram, ea contremiscit,
si tangit montes, fumigant.
33 Cantare mihi liceat Domino, dum vivam,
psallere Deo meo quamdiu subsistam.
34 Grata sit ei meditatio mea;
equidem laetabor in Domino!
35 Deficiant peccatores a terra
et impii ibi amplius ne sint!
Benedic, anima mea, Domino.
Alleluia.

CIV. 1 Gratias agite Domino, proclamate nomen eius,
notas facite in populis grandia opera eius.
2 Cantate ei, psallite ei,
recolite omnia miracula eius.
3 Gloriamini nomine sancto eius,
laetetur cor quaerentium Dominum.
4 Quaerite Dominum et corroboramini,
quaerite faciem eius semper.
5 Recordamini miracula eius quae fecit,
prodigia eius et iudicia oris eius,
6 Posteri Abraham, servi eius,
filii Iacob, electi eius!
7 Ipse est Dominus Deus noster,
in universa terra valent iudicia eius.
8 Fideliter servavit in aeternum pactum suum,
promissum quod dare dignatus est ad mille generationes,
9 Ea quae pactus erat cum Abraham,
et quae iurans promisit Isaac,
10 Et quod statuerat Iacob ut firmum decretum,
Israel ut foedus aeternum,
11 Dicens: Tibi dabo terram Chanaan,
portionem hereditatis vestrae.

12 Cum essent numero exigui,
pauci et peregrini in ea regione,
13 Et migrarent de gente ad gentem,
et ab uno regno ad populum alium,
14 Non sivit quemquam eos opprimere,
et castigavit propter eos reges:
15 Ne attigeritis mihi consecratos,
et prophetis meis ne quid mali feceritis!
16 Tum vocavit famem super terram,
et omne baculum panis confregit.
17 Praemiserat illis virum,
in servitutem venumdatus erat Ioseph.
18 Constrinxerant compedibus pedes eius,
ferro constrictus erat ipse,
19 Usque ad tempus quo evenit praedictio eius,
eloquium Domini eum comprobavit.
20 Misit rex et solvit eum,
dominator populorum, et liberum dimisit eum.
21 Constituit eum dominum domui suae
et principem toti possessioni suae,
22 Ut erudiret principes suo exemplo
et senatores sapientiam doceret.
23 Et venit Israel in Aegyptum,
Iacob accola venit in terram Cham.
24 Et multiplicavit populum suum valde,
et Effecit ut nimis validus fieret adversariis suis.
25 Converso horum corde, ut odio haberent populum Eius,
ut dolose vexarent servos Eius,
26 Misit Mosen, servum suum,
Aaron, quem a se electum.
27 Fecit per eos prodigia sua
et portenta sua in terra Cham.
28 Misit tenebras et tenebrae factae sunt,
sed restiterunt imperiis Eius. (IX)

29 Convertit aquas eorum in sanguinem,
et necavit pisces earum. (I)
30 Scatuit terra eorum ranis
usque in penetralia regum eorum. (II)
31 Edixit et venit muscarum agmen, (IV)
sciniphes per totum territorium eorum. (III)
32 Dedit iis pro imbribus grandinem,
ignem flammantem per terram eorum.
33 Et afflixit vites ac ficulneas eorum;
et fregit arbores territorii eorum. (VII)
34 Edixit et venerunt locustae,
et bruchi innumerabiles: (VIII)
35 Qui devoraverunt omnes herbas in terra eorum,
et comederunt fruges ruris eorum.
36 Tum percussit primogenitum quemque in terra eorum,
primitias genitalis roboris eorum. (X)
37 Et eduxit eos cum argento et auro,
nec fuit in tribubus eorum invalidus.
38 Laetati sunt Aegyptii de emigratione eorum,
ceciderat enim metus eorum super illos.
39 Expandit nubem in tegumentum,
et ignem ad lucendum eis noctu.
40 Petierunt, et adduxit coturnices,
et pane caelesti eos saturavit.
41 Aperuit petram, et profluxit aqua,
manavit in arida regione ceu fluvius.
42 Recordatus est promissionis suae sanctae
et Abraham, servi sui,
43 Eduxit populum suum cum gaudio,
cum iubilo electos suos,
44 Deditque eis terras gentium,
et opibus nationum potiti sunt:
45 Ut custodiant statuta Eius.
et leges eius observent.

Alleluia.

CV.
1 Alleluia! Gratias agite Domino, nam bonus est,
nam aeterna est pietas eius.
2 Quis eloqui poterit potenter facta a Domino,
praedicare universam laudem eius?
3 Beati qui observant ius,
qui faciunt iustitiam omni tempore!
4 Recordare mei, Domine, pro tua in populum tuum benevolentia,
visita me salutari auxilio tuo,
5 Ut laete videam bonam sortem electorum tuorum,
ut gaudeam gaudio gentis tuae, ut glorier cum plebe tua.
6 Peccavimus cum patribus nostris,
deliquimus, impie egimus.
7 Patres nostri in Aegypto non intellexerunt mirabilia tua, obliti
sunt multitudinem gratiarum tuarum,
et rebellarunt contra Altissimum ad Mare Rubrum.
8 Et tamen salvavit eos propter nomen suum,
ut manifestaret potentiam suam.
9 Et comminatus est Mari Rubro, et exsiccatum est,
et duxit eos per pelagus velut per campestria.
10 Et salvavit eos ex manu odientis,
et liberavit eos de manu inimici.
11 Et operuit aqua adversarios eorum,
nullus ex eis superfuit.
12 Et crediderunt verbis eius,
cantabant laudem eius.
13 Cito obliti sunt opera eius,
non exspectarunt consilium eius.
14 Et indulserunt concupiscentiae in deserto,
et tentaverunt Deum in eremo,
15 Et dedit illis, quod flagitabant,
sed immisit tabem in intestina eorum.

16 Et aemulati sunt Mosen in castris,
et Aaron, sanctum Domini.
17 Aperuit terra os et degluttivit Dathan,
et operuit coetum Abiram.
18 Et incendit ignis coetum illorum,
flamma ustulavit impios.
19 Fecerunt vitulum in Horeb
et adoraverunt fusile simulacrum.
20 Et commutaverunt Gloriam suam
cum effigie bovis herbivori.
21 Obliti sunt Dei salvatoris sui,
qui fecerat tam grandia in Aegypto,
22 mirabilia in terra Cham,
terrifica ad Mare rubrum.
23 Et iam edixisset ut interimerentur,
si non Moses, electus eius, obstitisset ei in ruptura,
ut averteret indignationem eius a delendo.
24 Et spreverunt terram desiderabilem,
non crediderunt verbo Eius,
25 et murmuraverunt in tabernaculis suis,
nec oboedierunt Deo.
26 Et levavit manum suam iurans eis,
se eos prostraturum in deserto,
27 disiecturum eorum posteros inter gentes
ipsosque dispersurum per terras.
28 Initiati sunt Beelphegor,
et comederunt sacrificia deorum mortuorum.
29 Provocaverunt Eum facinoribus suis,
irruitque super eos plaga.
30 Et exstitit Phinees et iudicium exercuit,
et cohibita est plaga.
31 Et imputatum est ei in meritum
a generatione in generationem in perpetuum.

32 Et iram excitaverunt apud Meriba,
et male evenit Mosi propter eos,
33 Quia exacerbaverant spiritum eius,
et inconsiderate locutus est labiis suis.
34 Non deleverunt populos,
quos indicaverat Dominus iis.
35 Et commiscuerunt se cum gentilibus
et didicerunt opera eorum.
36 Et coluerunt idola eorum,
fueruntque ista iis scandalum.
37 Et immolaverunt filios suos
et filias suas daemonibus.
38 Et effuderunt sanguinem innocentem,
sanguinem filiorum filiarumque suarum,
quos sacrificabant idolis Chanaan
et polluta est terra sanguinibus.
39 Inquinaverunt se igitur operibus suis
et foedifragi exstiterunt actibus suis.
40 Exarsit ira Domini adversus populum suum,
et abominatus est plebem suam.
41 Et tradidit eos in manum gentilium,
et dominati sunt iis osores eorum.
42 Et vexati sunt ab inimicis suis
et subacti potestati eorum.
43 Saepenumero liberabat eos,
sed ipsi obnitebantur rebellione sua,
et corruebant per iniquitates suas.
44 Sed respexit tamen tribulationem eorum,
cum audiret lamentationem eorum.
45 Et recordatus est pro ipsis foederis sui
et ad miserendum flexus multa pietate sua.
46 Effecit ut misericordiam obtinerent
apud omnes qui eos captivos servabant.

47 Salva nos, Domine, Deus noster,
et congrega nos ex gentibus,
ut gratias agere possimus nomini sancto tuo,
gloriari laude tua.
48 Benedictus Dominus, Deus Israel,
ab aeterno in aeternum.
Et dicat omnis populus: Amen.
Alleluia.

CVI. 1 “Gratias agite Domino, nam bonus est,
nam aeterna est pietas eius!”
2 dicant liberati a Domino,
quos liberavit ex angustia
3 et ex terris collegit,
ex Oriente, Occidente, Aquilone et Austro.
4 Sunt qui erraverunt per desertum, in eremo
viam ad urbem habitatam non invenerunt.
5 Famelici erant et sitibundi,
animi vigor in eis elanguescebat.
6 Et clamaverunt ad Dominum in periculo suo,
et ex angustiis suis eos eripuit.
7 Et duxit eos in viam rectam,
ut irent possent ad urbem habitatam.
8 Gratias agant Domino pro pietate eius,
et pro mirabilibus gratiis eius erga filios hominum:
9 Quod satiavit animam vacuam,
et animam famelicam implevit bonis.
10 Sund que sedebant in tenebris et umbra mortis,
captivi in miseria et ferro,
11 Quia contumaces fuerant adversus eloquia Dei,
et consilium Altissimi spreverant.
12 Et curvaverat aerumnis cor eorum,
collapsi erant nec erat qui subveniret.

13 Et clamaverunt ad Dominum in periculo suo,
et ex angustiisque suis eos salvavit.
14 Et eduxit eos ex tenebris et umbra mortis,
et vincula eorum dirupit.
15 Gratias agant Domino pro pietate eius
et pro mirabilibus gratiis eius erga filios hominum:
16 Quod fregit valvas aheneas
et seras ferreas contrivit.
17 Sunt vesani per viam suam sceleratam
et qui delictis suis se miseros reddiderunt.
18 Omnem cibum fastidiebat anima eorum,
et iam appropinquabant ad portas mortis.
19 Et clamaverunt ad Dominum in periculo suo,
et ex angustiis suis eos salvavit.
20 Misit verbum suum et sanavit eos
et eripuit eos ex pernicie eorum.
21 Gratias agant Domino pro pietate eius,
et pro mirabilibus gratiis eius erga filios hominum.
22 Et immolent sacrificium laudis
et narrent opera eius cum iubilo.
23 Sunt qui conscenderunt mare in navibus,
obierunt negotia in aquis immensis.
24 Hi viderunt opera Domini
et mirabilia eius in pelago.
25 Dixit et suscitavit ventum procellae,
et alte agebantur undae illius:
26 Ascendebant ad caelum, descendebant in abyssos,
anima eorum in malis fluitabat.
27 Circumagebantur et vacillabant ut ebrius,
et tota eorum sapientia absumpta erat.
28 Et clamaverunt ad Dominum in periculo suo,
et ex angustiis suis eos eduxit.
29 Sedavit procellam in zephyrum,
et conticuerunt undae maris.

30 Et laetati sunt quod silerent,
et bene duxit eos ad portum desideratum.
31 Gratias agant Domino pro pietate eius,
et pro mirabilibus gratiis eius erga filios hominum.
32 Et exaltent eum in conventu populi,
et in consessu seniorum laudent eum.
33 Mutat fluviosam regionem in desertum
et fontium plenam in aridam,
34 Terram frugiferam in salsuginem
propter malitiam habitantium in ea.
35 Mutat desertum in lacum aquarum
et regionem siccam in abundantem fontibus.
36 Collocat ibi esurientes,
et condunt urbem habitationis.
37 Conserunt agros plantantque vineas,
quae proferunt frugum proventum.
38 Benedicit eis et multiplicantur valde,
et pecora iis haud pauca tribuit.
39 Et quando pauci facti sunt ac deiecti,
a pressura infortuniorum et aerumnarum,
40 Is qui effundere valet contemptum super principes
eosque errare sinit per avia et devia,
41 Salvat pauperes ex miseria
et numerosas facit, ceu ovium greges, familias.
42 Vident haec probi et laetantur,
omnis vero nequitia obturare debet os suum.
43 Quisquis est sapiens, observet haec
et consideret gratias Domini.

CVII. 1 *Canticum. Psalmus David.*

2 Paratum est cor meum, Deus: cantare volo et psallere: parata etiam mens mea.
3 Eia evigila, nablium et cithara! excitemus auroram!
4 Gratias tibi agere velim in populis, Domine, et psallere tibi in nationibus,

5 Quod magna est super caelos pietas tua et usque ad summum aethera alta fides tua.
6 Exaltare super caelos, Deus! et super universam terram splendeat gloria tua!
7 Ut eripiantur dilecti tui, eia subsidium praesta dextera tua et exaudi me.
8 Deus locutus est in sanctuario suo: “Triumphare volo, partiri Sichimam et vallem Succoth dimetiri.
9 Mea est regio Galaad, mea Manasse, et Ephraim tegimen capitis mei, Iudaea sceptrum meum.
10 Moab pelvim lotionis meae, Edom committo calceamentum meum, de Philisthaea iubilo.”
11 Quis me perferet ad urbem munitam? quis me perducet usque in Idumaeam?
12 Nonne, Deus, reppulisti nos neque egrederis, Deus, cum exercitibus nostris?
13 O praesta nobis auxilium contra adversarium, quoniam inanis est opitulatio hominum.
14 Deo freti agamus fortiter! et ipse conteret adversarios nostros.

CVIII. 1 *Chori magistro. Davidis. Psalmus*. Deus laudis meae, noli silere!
2 Nam os impium ac dolosum contra me aperuerunt, locuti sunt mecum lingua perfida.
3 Et sermonibus odii me circumdederunt, et impugnaverunt me sine ratione.
4 Pro amore meo infestant me, dum ego preces fundo.
5 Et inferunt mihi malum pro bono, et odium pro dilectione mea.
6 “Fac exsistat contra eum impius et adversarius stet a dextera eius.
7 Quando iudicatur, exeat condemnatus, et deprecatio eius sit ‘inefficax.’
8 Fiant dies eius pauci, et munus eius accipiat alius.
9 Fiant filii eius orphani, et uxor eius vidua.
10 Instabiles vagentur filii eius et mendicent, et quaerant ex vastata domo sua.

11 Surripiat creditor omnia quae habet, et praedentur alieni quae
sibi labore comparavit.
12 Ne habeat aliquem diutius sibi faventem, neve sit qui se
clementem praebeat orphanis eius.
13 Sit posteritas eius exterminio devota, in generatione una
deleatur nomen eius.
14 In memoria sit culpa patrum eius apud Deum, et peccatum
matris eius ne sit oblitteratum.
15 Sint ea praesentia Deo semper, et exstirpet de terra
memoriam eius.
16 Pro eo quod non fuit memor faciendae pietatis, sed persecutus
est virum miserum et pauperem, et afflictum animo, ut eum in
mortem ageret.
17 Et dilexit maledictionem, venit ei, et noluit benedictionem, et
recessit ab eo.
18 Et induit maledictionem tamquam amictum suum, et
penetravit velut aqua in viscera eius et velut oleum in ossa eius.
19 Sit ipsi tamquam vestis qua induatur, et zona qua se semper
cingat.”
20 Hoc est opus infestantium me permissu Domini, et loquentium
mala contra animam meam.
21 Tu autem Domine Deus, age pro me propter nomen tuum,
secundum bonitatem pietatis tuae eripe me.
22 Nam miser et pauper sum, et cor meum vulneratum est in
pectore meo.
23 Sicut umbra iam longius extensa abire cogor, iam excutior ut
locusta.
24 Genua mea labant ab inedia, et caro mea contabescit
‘emaciata.’
25 Et ego factus sum ludibrium illis, me vident et agitant caput
suum.
26 Auxiliare mihi: Domine, mi Deus, salva me pro pietate tua,
27 ut cognoscant tuam manum, in hoc esse, te Domine id fecisse.
28 Maledicunt illi: sed tu benedices, insurrexerunt et confusi sunt:

sed servus tuus laetabitur.
29 Induentur ii, qui me infestant, ignominia, et amicientur, velut pallio, confusione sua.
30 Gratias agam Domino maximas ore meo, et in medio multorum eum laudabo:
31 Quod assistat a dextera pauperis, salvando eum a iudicantibus de anima eius.

CIX. 1 *Davidis. Psalmus.* Dixit Dominus domino meo: “Sede a dextris meis, onec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.”
2 Sceptrum potestatis tuae protendet Dominus ex Sion: dominare in medio inimicorum tuorum.
3 Populus tuus sponte se tibi offert die virtutis tuae in ornatu sacro, ex utero aurorae tibi est ros iuventae tuae.
4 Iuravit Dominus et non paenitebit eum: “Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech.”
5 Dominus a dextris tuis est: confringit die irae suae reges.
6 Iudicat in nationibus, scatet regio cadaveribus, confringit capita in terra ‘longe lateque.’
7 “De torrente in itinere bibet, propterea exaltabit caput.”

CX. 1 Alleluia! Celebrare volo Deum toto corde, in conventu proborum et congregatione.
2 Magna sunt opera Domini, studio digna omnium qui iis delectantur.
3 Gloria et magnificentia splendet opus eius, et beneficentia eius permanet in saecula.
4 Memoriam fecit mirabilium suorum, misericors et clemens est Dominus.
5 Escam dedit timentibus se, recordans perpetuo foederis sui.
6 Potentiam operum suorum manifestavit populo suo, donando ei possessionem gentilium.
7 Opera manuum eius sunt fides et iustitia, firma sunt omnia

praecepta eius,
8 Stabilita in saecula, in aeternum, facta cum fide et probitate.
9 Redemptionem misit populo suo, sanxit in aeternum foedus suum, sanctum et venerabile est nomen eius.
10 Principium sapientiae est timere Deum, intellegentiam bonam habent quicunque id faciunt; laus Eius permanet in saecula.

CXI.
1 Alleluia. Beatus vir, qui timet Dominum, qui mandatis eius delectatur valde!
2 Potens in terra erit posteritas eius, generationi proborum benedicetur.
3 Opes et divitiae sunt in domo eius, et beneficentia eius manet in saeculum.
4 Exoritur in tenebris ut lumen probis, vir misericors et clemens et iustus.
5 Bene est viro qui clementer tribuit et commodat, qui sustinet res suas per iustitiam.
6 Profecto in aeternum non corruet, in memoria aeterna erit iustus.
7 A nuntio malo non timet, firmum est cor eius, confisum in Domino.
8 Constans est cor eius, impavidum, donec tandem victos videbit adversarios suos.
9 Distribuit, donat pauperibus, beneficentia eius manet in saeculum, cornu eius exaltatur gloriose.
10 Impius id videt et succenset, dentibus suis frendit et tabescit: desiderium impiorum peribit.

CXII. 1 Alleluia. Laudate, servi Domini, laudate nomen Domini.
2 Sit nomen Domini benedictum amodo et usque in aeternum,
3 ab ortu solis usque ad occasum laudatum nomen Domini.
4 Excelsus est super omnes gentes Dominus, superat caelos gloria eius:

5 Quis est par Domino, Deo nostro? Qui tam alte sedet,
6 qui ad humilia despicit in caelis et in terra!
7 Qui erigit ex pulvere inopem, ex stercore elevat pauperem,
8 sedem ei conferens cum principibus, cum principibus populi sui:
9 Qui facit sterilem familia carentem sedere matrem filiorum
laetam.

CXIII. 1 Alleluia. Cum emigrasset Israel ex Aegypto, domus Iacob
ex populo barbaro,
2 Facta est Iuda sanctuarium eius, Israel imperium eius.
3 Mare id vidit et fugit, Iordanes versus est retrorsum.
4 Montes subsilierunt velut arietes, colles velut agnelli.
5 Quid est tibi, mare, quod fugis? Iordanes, quod te vertis
retrorsum?
6 Montes, quod subsilitis velut arietes, colles, velut agnelli?
7 Adveniente Domino contremisce, terra, adveniente Deo Iacob,
8 Qui convertere valet petram in lacum aquae, silicem in fontem
aquae.
9 (1) Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam
per pietatem tuam, per fidem tuam.
10 (2) Cur dicant gentiles: “ubinam est Deus eorum?”
11 (3) Dum Deus noster in caelo est, qui omnia quae vult facere
valet?
12 (4) Illorum idola sunt argentum et aurum, opificia manuum
hominum:
13 (5) Os habent, et non loquuntur, oculos habent, et non vident.
14 (6) Aures habent, et non audiunt; nasum habent, et non
odorantur,
15 (7) manus eorum non palpant, pedes eorum non ambulant,
non mussitant gutture suo.
16 (8) Similes illis fiant qui ea fecerunt, omnis qui confidit in illis!
17 (9) Domus Israel confidit in Domino: adiutor ac defensor eorum
est.
18 (10) Domus Aaron confidit in Domino: adiutor ac defensor
eorum est.

19 (11) Qui timent Dominum, confidunt in Domino: adiutor ac defensor eorum est.
20 (12) Dominus memor est nostri, et benedicit nobis. Benedicet domui Israel, benedicet domui Aaron,
21 (13) Benedicet timentibus Dominum, tam pusillis quam magnis.
22 (14) Augeat Dominus vos, vos ipsos ac filios vestros.
23 (15) Benedicti sitis a Domino, qui fecit caelum et terram!
24 (16) Caeli sunt caeli Domino, terram vero dedit filiis hominum.
25 (17) Non mortui laudant Dominum, nec omnes qui descendunt in Silentium.
26 (18) Nos vero benedicimus Domino amodo usque in aeternum.

CXIV. 1 *Alleluia*. Diligo: nam audit Dominus vocem precum mearum,
2 nam inclinavit aurem suam mihi, quando eum invocabam.
3 Circumplexi me erant funes Mortis, et laquei Orci me attigerant, in angores et aerumnas incideram.
4 et nomen Domini invocabam: “Eia! Domine! eripe animam meam!”
5 Clemens est Dominus et iustus, et Deus noster ad miserendum pronus.
6 Servat simplices Dominus: inops sum, et mihi salutem praestabit.
7 Revertere, anima mea, ad tranquillitatem tuam, nam Dominus providet tibi.
8 Revera eripuit animam meam e morte, oculos meos a lacrimis, pedes meos a lapsu.
9 Ambulabo coram Domino in regionibus vitae.

CXV. 1 Credo, quando loqui debeo: “ego miser factus sum valde.”
2 Ego dixi in consternatione mea: “Omnis homo est fallax.”
3 Quid retribuam Domino pro omnibus eius beneficiis erga me?
4 Calicem salutis accipiam et nomen Domini proclamabo.
5 Vota mea Domino persolvam coram toto utinam populo eius.
6 Pretiosa res est in oculis Domino mors sanctorum eius.

7 Eia, Domine! quia sum servus tuus, sum servus tuus filiusque
ancillae tuae, cui solvisti vincula,
8 Tibi sacrificabo hostiam laudis et nomen Domini proclamabo.
9 Vota mea Domino persolvam coram toto populo eius,
10 in atriis domus Domini, in medio tui, Ierusalem.

CXVI. 1 *Alleluia.* Laudate Dominum, omnes gentes, collaudate
eum, mones nationes.
2 Nam potenter se manifestat super nos pietatas eius, et fidelitas
Domini manet in aeternum.

CXVII. 1 *Alleluia.* Gratias agite Domino, nam bonus est, profecto
aeterna est pietas eius.
2 Dicat iam Israel: profecto aeterna est pietas eius.
3 Dicat iam domus Aaron: profecto aeterna est pietas eius.
4 Dicant iam timentes Dominum: profecto aeterna est pietas eius.
5 Ex angustia invocavi Dominum: exaudivit me et expedivit
Dominus.
6 Dominus est pro me: non timeo; quid faciant mihi homines?
7 Dominus est pro me tamquam auxiliator meus: ego igitur victos
videbo osores meos.
8 Melius est confugere ad Dominum quam fidere hominibus,
9 melius confugere ad Dominum quam fidere principibus.
10 Omnes gentes circumvenerunt me: nomine Domini fretus, io!
eos perimo!
11 Circumdederunt ac circumvenerunt me: nomine Domini fretus,
io! eos perimo!
12 Circumdederunt me velut apes, ‘adusserunt’ ut ignis spinas:
nomine Domini fretus, io! eos perimo!
13 Pulsus, impulsus sum ad cadendum, sed Dominus auxiliatus
est mihi.
14 Fortitudo mea et psalmodia mea est Dominus, et fuit pro me
ad victoriam.
15 En vox iubili et victoriae in tabernaculis iustorum: “dextera
Domini fecit virtutem!
16 Dextera Domini excelse egit! dextera Domini fecit virtutem!”
17 Non moriar, sed vivam, ut narrare possim opera Domini.
18 Castigavit, castigavit me Dominus, sed mori me non sivit.

19 Aperite mihi portas iustitiae, ingrediar per eas, gratias acturus
Domino.
20 Haec est porta Domini: iusti ingrediantur per eam!
21 “Gratias tibi ago, Domine, quod exaudisti me et fuisti pro me,
ad victoriam.”
22 Lapis, quem reprobaverant aedificantes, factus est lapis
angularis.
23 A Domino factum est hoc; mirabile est in oculis nostris.
24 Hic est dies, quem fecit Dominus: exsultemus et laetemur de
eo!
25 Eia, Domine! victorias da, quaesumus! eia Domine!
prosperitatem da, quaesumus!
26 Benedictus, quisquis intrat, in nomine Domini! benedicimus
vobis ex domo Domini.
27 Deus est Dominus, et lucem praebuit nobis: ordinate pompam
condenso agmine usque ad cornua arae.
28 “Deus meus es tu, et tibi gratias ago, Deus meus es: exalto
te.”
29 Gratias agite Domino, nam bonus est, profecto aeterna est
pietas eius.

CXVIII. 1 ALEPH Beati, quorum immaculata est via, qui ambulant
in Lege Domini!
2 Beati, qui observant Monita eius, toto corde quaerunt eum.
3 Item qui, nullam operati nequitiam, in Viis eius ambulaverunt.
4 Tu mandasti Praecepta tua, custodienda diligenter.
5 Utinam firmae sint viae meae ad custodienda Statuta tua!
6 Tunc non confundar, cum respexero omnia Mandata tua.
7 Te confitebor per rectitudinem cordis, assuescendo Decretis tuis
iustissimis.
8 Statuta tua custodiam: ne me derelinquas nimis.
9 BETH Qua re mundam servat puer semitam suam? servando
Verbum tuum.
10 Toto corde quaesivi te: ne siveris me aberrare a Mandatis tuis.
11 In corde meo recondidi Eloquium tuum, ut ne peccem in te.
12 Benedictus es, Domine! doce me Statuta tua.
13 Labiiis meis enarravi omnia Decreta oris tui.
14 De via Monitorum tuorum gavisus sum magis quam de

universis divitiis.
15 De praeceptis tuis meditari volo et considerare semitas tuas.
16 Statutis tuis delectabor, non obliviscar Verbi tui.
17 GIMEL Tribue hoc servo tuo: fac vivam et custodiam Verbum tuum.
18 Devela oculos meos, ut intueri possim admirabilia ex Lege tua.
19 Peregrinus sum in terra: ne celaveris me Mandata tua.
20 Consumitur anima mea desiderando Decreta tua omni tempore.
21 Increpasti superbos, maledicti sunt qui deviant a Mandatis tuis.
22 Devolve a me opprobrium et contemptum, nam Monita tua observavi.
23 Etiamsi consederunt principes, adversus me collocuti, servus tuus meditabatur de Statutis tuis.
24 Etiam Monitiones tuae sunt deliciae meae, sunt consiliariae meae.
25 DALETH Adhaeret pulveri anima mea, vivum me serva secundum Verbum tuum.
26 Vias meas narravi et exaudisti me, doce me Statuta tua.
27 Viam Praeceptorum tuorum fac intellegam, ut meditari queam de mirabilibus tuis.
28 Curvata incedit anima mea prae maerore, erige me secundum Verbum tuum.
29 Viam erroris amove a me, et Doctrinam tuam clementer mihi largire.
30 Viam veritatis elegi, Decreta tua ascivi.
31 Adhaereo Monitis tuis, Domine: ne sinas me confundi.
32 Viam Mandatorum curram, si dilatabis cor meum.
33 HE Instrue me, Domine, de via Statutorum tuorum, ut eam exhinc observem.
34 Da mihi intellegentiam, ut observem Legem tuam, et eam custodiam toto corde.
35 Fac incedam in tramite Mandatorum tuorum, nam ipso oblector.
36 Inclina cor meum in Monita tua, non vero in avaritiam.
37 Deflecte oculos meos ab aspectu inanium, in Via tua fac vitam habeam.
38 Imple servo tuo Eloquium tuum, quod dedisti timori tuo.
39 Averte opprobrium meum, quod timeo, nam Decreta tua sunt

bona.
40 Ecce concupivi Praecepta tua, in iustitia tua vitam mihi serva.
41 VAU Veniat igitur ad me pietas tua, Domine, salus tua secundum Eloquium tuum:
42 Ut responsum dare exprobrantibus mihi queam, quod speravi in Verbum tuum.
43 Neve eripias ex ore meo verbum veritatis omnino, nam Decreta tua exspecto.
44 Ac fac custodiam Legem tuam semper, in omne saeculum:
45 Ut ambulem in latitudine, quia Praecepta tua quaesivi.
46 Loquar igitur de Monitis tuis vel coram regibus, neque me pudebit.
47 Et delectabor Mandatis tuis, quae diligo.
48 Et admovebo manus meas ad Mandata tua, quae diligo, et meditabor de Statutis tuis.
49 ZAIN Memento Verbi tui servo tuo, quandoquidem sperare me iussisti.
50 Hoc est solacium meum in afflictione mea, quod Eloquium tuum vitam mihi tribuit.
51 Petulantes me deflectere enisi sunt vehementer, a Lege tua non declinavi.
52 Recordatus sum Iudiciorum tuorum antiqui temporis, Domine, et me consolatus sum.
53 Aestus corripuit me, propter impios qui deserunt Legem tuam.
54 Carmina fuerunt mihi Statuta tua in domo hospitii mei.
55 Recordatus sum noctu nominis tui, Domine, et custodivi Legem tuam.
56 Hoc obtigit mihi, quia Praecepta tua observavi.
57 HETH Portio mea est, Domine, dixi, custodire Verbum tuum.
58 ‘Oro te atque obsecro’ toto corde: propitius mihi esto secundum Eloquium tuum.
59 Percogitavi vias meas, et reduxi pedes meos ad Monita tua.
60 Festinavi, nec sum cunctatus, custodire Mandata tua.
61 Funes impiorum me circumplexi sunt, Legem tuam non sum oblitus.
62 Media nocte surgam ad gratias tibi agendas pro Iudiciis iustitiae tuae.

63 Socius sum omnium qui timent te et custodientium Praecepta tua.
64 Pietatis tuae, Domine, plena est terra: Statuta tua doce me.
65 TETH Benigne egisti cum servo tuo, Domine, secundum Verbum tuum.
66 Beatitatem recte sapiendi ac sciendi doce me, nam Mandatis tuis credo.
67 Priusquam humiliarer, ego exerrabam, nunc vero Eloquium tuum custodio.
68 Bonus es et beneficus, doce me Statuta tua.
69 Suggesserunt mihi falsa superbi, ego toto corde meo observabo Praecepta tua.
70 Crassum est tamquam adeps, cor eorum, ego Legem tuam in deliciis habeo.
71 Bonum mihi est, quod humiliatus sum, ut discam Statuta tua.
72 Maius bonum mihi est Lex oris tui quam milia auri et argenti.
73 IOD Manus tuae fecerunt ac condiderunt me, da mihi intellegentiam ad discenda Mandata tua.
74 Timentes te, cum me videbunt, laetentur, quod in Verbum tuum speravi.
75 Cognovi, Domine, quod iustissima sunt Iudicia tua, et cum clementia me afflixisti.
76 Adsit, quaeso, pietas tua, ut consoletur me, secundum Eloquium tuum datum servo tuo.
77 Adveniat mihi misericordia tua, ut reviviscam, nam Lex tua in deliciis mihi est.
78 Confundantur superbi, quod mendaciter deluserunt me; sed ego meditabor de Praeceptis tuis.
79 Revertantur ad me, qui timent te, et qui noverunt Monita tua.
80 Sit cor meum integrum in Statutis tuis, ut ne confundar.
81 CAPH Conficitur desiderio subsidii tui anima mea; Promissum tuum opperior.
82 Conficiuntur oculi mei desiderio Eloquii tui, dicentes: quando consolaberis me?
83 Si factus sum velut uter in fumo, Statuta tua tamen non obliviscor.
84 Quot sunt dies servi tui? quando facies de persequentibus me Iudicium?

85 Foderunt mihi superbi foveas, ipsi qui non sentiunt secundum
Legem tuam.
86 Omnia Mandata tua sunt veritas: perfide me persequuntur,
auxiliare mihi.
87 Paene me interemerunt in terra, ego vero non deserui
Praecepta tua.
88 Secundum pietatem tuam vivum me serva, ut custodiam
Monita oris tui.
89 LAMED In aeternum, Domine, est Verbum tuum, perstat ut
caelum.
90 In omnem aetatem manet Eloquium tuum, ut condidisti terram
et perstat.
91 Ad Decreta tua prompta stant dies et nox, nam universa tibi
famulantur.
92 Nisi Lex tua mihi in deliciis esset, pridem periissem in miseria
mea.
93 In aeternum non obliviscar Praecepta tua, nam ipsis vitam mihi
tribuisti.
94 Tuus sum: salva me! nam Praeceptis tuis studui.
95 Me expectant impii, ut me perdant: Monita tua considerabo.
96 Omni alii perfectioni vidi esse limitem, latum est Mandatum
tuum valde.
97 MEM Quantum diligo Legem tuam! assidue haec est meditatio
mea.
98 Inimicis meis sapientiorem me reddit Mandatum tuum,
profecto in aeternum illud est meum.
99 Omnibus me docentibus prudentior fio, si Monita tua meditatio
mea sunt.
100 Senibus intellegentior ero, si Praecepta tua observavero.
101 Ab omni semita mala abstinui pedes meos, ut custodirem
Verbum tuum.
102 A Decretis tuis non recessi, quia tu instruxisti me.
103 Quam suavia sunt palato meo Eloquia tua, melle dulciora ori
meo.

104 Ex Praeceptis tuis intellegentiam haurio, ideo detestor omnem semitam falsam.
105 NUN Lucerna pedibus meis est Verbum tuum, et lumen tramiti meo.
106 Iuravi, idque implere volo, me custoditurum Decreta iustitiae tuae.
107 Afflictus sum ultra modum, Domine, ad vitam me restaura secundum Verbum tuum.
108 Voluntaria munera oris mei benigne suscipe, Domine, et Decreta tua doce me.
109 Vita mea in periculo est semper, sed Legem tuam oblivioni non dedi.
110 Posuerunt impii laqueum mihi, sed a Praeceptis tuis non aberravi.
111 Hereditate possideo Monita tua in aeternum, profecto gaudium cordis mei sunt.
112 Inclinavi cor meum ad facienda Statuta tua exhinc in aeternum.
113 SAMECH Mente duplices detestor, sed Legem tuam diligo.
114 Praesidium ac scutum meum es tu, Verbum tuum exspecto.
115 Discedite a me, malefici, et sinite observem Mandata Dei mei.
116 Sustenta me secundum Eloquium tuum, ut vivam, et ne me frustrari sinas eo quod spero.
117 Suffulci me, ut salver, et me convertam ad Statuta tua semper.
118 Aspernaris omnes aberrantes a Statutis tuis, quia perfida est cogitatio eorum.
119 Quasi scorias reputas omnes impios terrae, ideo diligo Monita tua.
120 Cohorrescit metu tui caro mea, et Iudicia tua timeo.
121 AIN Feci quae exigit ius et iustitia: ne derelinquas me oppressoribus meis.
122 Sponde pro servo tuo in bonum, non opprimant me superbi.

123 Oculi mei desiderio conficiuntur subsidii tui, et Edicti iustitiae tuae.
124 Age cum servo tuo secundum pietatem tuam, et Statuta tua doce me.
125 Servus tuus sum: da mihi intellegentiam, ut cognoscam Monita tua.
126 Tempus est ut agas, Domine: violaverunt Legem tuam.
127 Ideo diligo Mandata tua, magis quam aurum et obryzum.
128 Iuxta omnia Praecepta tua recte processi, omnem semitam falsam odi.
129 PHE Admirabilia sunt Monita tua, ideo eas observavit anima mea.
130 Explicatio Verborum tuorum illuminat, intellegentiam dat rudibus.
131 Os meum diduxi et anhelavi, nam Mandata tua cupio.
132 Converte te ad me et propitius esto mihi, secundum Ius concessum amantibus nomen tuum.
133 Gressus meos rege Eloquio tuo, et ne sinas dominari in me ullam nequitiam.
134 Libera me ab oppressione hominum, ut custodire possim Praecepta tua.
135 Serenum vultum ostende servo tuo, et doce me Statuta tua.
136 Rivuli aquae defluxerunt oculis meis, propter eos qui non custodierunt Legem tuam.
137 SADE Justus es, Domine, et rectum est Iudicium tuum.
138 Mandasti cum iustitia Monita tua, et cum benignitate summa.
139 Consumpsit me zelus meus, quia oblivioni dant Verba tua adversarii mei.
140 Mundissimum est Eloquium tuum, et servus tuus illud diligit.
141 Parvus sum et contemptibilis: Praecepta tua non obliviscor.
142 Iustitia tua est ius aeternum, et Doctrina tua est firma veritas.
143 Angustia et tribulatio si me inveniunt, Mandata tua sunt deliciae meae.
144 Iuris norma sunt Monita tua in aeternum, fac ea intellegam et vivam.
145 COPH Clamavi toto corde: exaudi me, Domine, Statuta tua fac observem.
146 Clamavi ad te: subveni mihi, ut custodiam Monita tua.

147 Venio iam summo mane et auxilium imploro, Verbum tuum exspecto.
148 Praevenerunt oculi mei vigilias ad meditandum de Eloquio tuo.
149 Vocem meam audi pro pietate tua, Domine, secundum Decreta tua fac vivam.
150 Appropinquaverunt qui me persequuntur nefarie, qui a Lege tua longe recesserunt.
151 Prope es tu, Domine, et omnia Mandata tua fidelissima.
152 Iam pridem cognovi ex Monitis tuis, quod ad aeternum tempus ea fundasti.
153 RES Vide afflictionem meam et eripe me, nam Legem tuam non sum oblitus.
154 Defende causam meam et tuere me, iuxta Eloquium tuum vitam mihi tribue.
155 Longe remota ab impiis est salus, quia Statuta tua non quaerunt.
156 Misericordiae sunt multa valde, Domine, secundum Decreta tua fac ut vivam.
157 Multi sunt persecutores atque adversarii mei, a Monitis tuis non declinavi.
158 Vidi rebelles, et me taeduit, quod Eloquium tuum non custodierunt.
159 Vide quod Praecepta tua diligo, Domine, secundum pietatem tuam vivum me serva.
160 Summa Verbi tui est veritas, et in aeternum valent omnia decreta oris tui.
161 SIN - SIN Principes me persecuti sunt sine causa, Verba autem tua formidavit cor meum.
162 Tam laetus sum de Eloquio tuo, quam qui invenit praedam copiosam.
163 Falsa odi et abominari volo, Doctrinam tuam diligo.
164 Septies in die laudo te ob Decreta iustitiae tuae.
165 Pacem multam habent amatores Legis tuae, et non est eis offendiculum.
166 Exspectavi salutem per te, Domine, et Mandata tua feci.
167 Custodivit anima mea Monita tua, et dilexi ea valde.
168 Custodivi Praecepta ac Monita tua, quia omnes viae meae sunt coram te.

169 TAU Appropinquet supplicatio mea ad conspectum tuum, Domine secundum Verbum tuum da mihi intellegentiam.
170 Veniat deprecatio mea ad conspectum tuum, secundum Eloquium tuum eripe me.
171 Pronuntiabunt labia mea laudem, si me docebis Statuta tua.
172 Eloquetur lingua mea fidelitatem tuam, nam omnia Mandata tua sunt iustissima.
173 Adsit manus tua ad me adiuvandum, nam Praecepta tua elegi.
174 Desidero salutem per te, Domine, nam Lex tua est delectatio mea.
175 Vivat anima mea, ut laudet te, et Decreta tua me adiuvent.
176 Si aberravi ut ovis amissa, quaere servum tuum, nam Mandata tua non sum oblitus.

CXIX. 1 *Canticum ascensionum.* Ad Dominum cum tribularer, clamavi, et exaudivit me.
2 Domine, libera animam meam a labiis mendacibus, a lingua dolosa.
3 Quid Dabit iterumque Dabit tibi? lingua dolosa!
4 sagittas Potentis acutas cum carbonibus genistarum.
5 Heu mihi, quod hospitor in Mesech, habito cum nomadibus Cedar!
6 Satis iam habitavit anima mea cum osoribus pacis:
7 ego sum pacificus, sed si quid loquor, isti ad pugnam!

CXX. 1 *Canticum pro ascensionibus.* Levo oculos meos ad montes: unde veniet auxilium meum?
2 Auxilium meum a Domino, factore caeli et terrae.
3 Non sinet nutare pedem tuum, non dormitabit Custos tuus.
4 Ecce non dormitabit et non dormiet Is qui custodit Israel.
5 Dominus est custos tuus, Dominus est protectio tua a latere dextro tuo.
6 Interdiu sol non feriet te neque luna per noctem.
7 Dominus custodiet te ab omni malo, custodiet animam tuam.

8 Dominus custodiet exitum atque introitum tuum, amodo et
usque in aeternum.

CXXI. 1 *Canticum ascensionum Davidis.* Laetatus sum de iis qui
dicebant mihi: "ad domum Domini ibimus."
2 Stantes fuerunt pedes nostri in portis tuis, Ierusalem.
3 Ierusalem, reaedificata tamquam urbs, ‘in sese firmiter
compacta!’
4 Urbs quo ascenderunt tribus, tribus Domini, ubi est ritus Israel
concelebrare nomen Domini!
5 Utique istic sedem habuerunt throni regiminis, throni domus
David.
6 Orate pro pace Ierusalem: incolumes sint qui te diligunt!
7 Sit pax in moeniis tuis! incolumitas in palatiis tuis!
8 Propter fratres atque sodales meos loqui mihi liceat: Pax sit in
te!
9 Propter domum Domini, Dei nostri, apprecari bonum tibi!

CXXII. 1 *Canticum ascensionum*. Ad te levavi oculos meos, qui
habitas in caelis.
2 Ecce sicut oculi servorum ad manum domini sui, sicut oculi
ancillae ad manum dominae suae, ita oculi nostri ad Dominum,
Deum nostrum, donec misereatur nostri.
3 Miserere nostri, Domine, miserere nostri, nam affatim satiati
sumus contemptu.
4 Affatim satiatam se sentit anima nostra ista irrisione lascivorum,
isto contemptu superborum.

CXXIII. 1 *Canticum ascensionum Davidis.* Si Dominus non fuisset
pro nobis — ! dicat, quaeso, Israel,
2 si Dominus non fuisset pro nobis — ! Quando surgebant contra
nos homines,
3 tunc vivos nos deglutissent, quando efferbuit ira eorum in nos,
4 tunc aquae nos abripuissent: Torrens transiisset super animam

nostram,
5 tunc transiissent super nos aquae aestuosae.
6 Benedictus sit Dominus, quod non tradidit nos praedam dentibus illorum!
7 Anima nostra sicut avicula evasit laqueum aucupum: laqueus ruptus est, et nos salvi evasimus.
8 Auxilium nostrum est in nomine Domini, qui fecit caelum et terram.

CXXIV. 1 *Canticum ascensionum*. Qui confidunt in Domino, sunt sicut mons Sion: inconcussus stat, in aeternum manet.
2 Ierusalem montes habet circum se, et Dominus circumtegit populum suum amodo et usque in aeternum.
3 Profecto non manebit virga impii super sortem iustorum. Ut ne extendant iusti ad iniquitatem manus suas,
4 O fac, Domine, ut bene sit bonis et probis in cordibus suis.
5 Qui vero devii eunt curvas vias suas, eos amoveat Dominus una cum malefactoribus! Pax super Israel!

CXXV. 1 *Canticum ascensionum.* Cum instauraret Dominus sortem Sion, fuimus velut somniantes.
2 Tunc implebatur risu os nostrum et lingua nostra iubilo. Tunc dicebant inter gentes: "magnifice Dominus egit cum istis."
3 Magnifice Dominus egerat nobiscum, fuimus laeti.
4 O instaura, Domine, sortem nostram, quemadmodum rivos in Austro.
5 Qui seminaverunt cum lacrimis, cum iubilo metant!
6 Ibat heu! ibat et flebat, qui exportabat iactum seminis. Veniat, io! veniat cum iubilo, qui importat manipulos suos.

CXXVI. 1 *Canticum ascensionum. Salomonis.* Si Dominus non aedificat domum, frustra laboraverunt aedificatores in ea. Si Dominus non custodit civitatem, frustra vigilavit custos.
2 Frustra vobis est qui mane surgitis, sero desidetis, qui vescimini pane laborum: Tantumdem Dat dilectis suis per somnum.
3 Ecce donum Domini sunt filii, merces — suboles uteri.

4 Quod sunt sagittae in manu bellatoris, hoc sunt filii iuvenilis vigoris.
5 Beatus vir, qui plenam illarum habet pharetram suam!
6 Non confundentur, quando causam suam agent cum inimicis in porta.

CXXVII. 1 *Canticum Ascensionum.* Beatus es quicunque times Dominum, qui ambulas in viis eius!
2 Labore manuum tuarum parta si comedis, beatus ac felix es!
3 Uxor tua est velut vitis frugifera in penetralibus domus tuae, filii tui ut novellae olearum circa mensam tuam.
4 Ecce profecto sic benedicitur viro, qui timet Dominum.
5 Benedicat tibi Dominus ex Sion, et videas prospera Ierusalem omnibus diebus vitae tuae.
6 Et videas filios filiorum tuorum! Pax sit super Israel!

CXXVIII. 1 *Canticum ascensionum*. Multum me tribulaverunt ab adulescentia mea, dicat quaeso Israel, at non devicerunt me.
2 Multum me tribulaverunt ab adulescentia mea, at non devicerunt me.
3 Super dorsum meum araverunt aratores, longos ibi fecerunt sulcos suos.
4 Dominus iustus est; abscidit funes impiorum.
5 Confundantur et cedant retrorsum, omnes qui oderunt Sion!
6 Fiant sicut gramen tectorum, quod, priusquam se promiserit, iam arescit:
7 Quo non implet manum suam messor, aut sinum suum manipulorum collector:
8 Nec dicunt invicem praetereuntes: "Benedictio Domini sit super vos! Benedicimus vobis in nomine Domini."

CXXIX. 1 *Canticum ascensionum*. De profundissimis te invoco, Domine!
2 Domine, audi vocem meam, sint aures tuae attentae ad vocem

supplicationum mearum.
3 Si delicta memoria servas, Domine, Domine, quis sustinebit?
4 Verum apud te est indulgentia, ut cum timore colaris.
5 Exspecto Dominum, expectat anima mea promissum eius. Operior
6 tota anima mea Dominum, magis quam vigiles matutinum, vigiles matutinum.
7 Speret Israel in Domino: nam apud Dominum est pietas, et copiosa est apud eum redemptio.
8 Et ipse redimet Israel ex omnibus delictis eius.

CXXX. 1 *Canticum ascensionum. Davidis.* Domine, non superbit cor meum, neque elati sunt oculi mei. Et non versor in magnis rebus aut pro me sublimioribus.
2 Immo profecto composui et tranquillavi animam meam: qualis est parvulus in matris suae gremio, ut talis parvulus est in me anima mea.
3 Spera, Israel, in Domino amodo et usque in aeternum.

CXXXI. 1 *Canticum ascensionum*. Recordare, Domine, Davidi omnem piam sollicitudinem eius!
2 Quod ille iuravit Domino, vovit Potenti Iacob:
3 “Absit ut ingrediar tabernaculum domus meae, ut conscendam lectum strati mei,
4 Ut concedam somnum oculis meis, palpebris meis soporem,
5 Donec inveniam locum Domino, domicilium Potenti Iacob”;
6 Ecce id audivimus in Ephrata, id invenimus in Campo Silvae:
7 “Veniamus ad habitaculum Eius, adoremus apud scabellum pedum Eius!”
8 Surge, Domine, ad mansionem tuam, tu et arca maiestatis tuae!
9 Sacerdotes tui se induant iustitia, et devoti tui iubilent.
10 Propter David, servum tuum, ne amandes personam Uncti tui. (Memento gratiarum promissarum David, servo tuo.)
11 Iuravit Dominus David veritatem a qua non recedet: "subolem ex te oriundam ponam super thronum tuum.
12 Si servant filii tui foedus meum et monita quae eos docebo, filii quoque eorum sedebunt super thronum tuum."
13 Profecto elegit Dominus Sion, adoptavit eam in domicilium sibi.

14 “Haec sit mansio mea in perpetuum, hic residebo, nam optavi eam.
15 Annonae eius benedicens benedicam, pauperes eius saturabo pane.
16 Et sacerdotes eius induam salute, et pii cives eius laete iubilabunt.
17 Istic faciam ut altum crescat cornu Davidi, paravi lucernam Uncto meo.
18 Inimicos huius induam ignominia, super ipsum vero fulgebit diadema meum.”

CXXXII. 1 *Canticum ascensionum. Davidis.* Ecce quam bonum est et quam iucundum, habitare fratres in unum!
2 Est tamquam oleum optimum super caput, destillans in barbam, barbam Aaron, quod destillat super oram vestium eius.
3 Est tamquam ros Hermon, qui descendit super montes Sion. Ibi enim largitur Dominus benedictionem, vitam usque in aeternum.

CXXXIII. 1 *Canticum ascensionum.* Ecce benedicite Domino, omnes servi Domini. Vos qui manetis in domo Domini, in atriis domus Dei nostri, nocturnis horis
2 levate manus vestras ad sanctissimum, et benedicite Domino.
4 Benedicat tibi Dominus ex Sion, qui fecit caelum et terram!

CXXXIV. 1 *Alleluia*. Laudate nomen Domini, laudate illud, servi Domini.
2 Qui statis in domo Domini, in atriis domus Dei nostri.
3 Laudate Dominum, bonus enim est Dominus, psallite nomen eius, nam suave est.
4 Etenim Iacob elegit sibi Dominus, Israel in peculium suum.
5 Profecto ego cognovi quod magnus est Dominus, Dominus noster praestat omnibus diis.
6 Quaecunque vult, Dominus facit in caelo et terra, in mari omnibusque abyssis.
7 Adduxit nubes a fine terrae, fulgura ad pluviam fecit, prompsit ventum ex receptaculis suis.
8 Ipse percussit primogenita Aegyptiorum, tam homines quam

pecora.
9 Misit signa et prodigia in te, Aegypte, in Pharaonem et omnes
subditos eius.
10 Ipse percussit gentes numerosas, et occidit reges potentes:
11 Sehon, regem Amorrhaeorum, et Og, regem Basan, et omnia
regna Chanaan.
12 Et dedit terram eorum hereditatem, hereditatem Israel, servo
suo.
13 Domine, nomen tuum est aeternum, Domine, memoriale tuum
est ab aetate in aetatem.
14 Nam tutatur Dominus populum suum, et erga servos suos se
propitium exhibet.
15 Simulacra gentilium sunt aurum et argentum, opera manuum
hominum.
16 Os habent et non loquuntur, oculos habent et non vident.
17 Aures habent et non auscultant, nasum, nullus est halitus in
ore eorum.
18 Similes illis sint ii qui ea conficiunt, quisquis confidit in illis.
19 Domus Israel, benedicite Domino, domus Aaron, benedicite
Domino.
20 Domus Levi, benedicite Domino, qui colitis Dominum
benedicite Domino.
21 Benedictus sit Dominus ex Sion, qui habitat in Ierusalem.
Alleluia.

CXXXV. 1 *Alleluia!* Gratias agite Domino, nam bonus est,
2 gratias agite Deo deorum,
3 gratias agite Domino dominorum!
4 Ipsi qui facit mirabilia magna solus,
5 qui fecit caelum cum intellegentia,
6 qui firmavit terram supra aquas:
7 Ipsi qui fecit lumina magna,
8 solem, ut dominetur interdiu,
9 lunam et stellas, ut dominentur noctu:
10 Ipsi qui percussit Aegyptios in primogenitis eorum,
11 et eduxit Israel e medio illorum,
12 manu forti et brachio extento:

13 Ipsi qui divisit Mare rubrum in partes,
14 et traduxit Israel per medium eius,
15 et excussit Pharaonem et exercitum eius in Mare rubrum:
16 Ipsi qui duxit populum suum per desertum,
17 qui percussit reges magnos,
18 et occidit reges illustres:
19 Sehon, regem Amorrhaeorum,
20 et Og, regem Basan,
21 quorum terram dedit in hereditatem,
22 hereditatem Israel servo suo:
23 Qui in humiliatione nostra recordatus est nostri,
24 et liberavit nos ab adversariis nostris:
25 qui dat panem omni carni:
26 gratias agite Deo caeli!

CXXXVI. 1 Iuxta fluvios Babyloniae illic sedimus, atque flevimus,
cum recordaremur Sionis.
2 Super salices in regione illa suspendimus citharas nostras.
3 Illic enim postularunt a nobis qui nos captivos tenebant verba
carminum, et qui nos vinctos abduxerant, laetitiam: "canite nobis
aliquod ex canticis Sion!"
4 Quomodo cantaremus cantica Domini in terra aliena?
5 Si obliviscar tui, Ierusalem, obliviscatur sui dextra mea!
6 Adhaereat lingua mea palato meo, si non recorder tui, si non
anteponam Ierusalem vel summae laetitiae meae!
7 Recordare, Domine, Edomitis diem Ierusalem! qui dixerunt:
"destruite, destruite vel ipsa fundamenta in ea!"
8 Filia Babel exitio digna! beatus qui retribuet tibi ea quibus
affecisti nos!
9 Beatus qui apprehendet et allidet parvulos tuos ad petram!

CXXXVII. 1 *Davidis.* Gratias tibi agere velim, Domine, toto corde
meo, coram diis tibi psallere.
2 Prosterno me ad templum sanctum tuum, ut gratias agam

nomini tuo pro pietate ac fide tua.
3 Nam magnificasti, super omne nomen, eloquium tuum:
4 cum invocarem, exaudisti me, multum indens animae meae robur.
5 Praedicabunt te, Domine, omnes reges terrae, cum audierint omnia verba oris tui.
6 Et cantabunt de viis Domini: "profecto magna est gloria Domini."
7 Nam excelsus cum sit Dominus, humilem respicit, sed superbum a longe cognoscit.
8 Si ambulo in medio tribulationis, vivum me servas, contra iram inimicorum meorum extendis manum tuam, et salvat me dextera tua.
9 Dominus coepta perficiat in me! Domine, pietas tua est aeterna: opera manuum tuarum ne derelinquas!

CXXXVIII. 1 *Chori magistro. Davidis Psalmus.* Domine, investigasti me et novisti, (Hic legatur stichus 15a).
2 Tu nosti me sedentem et stantem, animadvertisti cogitationes meas de longe.
3 Incessum meum et cubationem meam scrutaris, et omnes vias meas perspectas habes.
4 Etenim nondum est sermo in lingua mea, en, Domine, iam eum scis totum.
5 Retro et ante complecteris me, et ponis super me manum tuam.
6 Nimis mirabilis est talis scientia pro me, sublimis et mihi incomprehensibilis!
7 Quo abire possem a spiritu tuo, et quo a praesentia tua fugere?
8 Si ascenderem in caelum, — illic es, sin decumberem in orco, — ecce ades.
9 Si sumerem pennas Aurorae, sedemve figere vellem in fine maris,
10 Illic quoque manus tua me duceret et teneret me dextera tua.
11 Quodsi dicerem: "merae tenebrae me operiant, et nox sit pro

luce circum me,"
12 Etiam tenebrae non essent tibi nimis obscurae, et nox aeque
ac dies luceret; caligo et lux sunt aequales,
13 Etenim tu formasti renes meos, texuisti me in utero matris
meae.
14 Gratias tibi ago quod tam stupendo modo prodigiose factus
sum: admirabilia sunt opera tua, et animae meae providisti
optime.
15 (a) non latet te substantia mea, (b) Quando fiebam in occulto,
contexebar in vulvae subterraneis,
16 informe corpusculum meum viderunt oculi tui. Et in libro tuo
omnes scribuntur, dies iam praeformantur, priusquam unus
eorum est.
17 Mihi igitur quam pretiosa sunt cogitata tua, Deus! Quam
ingens est summa eorum!
18 Ea si numerare vellem, arena plures essent, si evigilo, adhuc
sum apud te!
19 O si interimeres, Deus, impios! et viri sanguinum facesserent a
me!
20 Qui obsistunt tibi scelerate, efferunt se perfide ut hostes tui.
21 En eos qui te oderunt, Domine, odi, et insurgentes contra te
fastidio.
22 Perfecto odio odi eos, inimici facti sunt mihi.
23 Scrutare me, Deus, et inspice cor meum, proba me, et
cognosce sensa mea.
24 Et vide num via iram provocans in me sit, et bene me duc in
via ad aeternitatem.

CXXXIX. 1 *Chori magistro. Psalmus Davidis.*
2 Eripe me, Domine, ab homine malo, a viro scelesto praeserva
me:
3 Ab iis qui cogitant mala in corde, omni die excitant bella.
4 Acuunt linguam suam sicut serpens, virus viperinum habent sub
labiis suis.

5 Custodi me, Domine, a manibus impii, a viro scelesto praeserva
me: Ab iis qui cogitant supplantare gressus meos,
6 clam posuerunt superbi laqueum mihi et funes. Expanderunt
rete iuxta semitam, decipulas collocaverunt mihi.
7 Dico Domino: Deus meus es tu. O ausculta, Domine, vocem
deprecationis meae.
8 Domine, Domine, tegimen salutis meum, proteges caput meum
die proelii.
9 Ne permittas, Domine, ea quae cupit impius, dolosum illorum
consilium ne prosperes, ne triumphent.
10 Caput eorum, qui me circumveniunt, ‘id ipsum quod mihi
minantur’ obruat.
11 Iruant super eos carbones, in ignem cadant, in barathra, non
amplius surrecturi.
12 Vir malae linguae non erit stabilis in terra, virum scelestum
infortunium venatur in subversionem.
13 Scio quod Dominus peraget defensionem miseri, tutelam
pauperum.
14 Tantum iusti gratias agent nomini tuo, habitabunt probi in
conspectu tuo.

CXL. 1 *Psalmus David.* Domine, invoco te: eia succurre mihi,
ausculta vocem meam clamantis ad te.
2 Valeat oratio mea pro incenso coram te, elevatio manuum
mearum pro oblatione vespertina.
3 O pone, Domine, custodiam ad os meum, excubias ad ianuam
labiorum meorum.
4 Ne sinas cor meum inclinari ad rem malam, ad patranda
facinora impie cum viris maleficis, vel ad hoc ut vescar cupediis
eorum.
5 Verberet me iustus: pietas est, et increpet me: oleum capitis
est, quod non recusabit caput meum; verum incessanter precor
adversus malitias illorum.
6 Incolumes dimissi sunt apud rupem, duces illorum, et audiebant
verba mea, quod lenia erant.
7 Velutsi quis findit et scissuras facit in terra, sparsa sunt ossa

nostra ori Inferni.
8 Verum ad te, Domine Deus, sunt oculi mei, ad te confugi, ne
sinas effundi animam meam.
9 Custodi me, ne implicer laqueo eorum, qui me venantur, et
tendiculis malefactorum.
10 Incident in suum ipsorum rete impii, dum simul ego salvus
evadam.

CXLI. 1 *Maskil. Davidis. Cum esset in spelunca. Oratio*.
2 Voce mea ad Dominum clamo, voce mea Dominum obsecro.
3 Effundo coram eo sollicitudinem meam, angustiam meam
coram ipso expono.
4 Anxiatur quidem in me spiritus meus, sed tu novisti viam
meam, quod in calle in quo incedo absconderunt laqueum mihi.
5 Cum intueor ad dextram et video, non est qui me benevole
aspiciat, periit effugiendi facultas mihi: nemo est qui curet de vita
mea.
6 Clamo ad te, Domine, dixi: Tu es refugium meum, portio mea in
terra vivorum.
7 O attende ad lamentationem meam: nam inops sum valde,
eripe me ex persequentibus me: nam sunt me validiores.
8 Ah! Educ ex claustris animam meam, ut gratias agere possim
nomini tuo.
9 Me laete circumdabunt iusti, si benigne providebis mihi.

CXLII. 1 *Psalmus Davidis*. Domine, audi orationem meam,
ausculta obsecrationem meam pro fidelitate tua, exaudi me in
iustitia tua.
2 Et ne intres in iudicium cum servo tuo: neque enim iustus est
coram te quisquam vivens.
3 Nam persecutus est inimicus animam meam, humi prostravit
vitam meam, me collocavit in tenebris sicut iamdiu mortuos.
4 Hinc anxiatur in me spiritus meus, in pectore meo cohorrescit
cor meum.
5 Memini dierum pristinorum, meditatus sum de universo opere
tuo, res a te gestas perpendens.
6 Expando manus meas ad te, anima mea, ut terra sicca, sitit te.
7 Festina, exaudi me Domine: iam deficit spiritus meus, ne
abscondas faciem tuam a me, secus similis fierem delapsis in

foveam.
8 Fac audiam mox de gratia tua, quia in te spero, fac sciam viam quam sequar, quia ad te levo animam meam.
9 Eripe me ex inimicis meis, Domine, quoniam ad te confugi.
10 Doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es; spiritus tuus bonus conducat me in semita plana.
11 Nominis tui causa, Domine, vivum me servabis, in iustitia tua educes ex periculo animam meam.
12 Et pro pietate tua facies ut conticescant inimici mei, et ut pereant omnes qui adversantur animae meae: sum enim servus tuus.

CXLIII. 1 *Davidis*. Benedictus sit Dominus, petra mea, qui docuit manus meas proelium, digitos meos bellum:
2 Piissimus erga me, arx, asylum ac suffugium mihi, clipeus meus, cui fido, qui subigit populos mihi.
3 Domine, quid est homo, ut eius notitiam habueris, filius hominis, ut de eo cogitaveris?
4 Homo flatui similis est, dies eius sunt velut umbra praetereuntis.
5 Domine, declina caelum tuum, ut descendas, tange montes, ut fumigent.
6 Fulmina fulmen, ut illos dispergas, emitte sagittas tuas, ut eos conturbes.
7 Porrige manus tuas ex alto, libera atque eripe me ex aquis multis, e manu alienigenarum,
8 Quorum os promisit vana, et quorum dextera est dextera perfida.
9 Deus, carmen novum cantare volo tibi, ad nablium decachordon psallere tibi,
10 Danti victoriam regibus, liberanti David, servum suum, a gladio malo:
11 Liberavit atque eripuit me de manu alienigenarum, quorum os promisit vana, et quorum dextera est dextera perfida:
12 Ita ut filii nostri sint velut plantae, alte crescentes in adulescentia sua, Filiae nostrae velut angulares columnae, sculptae ad instar columnarum palatii:

13 Horrea nostra plena, praebentia fructus omnigenos, oves
nostrae milies fecundae, in myriades auctae in ruribus nostris,
14 Boves nostri onusti, nullaque sit irruptio aut egressio, nec
vociferatio in plateis nostris.
15 O beatum populum, cui talia sunt! Beatum populum cuius
Deus est Dominus!

CXLIV. 1 *Laudatio Davidis.* Exaltare te volo, mi Deus, Rex, et
benedicere nomini tuo iugiter in saecula.
2 Omni die volo tibi benedicere et laudare nomen tuum iugiter in
saecula.
3 Magnus est Dominus et summe laudandus, et magnitudo eius
imperscrutabilis est.
4 Generatio generationi laudat opera tua, et potentiae tuae gesta
nuntiant.
5 Decus gloriae maiestatis tuae eloquuntur, mirabilia tua
edisseram.
6 Et robur stupendorum facinorum tuorum dicunt, et magnalia tua
narrabo.
7 Memoriam immensae bonitatis tuae proferunt, et de
beneficentia tua iubilant.
8 Clemens et misericors est Dominus, longanimis et magnae
pietatis.
9 Benignus est Dominus erga universos, et misericordia eius est
super omnes creaturas eius.
10 Laudibus te celebrent, Domine, omnes creaturae tuae, et pii
servi tui tibi benedicant.
11 De gloria regni tui dicant, et de potentia tua loquantur,
12 Notificantes filiis hominum potentiae tuae opera et gloriam
magnificentiae regni tui.
13 Regnum tuum est regnum omnium saeculorum, et imperium
tuum stat per omnem sine fine generationem.
14 Fidelis est Dominus in verbis suis et pius in omnibus operibus
suis. Sustentator est Dominus omnibus lapsis et erector omnibus

depressis.
15 Oculi omnium versus te exspectant, et tu das illis cibum eorum
suo tempore.
16 Aperis tu manum tuam et ad saturitatem das omni vivo
beneplacita.
17 Iustus est Dominus in omnibus viis suis et pius in omnibus
operibus suis.
18 Propinquus est Dominus omnibus se invocantibus, omnibus qui
eum invocant sincere.
19 Quod desiderant timentes eum, facit, et eorum supplicationes
audit eosque salvat.
20 Custodit Dominus omnes qui ipsum diligunt, impios vero
universos perdet. Laudem Domini loquatur os meum, et benedicat
omnis caro nomini sancto eius, iugiter in saecula.

CXLV. 1 *Alleluia*. Lauda, anima mea Dominum!
2 laudem Dominum per vitam meam, psallam Deo meo, quamdiu
exsistam!
3 Nolite confidere in principibus, in filio hominis, cuius non est
salvatio:
4 Qui cum, evolante spiritu eius, redit in humum suam, eodem
iam die perierunt consilia eius.
5 Beatus is cui Deus Iacob auxiliator est, cuius spes est in
Domino, Deo suo,
6 factore caeli et terrae, maris et omnium quae in his insunt: Qui
servat fidem in aeternum,
7 praestat tutelam afflictis, tribuit panem famelicis. Dominus
solvit vinctos,
8 Dominus visum restituit caecis, Dominus erigit curvatos,
Dominus diligit iustos.
9 Dominus custodit peregrinos, orphanum et viduam sustentat,
viam vero impiorum perdet.
10 Regnabit Dominus in aeternum, Deus tuus, Sion, in
generationem et generationem. Alleluia.

CXLVI. 1 *Alleluia*. Laudate Dominum: nam bonum est psallere
Deum nostrum, nam iucundum est sonore canere laudem!
2 Reaedificat Ierusalem Dominus, dispersos Israel congregat.
3 Ipsa sanat fractos corde, et medetur doloribus eorum.
4 Assignat numerum stellis, singulas nomine vocat.
5 Magnus est Dominus noster grandisque potentiae, intellegentia
eius est inenarrabilis.
6 Sustentat mansuetos Dominus, humiliat impios usque ad
terram.
7 Canite Domino cum gratiarum actione, psallite Deo nostro ad
citharam:
8 Qui obtegit caelum nubibus, qui parat terrae pluviam; Qui facit
ut montes progerminent gramen, et herbam servitio hominum.
9 Qui dat pecori pabulum suum, pullis corvorum, qui clamitant.
10 Non robore equi delectatur, nec crura viri ei placent.
11 Placent Domino timentes Eum, expectantes pietatem Eius.

CXLVII. 12 Celebra, Ierusalem, Dominum, lauda Deum tuum,
Sion.
13 Nam firmas reddidit seras portarum tuarum, benedixit filiis tuis
in te.
14 Ipse composuit territorium tuum in pace, adipe tritici satiat te.
15 Ipse cum mittit edictum suum ad terram, velocissime currit
verbum eius.
16 Ipse dat nivem sicut lanam, pruinam velut cinerem spargit,
17 deiicit glaciem suam tamquam frustula. Ingruente Eius frigore
aquae rigescunt,
18 mittit verbum suum, et liquefacit illas, flare iubet ventum
suum, et manant aquae.
19 Ipse promulgavit verbum suum Iacob, statuta ac decreta sua
Israel.
20 Non fecit talia ulli genti, et decreta sua eis non manifestavit.
Alleluia.

CXLVIII. 1 *Alleluia!* Laudate Dominum de caelis, laudate eum in
excelsis.

2 Laudate eum, omnes angeli eius, laudate eum, omnes exercitus eius.
3 Laudate eum, sol et luna, laudate eum, omnes stellae lucis.
4 Laudate eum, caeli caelorum, et aquae, quae supra caelum sunt. (Hic legatur versus 8.)
5 Laudent nomen Domini: nam Ipse dixit, et facta sunt, Ipse mandavit, et creata sunt.
6 Et fecit ut stent in saecula, in aeternum praeceptum dedit, quod non transibit.
7 Laudate Dominum de terra, cete et omnia aequora.
8 [Ignis et grando, nix et pluvia, ventus procellae, exsequens verbum Eius.]
9 Montes et omnes colles, arbores frugiferae et omnes cedri.
10 Ferae et omnia pecora, reptilia et volucres pennatae.
11 Reges terrae et omnes populi, principes et omnes rectores terrae.
12 Iuvenes et etiam virgines, senes una cum pueris.
13 Laudent nomen Domini: nam excelsum est nomen Eius solius, maiestas eius superat caelum et terram.
14 Et altum tribuit cornu populo suo, laudis hymnum omnibus Sibi caris, filiis Israel, populo Sibi propinquo. Alleluia!

CXLIX. 1 *Alleluia*. Cantate Domino canticum novum, laudem eius in coetu piorum.
2 Laetetur Israel de Factore suo, et filii Sion iubilent de Rege suo.
3 Laudent nomen eius in chorea, tympano et cithara psallant ei.
4 Nam benevolus est Dominus erga populum suum, ornat humiles salute.
5 Exsultent pii de tali gloria, iubilent in cubilibus suis,
6 praeconia Dei canentes gutture suo. Gladium vero ancipitem gerant manu sua,
7 parati exercere vindictam in gentibus, castigationes in nationibus;
8 Vincire reges eorum compedibus et nobiles eorum manicis ferreis;

9 Exsequi in iis iudicium praescriptum: gloriosum id est omnibus piis Eius. Alleluia.

CL. 1 *Alleluia*. Laudate Dominum in sanctuario eius, laudate eum in firmamento maiestatis eius.
2 Laudate eum ob opera potentiae eius, laudate eum pro immensa magnitudine eius.
3 Laudate eum clangore tubae, laudate eum nablio et cithara,
4 laudate eum tympano et chorea. Laudate eum chordis et organo,
5 laudate eum cymbalis bene sonantibus, laudate eum cymbalis alte strepentibus.
6 Omne animans laudet Dominum. Alleluia.